

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/08 • 27 Şubat 2009 • 1 TL

**Düzen partilerinin rant ve yağma
savaşı kızışıyor...**

**Düzene karşı devrim ve
sosyalizm mücadelesini
büyütelim!**

İÇİNDEKİLER

Düzen partilerinin rant ve yağma savaşı

kızışıyor... 3

Tüm düzen partileri aynı yağma ve rant

düzeninden besleniyorlar.... 4

Reformist solun seçim bataklığı

U. Taner 5

8 Mart'ın emekçi kadınlara çağrısı..... 6

8 Mart'ta alanlara! 7

Kürt diline özgürlük! 8

Meclis kürsüsünden Kürtçe, burjuva

gericiliğini ayağa kaldırdı!..... 9

ATV-Sabah greviyle dayanışma

büyüyor... 10

İşçi ve emekçi hareketinden... 11-13

BDSP'nin bağımsız sosyalist belediye

başkan adayları ile konuştuk...

“Çözüm devrimde, kurtuluş

sosyalizmde!”..... 14-16

BDSP'nin seçim çalışmalarından..... 17

Grevdeki Asil Çelik işçileriyle

konuştuk. 18

Metal işçileri toplantısı..... 19

Kapitalizm, kent ve insan 20-21

Mamak'ta coşkulu etkinlik..... 22

Ludizm ve sabotaj üzerine... 23

Türkiye siyonist İsrail'den istihbarat

sistemi alıyor..... 24

Taliban ile anlaşmanın yolları aranıyor. 25

Bültenlerden... 27

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/08 ● 27 Şubat 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul**

Tel: 0 (212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: Gün Matbaacılık

Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A

İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Kapitalist sistemde kadınlar çifte sömürüye, baskıya ve köleliğe maruz kalmakta, toplumsal yaşamın her alanında ayrımcılığa uğramaktadır. Kapitalizmin krizi ilk önce kadınları vurmakta, krizin sonuçları onları daha fazla etkilemektedir. İşsizliğin daha da arttığı, temel tüketim maddelerine üst üste zamların bindirildiği, ücretlerin daha da düşürüldüğü, yoksulluğun ve sefaletin derinleştiği bir dönemde emekçi kadınlara bu sistemde kurtuluşun olamayacağını, gerçek özgürlük ve eşitliğin devrim ve sosyalizmle mümkün olabileceğini anlatmak gerekmektedir. 8 Mart'ın güncel çağrısına buradan bakılmalıdır. 8 Mart'ta başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçilere düzenin seçim oyununa kanmama ve krizin yıkıcı sonuçlarına karşı hesap sorma bilinciyle ortak mücadeleyi büyütme çağrısı yapılmalıdır. Kadınların öfke ve tepkisi alanlara taşınmalıdır.

Bu 8 Mart'ta devrimci güçler birçok ilde 8 Mart'ı tarihsel anlamına, sınıfsal özüne, devrimci içeriğine uygun kutlamaya hazırlanmaktadır. Liberal-reformist çevreler, feministler bu yıl da 8 Mart'ın tarihsel anlamını karartan bir zeminde hareket etmektedirler. Hem 8 Mart gibi sınıflar mücadelesinin kazanımı olan bir günü erkeklerin katılımına ve “emekçi” sözcüğüne daraltarak hem de kadınlara çözüm ve kurtuluş olarak düzen içi alternatifleri sunarak bunu yapmaktadırlar.

Komünistler bulundukları alanlarda devrimcilerin ortak örgütlediği 8 Mart'a katılacak, çalışma alanlarında, seçim bürolarında emekçi kadınları devrim ve sosyalizm mücadelesine çağıran çeşitli etkinlikler örgütleyeceklerdir.

8 Mart, kadının çifte baskıya, sömürüye ve ezilmişliğe karşı emekçi kadınlar için özgürlük ve eşitlik uğruna mücadeleye bir çağrıdır. Ancak bu çağrı yalnızca kadınlara değil, emekçi kadının çifte ezilmişlikten kaynaklanan bu büyük devrimci enerjisinin açığa çıkarılması, seferber edilmesi ve kurulu düzene karşı etkili bir yıkıcı güce dönüştürülmesi için gerçek devrimcilere, yani komünistlere de bir çağrıdır.

* * *

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun desteklediği işçi sınıfının bağımsız sosyalist adayları seçim çalışmalarına başlamış bulunuyor. Bu çalışmalar çerçevesinde birçok merkezde seçim büroları açılarak işçi ve emekçiler seslenmek yönünde ilk adımlar atılmış durumda. Yeni seçim büroları ise açılmaya devam edecek. Önümüzdeki günlerde farklı ve zengin araç ve yöntemler de devreye sokularak etkin bir kitle faaliyeti örgütlenebilmelidir.

Sınıf devrimcileri seçim çalışmalarını devrimci bir sınıf hareketi yaratmak doğrultusunda somut kazanımlara dönüştürmek için enerjik bir çaba ortaya koyacaklardır. Bu çabanın etkin bir kitle çalışması ile birleştirilmesi gerekmektedir.

Ayrıca seçim çalışmalarının basınıma ve günlük siteye anında ve her yönü ile yansıtılması harcanan emeğin sahiplenilmesi, devrimci bir propaganda ve ajitasyona konu edilmesi bakımından önem taşımaktadır. Bunun gereklerine uygun bir bilinç ve sorumlulukla hareket edileceğini umuyoruz.

H. Fırat

Tasfiyeci sürecin son aşaması:

Parlamentarizm

H. Fırat

Seçimler

ve sol hareket

Kitapçı ve bayiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Düzen partilerinin rant ve yağma savaşı kızışıyor...

Devrim ve sosyalizm mücadelesini büyüten bir faaliyet!

Hükümet partisi AKP ile ana muhalefet partisi CHP başta olmak üzere tüm gerici düzen partileri yerel seçimlere gitgide daha fazla odaklanmış bulunuyorlar. Egemenler arası rant ve iktidar paylaşımı savaşında kritik bir yerde duran yerel seçimler, bu önemlerinden dolayı sermaye partileri arasındaki çatışmanın sertleşmesini zorunlu kılıyor. Nitekim yollara düşen parti şefleri, meydanlarda attıkları nutuklarda birbirlerine etmedikleri laf bırakmıyorlar.

Kokuşmuş kapitalist düzenin Mart sonuna kadar devam edecek olan bu sistemli oyununun başrollerini Tayyip Erdoğan-Deniz Baykal ikilisi üstlenmiştir. İşbirlikçi büyük sermayenin ve emperyalizmin bu iki hizmetkârı, iktidar ve rant paylaşımı savaşında karşıt kamplarda bulunuyorlar. Zira her biri kendi payını büyümek için hırsla çırpınıyor. Ancak işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenlerin karşısında aynı cephede omuz omuza çarpışıyorlar. Diğer bir ifadeyle, kendi çıkarları için birbiriyle kıyasıya kavgaya eden gerici partiler, emekçilerle çatışma sözkonusu olduğunda, kapitalist düzenin bekası uğruna aynı mevziden işçi ve emekçilere saldırıyorlar.

Kapitalizmin krizi işçi ve emekçileri vuruyor, düzen partileri rant savaşında!..

Amerikancı AKP hükümetinin başı Tayyip Erdoğan, “kriz Türkiye’yi teğet geçecek” diyerek demagoji yapmış, krizden söz edenleri ise “kriz tellallığı” yapmakla suçlamıştı. Ancak “at pazarlığı” konusundaki uzmanlığı ile tanınan başbakanın bu yaklaşımlarını doğal olarak ne sermaye çevreleri ne de hizmetindeki ekonomistler ciddiye aldılar. Zira onlar durumları ve çıkarları konusunda gereğince hassastılar; ilk sarsıntıları başlamış bulunan krizin ne demek olduğunu, hangi muhtemel sonuçları doğuracağını, bir “at pazarlığı” uzmanından çok daha iyi biliyorlardı.

Burjuvazinin krizi bir fırsata çevirdiği, yüzbinlerce işçinin sokağa atıldığı, işçi sınıfının mevzi direnişlerle bu saldırıya karşı koymaya çalıştığı yerde, yalan ve aldatma konusundaki maharetine rağmen Tayyip’in uydurmalarının bir hükmü olamazdı. Nitekim işçi ve emekçiler, krizin faturasını ödememek için eyleme geçerek, tüccar Tayyip’in sahte öngörülerini ciddiye almadıklarını ortaya koydular.

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) Kasım 2008 için açıkladığı son “işgücü-istihdam-işsizlik” verileri ise, Erdoğan’ın yalanlarının bu defa devletin bir kurumu tarafından ortaya serilmesini sağladı.

TÜİK’in verileri, gerçek tabloyu yansıtmaktan uzak olsa da, açık işsiz sayısının neredeyse 3 milyona (2 milyon 995 bin kişi) ulaştığını, işsizlik oranının yüzde 12,3’e çıktığını gösteriyordu. Oysa 2007 Kasım ayında işsiz sayısı 2 milyon 350 bin, işsizlik oranı yüzde 10 olarak açıklanmıştı. Demek oluyor ki, bir yılda 645 bin kişi açık olarak işsizler ordusuna katılmak zorunda bırakılmıştır.

TÜİK verileri, Tayyip Erdoğan’ın yalanlarını tartışmasız bir şekilde ortaya sermesine rağmen, işsizlik ve basınının vardığı boyutu açıklamaktan çok uzaktır. Nitekim ilerici ekonomistlerin yaptığı

hesaplamalar, resmi işsiz olarak açıklanan 2 milyon 995 bin işsiz sayısının gerçekte 6 milyon 223 bine, yüzde 12,3 olarak açıklanan işsizlik oranının da yüzde 25,8’e ulaştığını ortaya koymaktadır. Bu arada sanayi üretimindeki daralmanın sürdüğü göz önüne alındığında, işsizler ordusunun yeni katılımlarla büyümesi kaçınılmazdır. Seçim sonrasında saldırıların daha da ivme kazanacak olması, sorunun daha da vahim bir boyut kazanmasına yolaçacaktır.

Kriz kendi düzenlerinin krizi olduğu halde faturasını fütursuzca işçi ve emekçilerin sırtına yıkan sermaye düzeninin siyasi arenadaki figüranları, bu soruna değinmekten kaçınıyorlardı. Zira rüşvetçi, soyguncu, çeteci, hırsız, soysuz takımından müteşekkil olan düzen partilerinin tüm dikkati, iştah kabartan rant alanları olarak görülen yerel yönetimlerin ele geçirilmesine odaklanmış bulunuyor. Ancak demagoji yapmak için malzemeye ihtiyaç duyduklarında işsizlikten söz eden düzen partilerinin şefleri, işçilerin ve emekçilerin temel önemde acil demokratik ve sosyal taleplerini salt anmaktan bile özenle kaçınıyorlar.

Meydanlarda nutuk atan parti başkanları, birbirlerinin kirli sicillerini kısmen de olsa ortaya seriyorlar. Her biri diğerinin ne kadar hırsız, rüşvetçi, rantçı olduğunu anlatarak, emekçilerin kendilerine oy vermesini istiyorlar. Ancak dikkat edilirse, birbirlerini kayırmaktan da geri durmuyorlar. Örneğin CHP şefi Deniz Baykal, Tayyip Erdoğan’a seslenerek, “sıkıysa karşıma çıkıp sana soracağım soruları halkın önünde yanıtla” diye çağrıda bulunuyor. AKP şefi Tayyip Erdoğan ise, “sizler hakkında bildiğim her şeyi açıklamak zorunda bırakmayın beni” diye karşı tehdit savuruyor.

Ancak, ahlak yoksunu bu sermaye figüranlarının sicili o kadar kirli ki, birbirlerini tehdit etmelerine rağmen pratikte adım atmaktan kaçınıyorlar. Zira biliyorlar ki, biri ileri giderse diğer de karşılık verecek. Bu ise hiçbirinin işine gelmez. Tüm düzen partileri, konumları ve çapları ölçüsünde yolsuzluk, rüşvet, rantçılık bataklığı içinde yüzmektedirler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Yağmadan aldıkları payı büyütme adına adeta çırpınan düzen partilerinin şefleri, bu çirkin emellerine ulaşabilmek için emekçilerin oylarına ihtiyaç duyuyorlar. İşte sırf bu yüzden bol keseden atıp vaat listeleri hazırlıyorlar. Oysa tümünün de ortak uğursuz amacı, işçi sınıfı ile emekçileri Amerikancı düzene ve onun seçim oyununa alet etmektir.

Düzenin saldırıları “tedbir paketleri” adı altında ivme kazanacak

“Krizle karşı önlem” adı altında gündeme gelecek saldırıları seçim sonrasında ertelemeye çalışan AKP hükümeti, sermayeyi rahatlatmak için “tedbir paketi”ni onayladı bile. Sermaye kodamanlarının ısrarlı talepleri üzerine bu adımı planlanandan erken atmak zorunda kalan Amerikancı sermaye hükümeti, yine de kapsamlı saldırılar için seçimin geçmesini bekleyecek. IMF ile anlaşmaya imza atmak için de seçim sonrasında bekleniyor olması, ivme kazanacak ekonomik ve sosyal saldırıların boyutu hakkında fikir vermektedir.

Diğer düzen partilerinin de bu konudaki yaklaşımları hükümetten farklı değil. Onlar da “krize karşı önlem alınsın” dediklerinde, emekçiler lehine değil, asalak kapitalistleri rahatlatmak önlemlerden söz ediyorlar. Nitekim hükümetin yaptığı da bundan başka bir şey değildir.

Düzen partilerinin yaydığı temelsiz vaatlerin iğretiliği

Her biri diğerinin ne kadar yoz, hırsız, rüşvetçi, rantçı, yağmacı olduğunu açıklarken, güya kendini akılıyor. Oysa gerek seçimler vesilesiyle ortaya

serilenler, gerekse geçmişin deneyimleri, düzen partileri arasında kayda değer bir fark bulunmadığını döne döne kanıtlamaktadır. Aralarında kimi ayrıntılarda farklılıklar olsa da, tüm düzen partilerinin sömürü, yağma, rüşvet, rant ve kölelik sistemi kapitalizmin savunucusu olmaları, niteliklerinin bir ve aynı olduğunu gösterir. Nitelikleri bu olan partiler, isteseler de aralarında kayda değer bir fark oluşturamazlar.

Yağmadan aldıkları payı büyümek adına adeta çırpınan düzen partilerinin şefleri, bu çirkin emellerine ulaşabilmek için emekçilerin oylarına ihtiyaç duyuyorlar. İşte sırf bu yüzden bol keseden atıp vaat listeleri hazırlıyorlar. Oysa tümünün de ortak uğursuz amacı, işçi sınıfı ile emekçileri Amerikancı düzene ve onun seçim oyununa alet etmektir. Yarım asırdan beri yapılan seçimlerin tarihi de, boydan boya bu gerçeğin kanıtlarıyla doludur.

Düzeni ve kurumlarını teşhir eden, devrim mücadelesini güçlendirmeyi temel alan sistemli bir çalışma!

Çirkef içinde yüzmelerine rağmen düzen partileri, seçimleri işçi sınıfı ile emekçilerin dikkatini çelmenin olanağına çevirmek için her yola başvurumaktadırlar. Onlar misyonları gereği, mevcut düzen dışında bir çıkış yolunun bulunmadığını, dolayısıyla var olan seçeneklerden birinin peşine takılmaktan başka çare olmadığını vaaz ediyorlar. Emekçiler ve ezilenler adına hareket ettiğini iddia eden reformist blogun düzen kurumlarını çözüm yeri olarak sunması ise, “mevcut düzen dışında çıkış yolu yoktur” a dayalı burjuva propagandasının değirmenine su taşıyor.

Verili koşullarda, işçi sınıfı ile emekçilerin bu düzene ve onun kurumlarına mahkum olmadığını, tersine, çıkış yolunun kurulu düzene ve onun seçim oyunlarına karşı mücadeleden geçtiğini anlatmak, komünistlerin omuzlaması gereken bir sorumluluktur.

Bu sorumluluk bilinciyle dört elle işlerine sarılan sınıf devrimcileri düzeni, kurumlarını, partilerini, seçim oyununu somut olgulara dayanarak teşhir edeceklerdir. Seçim sürecinin başlamasıyla ortaya serilen çirkefliklerin sağladığı verilerin yanı sıra, düzen partilerinin yerel yönetimlerde ya da hükümetlerde yer aldıklarında altına imza attıkları işçi ve emekçi düşmanı icraatları da etkili bir teşhirin konusu yapacaklardır.

İşçi sınıfının bağımsız devrimci platformunu temsil eden komünistler, düzeni ve kurumlarını teşhir ederken, ekonomik-demokratik kazanımların ancak meşru-militan bir mücadele ile kazanılabileceğini, emekçilerin köleliği sineye çekmek ya da bu haklar uğruna mücadele etmek ikilemiyle karşı karşıya olduklarını vurgulayacaklardır.

Komünistler, bu mücadelenin, ancak sömürü ve kölelik düzeni kapitalizmi yıkmaya mücadelesini güçlendirmeye hizmet ettiği ölçüde başarıyla ilerletilebileceğini de işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ısrarla anlatacaklar, bahar dönemi ve seçim çalışmasını bu perspektifle öreceklendir.

Tüm düzen partileri aynı yağma ve rant düzeninden besleniyorlar...

Yolsuzlukların temeli kapitalist sistemdir!

Yerel seçimler yaklaştıkça düzen partileri arasındaki dalışmanın dozu da artıyor. Kapaşıma özellikle de hükümet partisi AKP ile “ana muhalefet” CHP arasında yaşanıyor. Tayyip Erdoğan ile Deniz Baykal’ın karşılıklı atışmaları, kimin kime ne dediği, ötekinin ona ne yanıt verdiği vb. haber bültenlerinin başlıca konusu ve malzemesi durumunda.

İki dönemden bu yana hükümeti elinde bulunduran, gene uzunca sayılacak bir süredir belli başlı bütün belediyelerde yönetimde olan AKP hükümetinin yağma ve yolsuzluk sicilinin epeyce kabardığı herkesçe biliniyor. Her düzen partisi gibi AKP de hükümete geldiğinden bu yana sermayeye uşakça hizmetin bir karşılığı olarak kendi payına düşen yağma ve rant imkanlarından alabildiğine yararlanmaya çalışıyor. AKP’nin ileri gelenlerinin hemen hepsinin birkaç yıl içinde hızla zenginleşmesi, AKP’yi destekleyen sermaye kesiminin önünün açılması ve hızla palazlanmaları, devlet ve belediye ihalelerinin, kredi imkanlarının bunların önüne serilmesi bu konuda yaşanan sürecin tablosunu yeterince gösteriyor.

Son bir yıldır gerek diğer düzen partileri, gerekse AKP’den desteğini çeken medya grupları AKP’nin bulaştığı yolsuzlukları, çıkar ilişkilerini, rant tezgahlarını daha bir ısrarla gündeme taşıyorlar. Zira AKP’nin kurduğu yağma ve rant düzeni hem kendi çıkarlarına zarar veriyor, hem de işçi ve emekçilerin gözünde AKP’yi teşhir etmenin, zor duruma düşürmenin, zayıflatmanın ve siyasal planda geriletmenin buradan geçtiğini görmüş bulunuyorlar.

Bu nedenle “ana muhalefet” partisi CHP, yerel seçimlere dönük stratejisini AKP’nin yolsuzlukları üzerine kurmuş bulunuyor. CHP’nin yolsuzluklara karşı açtığı savaşın parlayan yıldızı ise eski bir bürokrat olan Kemal Kılıçdaroğlu. Silik bir siyasal kişiliğe sahip olan Kemal Kılıçdaroğlu, eski bir bürokrat ve denetim memuru olmasının getirdiği avantajlarla AKP’lilerin bulaştığı yolsuzluklarla ilgili belgeleri gündeme taşıyan isim olarak ünlendi. Şaban Dişli, Dengir Mir Fırat ve Melih Gökçek’e dönük yolsuzluk iddialarını gündeme getirdi. Bu isimlerle canlı yayında tartıştı. Kılıçdaroğlu’nun şöhreti Şaban Dişli ve Dengir Mir Fırat’ın istifalarıyla bir anda parladı. CHP tarafından yolsuzluklara karşı mücadele kahramanı olarak paketlenip piyasaya sürüldü. Ve nihayetinde de İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı’na aday gösterildi.

CHP, AKP iktidarına karşı yerel seçim stratejisini yolsuzluklara karşı mücadele üzerine kurmuş ve “yolsuzluklara karşı mücadele kahramanı” Kemal Kılıçdaroğlu’nu İstanbul’dan aday göstermişken, Deniz Baykal seçim galibiyeti hayalleri kurmaya başlamışken olanlar oldu. Sihir birden bire bozuldu, inatçı gerçekler bir kez daha gün yüzüne çıktı.

Yolsuzluk dosyalarıyla AKP’ye saldıran CHP’nin hiç de süttan çıkmış ak kaşık olmadığı, tıpkı AKP’liler gibi CHP’lilerin de yağma ve yolsuzluk çarkının birer dişlisi oldukları çarpıcı bir şekilde gözler önüne serildi. CHP’nin tepesinde yer alan isimlerden, İstanbul Milletvekili Mehmet Sevigen’in bir arsanın satışına aracılık ettiği ve bununla ilgili kâr sözleşmesi imzaladığına dair belgeler ortalığa döküldü.

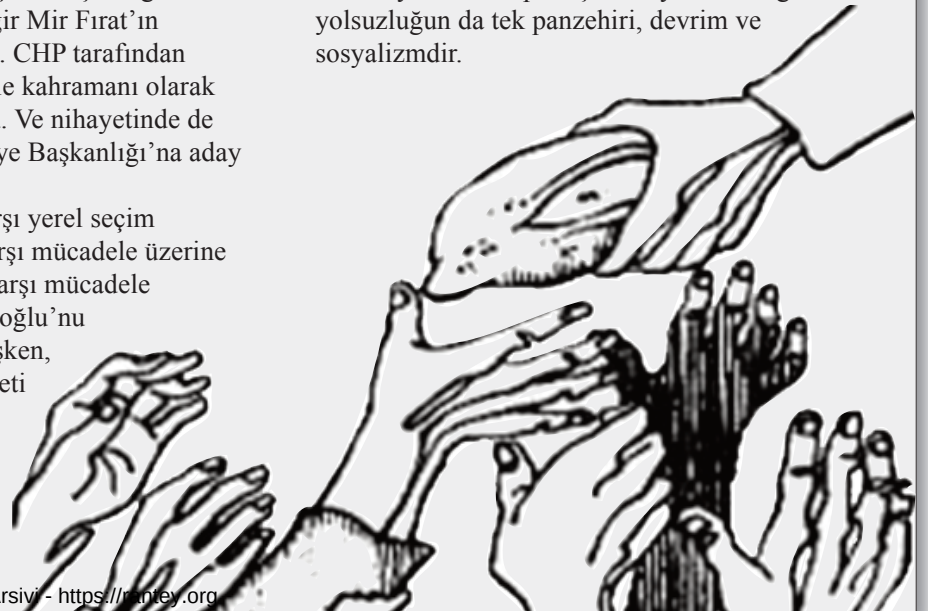
Elbette bu durum emekçilerin karşısına yolsuzlukla mücadele yalanı ile çıkarak oy toplamaya çalışan CHP’liler üzerinde soğuk düş etkisi yarattı. Parti yönetimi durumu kurtarmaya çalışsa da, birkaç günlük bir direnmenin ardından Mehmet Sevigen istifa etmek zorunda kaldı.

Tek başına bu olay bile tıpkı AKP gibi CHP ve diğer düzen partilerinin de aynı çöplükte eşindiklerini, emekçilerin kanını emen bu sömürü ve yağma düzeninden beslendiklerini ispatlamaya yetmektedir.

Üstelik bu tablo sadece güncel durumdaki bazı yolsuzluk olaylarına ilişkindir. Tablonun bununla sınırlı olmadığı, tüm düzen partilerini ve düzenin bütün kurumlarını kapsayan dev bir yolsuzluk ve rant çarkının durmaksızın döndüğü bilinmektedir. Yolsuzluk çarkında dolaşan paranın yıllık olarak en az 300 milyar dolar düzeyinde olduğu bizzat resmi kurumlarca ifade edilmektedir. Bu da sistemi baştan aşağı kuşatmış bir yağma ve rant, çürüme ve kokuşma tablosu anlamına gelmektedir.

Bu şaşırtıcı değildir. Çünkü kapitalizm denilen sistemin kendisi yolsuzluğun ve hızlı zenginleşmenin temel kaynağıdır. Bu kaynak kurutulmadıkça, kapitalizmin çarkına çomak sokulmadıkça yolsuzluk çarkı hep dönmeye devam edecektir.

İşçi ve emekçiler bu yalanlara itibar etmemelidir. Hangi düzen partisi “yolsuzluklarla ilgimiz yok, biz dürüstüz” diyorsa, bilelim ki yalan söylüyor. Hangi düzen politikacısı, belediye başkan adayı “yolsuzlukları bitireceğiz” diye nutuk atıyorsa bilelim ki bizi aptal yerine koyuyor. Kapitalist sistem yıkılmadıkça, ücretli kölelik düzeni yerle bir edilmedikçe yağma ve yolsuzluklar ortadan kalkmayacaktır. Tıpkı açlık ve yoksulluk gibi yolsuzluğun da tek panzehiri, devrim ve sosyalizmdir.

“İlke”lerde kolay anlaşılanlar, aday pazarlıklarında paramparça oldular!..

Reformist solun seçim bataklığı

U. Taner

Hala da devrimci iddia taşıyan bazı çevrelerin de bir parçası olduğu reformist sol kümelenme büyük iddialarla yola çıktı ve kurduğu ilkesiz seçim ittifakını “solun birliği” olarak sundu. Fakat geçmişte olduğu gibi ilkesel sorunlar bahsinde hiçbir sorun ve sıkıntı yaşamadan bir araya gelen bu güçler, sıra adayların belirlenmesine ve buna ilişkin pazarlıklara geldiğinde paramparça oldular. Bir kısmı kendi adayları kabul edilmediği için ittifaktan çekildi (EMEP gibi). Bir kısmı CHP’nin adaylarına destek vermeleri dolayısıyla kısmi bir destekle kendilerini sınırladı (ÖDP, Halkevleri vb.). Bazıları da ortak platformlardan bir sonuç çıkmasını beklemeden kendi adaylarını dayatma yoluna gitti (Dersim’de DTP ve Ankara’da ESP gibi). Başka bazıları ise, iç politik dengeleri kaldıramadığı ölçüde, bir yerden sonra bu ciddiyetsizliğe son verdi ve kendi yolunu tuttu (TKP).

Sonuçta, ufukları kurulu düzenle sınırlı, seçimlerdeki amaçları da belediye yönetimlerinde bir yer tutmak olunca, ilkeler üzerinde en küçük bir sorun çıkmadan hızla bir araya gelenler, sıra aday pazarlığına gelince aynı hızla ayrı düştüler. Düzen partilerine özgü oyunlara başvurup, istedikleri olmayınca kağıt üzerinde altına imza attıkları ne varsa bir anda bir yana itip kendi yollarına gittiler.

Aslında devrimle ve devrimcilikle ilişkisini çoktan kesmiş bulunan reformist sol açısından bakıldığında, bu durumun şaşılacak bir yanı yoktur. Çünkü bu güçlerin sol adına ileri sürdükleri, kurulu düzenin çerçevesini aşmayan demokratik-sosyal reformlardan öte bir şey değildir. Siyasal mücadele yöntemlerinin merkezinde ise geline yerde artık esas olarak seçimler ve parlamento bulunmaktadır. Sınıf ve emekçi yığınlar içerisindeki etkinliklerini de esas olarak bu temel amaca bağlamışlardır. Bu nedenle, kazanılacak belediyeler onlar için “yerel iktidar” merkezleri ve hükümet olma yolunda basamaklardır. Bunun için ne programlarında, ne seçim bildirgelerinde ve ne de günlük siyasal faaliyetlerinin herhangi bir anında devrim ve sosyalizmin adını ağızlarına almazlar. En temel söylemleri “halkçı-demokratik-katılımcı yönetim”dir. Burjuvazinin sınıf egemenliğinin aracı olan merkezi devlet aygıtı tarafından binbir kolla denetlenip kullanılan yerel yönetimler hakkında sınırsız hayaller yayarlar.

Geçmişte, 12 Eylül öncesi dönemde, devrimci-demokrat bir konumda bulunan bu güçler, 12 Eylül yenilgisi ile birlikte yaşadıkları evrim sonucunda bugün bu noktaya varmışlardır. Bir süre ara bir konumda yalpaladıktan sonra kararsız adımlarla da olsa bu alana demir atmışlardır. Artık kimlikleriyle, siyasal amaçları ve değerler sistemiyle tartışmasız bir biçimde düzen içi bir konumda bulunmaktadırlar. Geline yerde artık düzenin has partisi CHP ile bile dirsek teması içindedirler.

Reformist sol açısından durum bu kadar nettir. Seçimler dolayısıyla oluşturulan platformların siyasal çerçevesini onlar belirlemekte, ruhunu onlar vermektedirler. Burada tartışılması, netleştirilmesi ve adının konulması gereken tutumun sahipleri, düne kadar kendilerine göre bir devrimcilik anlayışı, devrimci mücadele yöntemi ve stratejisi olan devrimci-demokrat gruplardır. Bu gruplar, önünü

alamadıkları iddia ve kimlik erozyonu sonucunda, geline yerde artık liberal-reformist bir siyasal çerçevenin içine pek fazla zorlanmadan girebilmektedirler.

Kuyrukçu ESP’nin ibretlik durumu

Bu sürecin içinde yer alan ESP’nin bugün geldiği konum ibret vericidir. Bulunduğu yeri her bakımdan benimseyen ESP’nin siyasal muhatapları artık DTP, EMEP, ÖDP, SDP ve TKP gibi reformist parti ve gruplardır. Bu konumda olmaktan, bu reformist bileşimle her alanda içiçe geçmekten dolayı hiçbir rahatsızlık duymamaktadır. Bu gerçek ESP’nin mevcut seçim ittifakına ilişkin yaklaşımları ve tartışmaları üzerinden de net biçimde görülmektedir. *Atılım* gazetesinin 21 Şubat tarihli sayısının “Birleşik konumlanma” başlıklı başyazısında, liberal seçim ittifakının niteliği ve sıkıntıları tarif edilmektedir.

Atılım “birleşik konumlanma”nın unsurlarını sıralarken, ilk olarak düzen partilerinin DTP’ye karşı birleşmesi karşısında birleşik bir yanıt verme ihtiyacına vurgu yapmaktadır. Söze buradan başlamasının nedeni, reformist sol alanda ortaya çıkan her renkten grubun yan yana geldiği kümelenmeye rasyonel bir siyasal çerçeve bulmak kaygısıdır. Çünkü bu liberal çeşniye seçim hesapları dışında net bir siyasal hedef tanımlamak mümkün değildir. Ancak boş sözlerle cilalama yolu tutulabilir. Nitekim *Atılım* da bunu yapmaktadır. Ona göre “biz de varız”, “birlikte başarabiliriz” vurguları, “düzen partilerine karşı güçlü bir alternatif olma ve birlikte hareket ederek gücü büyütme anlayışına dayan”maktadır.

Atılım bu liberal çeşniye bir anlam katmak üzere zorlamaya devam ediyor:

“Diğer bir ayırt edici nokta ise, 2009 yerel seçim ittifakının ilk kez bu kadar geniş bir devrimci, yurtsever, ilerici kesimi bir araya getirmiş olmasıdır. 1990’dan itibaren, seçim ittifakları, DTP’nin merkezde olduğu, üç-dört siyasi partinin blok deneyiminin ötesine geçmemişken, bugün yakalanan geniş bileşim, geline kapsayıcılık-birleştiricilik düzeyini ifade ediyor. Bileşimdeki bu genişleme, kaba rakamsal, bu yanılla da nicel bir düzey değil, içerdiği devrimci dinamikler ve bunların seçim siyasetine yansıyan rengiyle niteliksel bir düzeyi tanımlamaktadır. Bu nitelik, seçim ittifakının güncel başarısı olduğu kadar, gelecek görüş açısını da yönlendirecektir.”

Burada, “devrimci dinamiklerin seçim siyasetine rengini yansıttığı” türünden içi boş laflar bir yana bırakılırsa, mevcut seçim ittifakının farklılığını doğru biçimde özetlemektedir. Evet gündemdeki yerel seçimlerin ayırtedici özelliği, öncekilerden farklı olarak, yakın zamana kadar devrimci-demokrat kimlikleriyle boy gösteren bir kısım gücü de içerisine katabilmiş olmasıdır. Fakat bu katılımın, *Atılım*’ın iddia ettiği gibi, seçim siyasetine rengini yansıtmakla bir ilgisi yoktur. İttifakın seçim siyasetinin merkezinde bildiğimiz liberal-reformist sol anlayış vardır. *Atılım* “rengini yansıtmak” derken, bu seçimde artık nihayet kendi adaylarının da ittifak adayı olarak kabul edilmesini kastediyor

olmalıdır.

Atılım “başyazısı”nın başka bir yerinde ise şöyle denilmektedir: “Geniş ittifak, çorak politik birlik toprağı üzerinde yeşermesiyle, olanaksızlıkları zorlama ve teslim olmama iradesini de ifade etmektedir. Bu yanılla zor olan başarılmıştır. 2009 yerel seçimlerinde, İstanbul’la Amed’in, Türkiye’yle Kürdistan’ın, sol ve devrimci politik odaklarla Kürt özgürlük hareketinin politik çizgilerini birleştiren bir yol haritası çıkmıştır.”

“Sol ve devrimci politik odaklarla Kürt özgürlük hareketinin politik çizgilerini birleştiren yol haritası”nın somut içeriği nedir? Yazıda bunun yanıtını bulmak mümkün değildir. Yanıt yerine, bu satırların hemen altında ortak adayların siyasal geçmişleri üzerinden yapılan söz oyunları vardır. *Atılım* seçim ittifakının liberal-reformist çerçevesini gözden uzak tutmak için bu yola başvurmuştur.

Atılım bu ön açıklamaları, EMEP, ÖDP, TKP ve Halkevleri’nin seçim ittifakından şu ya da bu nedenle ayrılmış olmalarını eleştirmek için yapmaktadır. *Atılım*’ın seçim ittifakı tartışmalarında muhatapları bu güçlerdir. *Atılım* bu güçlerin esas olarak aday pazarlıklarında beklentilerinin karşılanmaması nedeniyle ittifaktan uzaklaştıklarını belirtmekle kalmıyor, siyasal olarak sosyal-demokrasiye doğru eğilimlerinden de dem vuruyor. Burada bir kaypaklıktan sözedilecekse, öncelikle işaret edilmesi gereken bizzat *Atılım*’ın kendisidir. Zira bu partilerin siyasal kimlikleri ve konumları zaten bellidir. *Atılım* da bunu iyi bilmektedir. Ancak, bir araya gelirken bu gruplarla siyasal ilkeler konusunda herhangi bir sıkıntı yaşamamıştır. Bugün yaşanan sıkıntı ise adaylarla ilgilidir. Dolayısıyla, burada *Atılım* payına sadece düzen partilerine has bir siyasal manevra söz konusudur. *Atılım* bugün ittifaktan kopan partilerin aksine, adaylıklar konusunda amacına ulaşmış olmanın rahatlığıyla konuşmaktadır. Oysa aynı *Atılım*, geçmişte (3 Kasım 2002’de, 28 Mart 2004’de ve 23 Temmuz 2007’de!) aday beklentileri karşılanmadı diye ilkesel ve siyasal olarak onayladığı seçim ittifaklarından kopmuş ve hep de son anda sözümona sosyalizm adına kendi adaylarını öne sürmüştü. Tıpkı bugün eleştirdiği reformist çevreler gibi. Ve o bugünkü seçim ittifakını savunuyorsa eğer, bu tam da artık nihayet aday pazarlıklarında kendine göre tatmin edici bir sonuç elde etmiş olmasından dolayıdır. Ve yalnızca bundan dolayıdır.

Tüm bu olgular, devrimcilik, solculuk adına yapılan seçim ittifakının gerçekte seçim hesaplarına dayalı olarak kurulmuş, liberal-reformist solun damgasını taşıyan bir tasfiyecilik platformu olduğunu açık bir biçimde göstermektedir. Bu platform, devrimciliğin, devrimci değerlerin içinin boşaltıldığı, birlik adına düzen siyaseti alanına boylu boyunca uzanıldığı bir bataklıktır. Bu bataklığa adımını atanın kimliğini koruması güçtür. Bir tercih haline geldiği ölçüde ise artık umut yoktur. Yerel seçimler, bu batağa yıllar öncesinden girenlerin artık iyiden iyiye derinlere battıklarını, yakın zamanda adımlarını atanların batmaya başladıklarını, öteki bazılarının ise aynı akibete varacak ilk adımları atmakta olduklarını göstermiştir.

8 Mart'ın emekçi kadınlara çağrısı...

Düzenin seçim oyununa kanmayalım, krizin faturasını ödemeyelim!

8 Mart'ta alanlarda hesap soralım!

İşçi ve emekçi kadınlar kapitalist düzende çifte sömürü ve köleliğe maruz kalmakta, toplumsal yaşamın her alanında ayrımcılığa uğramaktadır. Kapitalizmden türeyen şiddetin tüm biçimlerini, gericiğin ve yozlaşmanın çok yönlü etkilerini yaşamaktadır. Krizle birlikte bu sorunlar katmerleşmekte, emekçi kadınların yaşamı daha da zorlaşmaktadır. İşsizliğin arttığı, temel tüketim maddelerinin giderek pahalılaştığı, yoksulluğun ve sefaletin derinleştiği bir dönemde emekçi kadınlar güvenli bir gelecek kaygısını her zamankinden daha çok hissetmektedir.

Krizin artan yıkıcı sonuçları işçi ve emekçilerde tepkilere yolaçmakta, bu tepkilerin düzene yönelmeye başlaması ise egemenlerde büyük bir korku yaratmaktadır. İşte böylesi bir döneme denk gelen yerel seçimler düzenin efendilerinin işine gelmektedir. Böylece sahte seçim vaatleriyle kadını-erkeğiyle işçi ve emekçileri gerçek gündemlerinden uzaklaştırmaya, tepkileri törpülemeye ve düzenle olan bağlarını güçlendirmeye çalışacaklardır.

Bu dönemde yaklaşan 8 Mart'ın emekçi kadınlara güncel çağrısı, düzenin seçim oyununa kanmamak ve krizin yıkıcı sonuçlarına karşı büyüyen tepkileri, hesap sorma bilinciyle alanlara taşımaktır.

8 Mart sömürünün kaynağı olan bu düzenle hesaplaşma günüdür!

8 Mart, mücadelemizde tuttuğu tarihsel anlama uygun olarak işçi sınıfının hesap sorma günüdür.

8 Mart, hakların bedel ödemeyi göze alan diş diş bir mücadeleyle elde edilebileceğinin kanıtlanmasıdır.

8 Mart tutulacak yolu göstermekte, işçi ve emekçi kadınların kurtuluş umudunu simgelemektedir.

Bugünkü koşullarda **8 Mart**, hem kazanılmış hakları korumak ve yenilerini kazanmak hem de gerçek kurtuluşumuz olan sosyalizm davasını büyütmek açısından bizlere büyük bir sorumluluk yüklemektedir. Bu nedenle 8 Mart her yerde sömürünün kaynağı olan bu düzenle hesaplaşma gününe çevrilmelidir.

8 Mart, sömürücü asalakların seçim oyununa en iyi yanıtı alanlarda örgütlü gücümüzle vereceğimiz, soyguncu-rantçı düzen partilerinin sahte seçim vaatlerini eylem alanında parçaladığımız, mücadele taleplerimizle alanları doldurduğumuz bir gün olmalıdır.

8 Mart'ta alanlara çıkarak krizin faturasını ödemeyi reddetmeli, herkese iş, insanca yaşamaya yetecek ücret, sigorta, iş güvencesi, işyerlerinde kreş, ana ve çocuk sağlığını koruma uygulamaları gibi mücadele taleplerimizi daha gürlü haykırmalıyız.

8 Mart, 2005 yılında Bursa'da tekstil fabrikasında, kapılar üstlerine kilitli olduğu için yanarak can veren 5 kadın işçiyi, 2007'de toplayacakları fındıktan kazanacakları 20-25 TL uğruna Giresun'a giderken hayatlarını kaybeden tarım işçisi kadınları, yine aynı yıl Urfa Ceylanpınar'da süt sağarak günlük 7-8 TL kazanmak üzere minibüsle giderken dereye düşen 12-15 yaşındaki kız çocuklarını ve daha nicelerini unutmduğımızı göstermenin günüdür.

8 Mart, Picca Bacca'nın katillerinden, Hüseyin

Üzmez gibi tacizcilerden ve onların düzeninden hesabın er-geç sorulacağını ve cinsel saldırılara karşı örgütlü mücadele çağrımızı haykıracağımız gündür.

8 Mart, töre ve namus adı altında işlenen cinayetlere ve her türden gericiliğe karşı mücadelenin yükseltileceği bir gündür.

8 Mart, Filistinli, Iraklı, Afganlı kadınlar şahsında emperyalizme ve siyonizme öfkemizin haykıracağımız, Kürt kadının ulusal özgürlük ve eşitlik özlemine sahip çıkacağımız, halkların kardeşliği sloganını yükselteceğimiz bir gündür.

8 Mart, tüm insanlığın kurtuluşu için kendisini devrim davasına adanmış ve tutsak düşen kadınların sesini zindanlardan alanlara taşıyacağımız, bu uğurda tereddütsüzce ölümü göze alan Hatice Yürekli yoldaş şahsında devrimci kadınların ölümsüzlüklerini haykıracağımız bir gündür.

8 Mart, kapitalist düzenin sahiplerinin bizlere çizdiği sınırları parçalayacağımız bir eylem günüdür.

8 Mart'ta kadının çifte sömürsünün, ataerkil gerici kültür altında ezilmişliğinin ve yok sayılmasının hesabını soralım. Gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğu gerçeğini daha gürlü haykıralım, mücadelenin kızıl bayrağını yükseltelim.

Geçmişten bugüne yılmadan süren haklı kavgamızın ve yarına dair umutlarımızın asla bitirilemeyeceğini Rosa'nın sesiyle haykıralım: "Vardık, varız, var olacağız!"

Kadıköy'de "Kadın İşçi Şenliği"

Toplumsal Araştırma ve Eğitim Merkezi (TAREM), Hava-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş sendikalarının çağrısıyla 15 Kasım 2008 tarihinde düzenlenen "Kadınlar Krizi Konuşuyor" sempozyumunun ardından sonuç bildirgesine imza atan Basın-İş, Birleşik Metal İşçileri Sendikası, Dev Sağlık-İş, Deri-İş, Hava-İş, Kristal-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Tez-Koop-İş Sendikaları 8 Mart öncesinde "Kadın İşçi Şenliği" düzenliyor.

Şenlik 7 Mart 2009 günü Kadıköy Aktaş Düğün Salonu'nda saat 14.00-19.00 arasında gerçekleştirilecek. Etkinlikte, Petrol-İş üyesi Mecaplast işçilerinin oluşturduğu Mecaplast İşçi Tiyatrosu tarafından Dario Fo'nun 'Japon Kuklası' isimli oyunu sergilenecek. Günyüzü Müzik Topluluğu ve Nurcan Eren'in de sahne alacağı şenliğe Iraklı kadın sendikacılar da katılım sağlayacaklar.

Etkinlikte çeşitli işkollarında grev ve direniş süreci yaşayan kadın işçilerin de yer alması bekleniyor.

Trabzon'da birleşik 8 Mart çalışması...

Trabzon'da Ekim Gençliği, Halk Cephesi, SGD ve YDG bileşenlerinden oluşan "Emekçi 8 Mart Komisyonu" çalışmalarına başladı.

Emekçilerin yoğun olarak yaşadığı mahallelerde yürütülen 8 Mart çalışması, Kadınlar Pazarı ve Arsin Organize Sanayi Bölgesi'nde gerçekleştirilen bildiri dağıtımları ve afiş çalışmasıyla devam ediyor. Ev toplantıları ile devam edecek olan 8 Mart çalışması gerçekleştirilecek basın açıklaması ve etkinlikle hızlanacak.

Ayrıca Meydan Park'ta açılacak standla imza toplanacak. Atatürk Meydanı'nda yapılacak olan etkinliğin programı tiyatro gösterimi, emekçi kadınların konuşmaları, 8 Mart'ın tarihçesini anlatan sunum, şiir dinletisi ve müzik dinletisinden oluşacak.

Ayrıca Ekim Gençliği olarak 8 Mart'ta alanlara ve etkinliğe çağrı yapan Ekim Gençliği imzalı materyallerimizi kullanmaya başladık. Meydan ve Tanjant yolunda yapılan pullama ve afişlerin yanı sıra semtler ve üniversitede materyallerimizi etkin bir şekilde kullanmaya devam edeceğiz.

Ekim Gençliği / Trabzon

Krizin faturasını ödemeye niyetimiz, düzen partilerine verilecek oyumuz yok!

Söyleyecek sözümüz, sorulacak hesabımız var! 8 Mart'ta alanlara!

İşçi ve emekçi kadınlar!

Sömürü, eşitsizlik ve baskı üzerine kurulu bu düzende emekçi kadınlar daha çok eziliyor, aşağılanıyor, yok sayılıyor. Toplumsal yaşamın her alanında ayrımcılığa uğruyor. Bu düzende kadın bedeni cinsel bir meta olarak görülüp satılıyor. Emekçi kadınlar, dünyanın neresinde olursa olsun emperyalist-kapitalist sistemin ilk kurbanları oluyor. Haksız ve gerici savaşlarda ölüyor, tecavüze uğruyor, göçe zorlanıyor ve açlığa mahkûm ediliyor. Evde, işte, sokakta, gözaltında her yerde kapitalizmden kaynaklı şiddetin çeşitli biçimleriyle karşılaşılıyor, “namus-töre” adı altında katlediliyor.

Öyle bir düzende yaşıyoruz ki, IMF ve Dünya Bankası imzalı sosyal yıkım saldırıları sonucu sağlık, eğitim ve gelecek hakkımız gasp ediliyor. Kadınıyla-erkeğiyle işçi ve emekçiler güvencesiz, sigortasız ve düşük ücretlerde kölelik koşullarında çalıştırılıyor. Ev emekçisi kadınların evdeki emeği yok sayılıyor, hiçbir sosyal güvencesi olmadan geleceksizliğe mahkûm ediliyor. Kapitalizmin krizi derinleştikçe, işçi ve emekçilere kesilen faturadan en çok etkilenen de yine kadınlar oluyor. İşsizlik öncelikle onu vuruyor, yaşam daha da zorlaşıyor, yoksulluk ve sefalet derinleşiyor.

İşsizliğin, yoksulluğun, sömürünün kaynağı bu düzenin sözcüleri ise, seçimler vesilesiyle yine karşımıza çıkacaklar ve bizden oy isteyecekler. Sömürü üzerine kurulu bu düzende sanki gerçekten demokrasi varmış gibi, bizden bu seçim oyununa katılmamızı isteyecekler. Kolay “kandırılabilir” ve büyük bir oy potansiyeli olarak gördükleri kadınları hatırlayıp, kapıları çalacaklar. Erzak, kömür vb. sadakalarla ve çeşitli seçim vaatleriyle oyları satın almak isteyecekler.

Bilinmelidir ki, düzen partilerine verilecek her oy, bizleri ezen, işsiz ve yoksul bırakanlara onay vermek, sömürüye ve köleliğe sessiz kalmak anlamına gelecektir. Bu nedenle bu seçim aldatmacasına

kanmayalım, bu oyunu bozalım! Çözümü sahte vaatlerde değil, kendi örgütlü gücümüzde arayalım!

Söyleyecek sözü olan emekçi kadınlar, çağrımız size! 8 Mart'ta alanlara, hesap sormaya!

Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var diyen kadınlar!

Krizin faturasını ödemeye niyetimiz yok, sömürü düzeninize köle olmayacağız diyen kadınlar!

Herkese iş, insanca yaşamaya yetecek ücret, sigorta, iş güvencesi, işyerlerinde kreş, ana ve çocuk sağlığını koruma uygulamaları isteyen kadınlar!

İşte, evde, sokakta tacize ve şiddete uğrayan kadınlar!

Özgürlük ve eşitlik isteyen Kürt emekçi kadınları!

Haklarına, emeğine ve onuruna sahip çıkan kadınlar, çağrımız sizedir!

8 Mart, işçi ve emekçi kadınların hesap sorma bilinciyle alanlara çıktıkları bir mücadele günüdür.

8 Mart, özgürlük ve eşitlik için yükseltelen bir mücadele çağrısıdır.

8 Mart'ın bu çağrısına sahip çıkalım!

Kadının gerçek kurtuluşunun yolu, baskısız ve sömürsüz bir dünya, eşitlik ve kardeşlik düzeni demek olan sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçiyor. Bu mücadeleye omuz verelim! Bu yolda ödenen nice bedelleri unutmayalım, unutturmayalım!

8 Mart'ta kadınıyla-erkeğiyle tüm işçi ve emekçiler olarak eylem alanlarında mücadeleyi büyütelim!

**Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İstanbul'da 8 Mart'ta iki ayrı miting!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. Emekçi kadınların özgürlük ve eşitlik isteğinin simgesi ve can bedeli mücadelelerle kazandığı bir gün olan 8 Mart, son dört yıldır İstanbul'da iki farklı mitinge sahne oluyor.

Dört yıl önce reformist ve feminist çevrelerin 8 Mart'ı, devrimci içeriğini boşaltan ve sınıfsal özünü karartan bir şekilde kutlaması karşısında devrimci güçler sürece müdahale etmişler, 8 Mart'ı ayrı kutlamak için adım atmışlardır.

8 Mart ayrışmasının gerekçesi “emekçi” kavramında ortaklık sağlanamaması ve sadece kadınların mitinge katılması yönündeki dayatma olarak yaşansa da, ayrışmanın arka planında 8 Mart'a ve kadının kurtuluşuna ilişkin iki farklı bakış açısı yatmaktaydı.

Devrimci ve ilerici güçler tarafından kadın-erkek bir arada emekçi kadınlar gününü kutlamak amacıyla oluşturulan birlik, geçtiğimiz yıl da 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir şekilde kutlamak için tüm bileşenlere çağrı yapmış, saflar netleşmiş olmasına rağmen girişimler Şubat ayının ilerleyen günlerine kadar sürdürülmüştü.

Ancak bu yıl geride kalan dört yılın deneyimlerinden çıkarılan sonuçlar ışığında hareket edilmiş, yapılan geniş çağrının ardından mitinge ilişkin çalışmalar başlatılmış, safların ve tutumların netleşmesinin sağladığı açıklık ile ayrı bir mitingin örgütlenmesi girişimlerine vakit kaybetmeksizin başlanmıştır.

Feminist, reformist ve onların kuyruğuna takılan kimi sol çevrelerden oluşan 8 Mart Kadın Platformu, 8 Mart'ı Kadıköy'de kutlamak için başvuru yapmıştır. Bu başvurunun hemen ardından devrimci ve ileri güçler tarafından oluşturulan Platform da 8 Mart'ı Kadıköy'de kutlamak için başvurmuştur. 8 Mart'ın Pazar gününe denk gelmesi nedeniyle, ikinci mitingin de Kadıköy'de kutlanması konusunda ısrarcı olunmuştur.

8 Mart Kadın Platformu ile yapılan görüşmeler sonucunda, mitingin saatlerinin düzenlenmesi ve peşisıra iki farklı alanda yapılması konusunda ortaklık sağlanmıştır. 8 Mart Kadın Platformu Kadıköy İskele Meydanı'nda, devrimci ve ilerici güçler ise otobüs son duraklarda 8 Mart'ı kutlayacak.

“Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye, emperyalist saldırganlığa, yoksulluğa, gericiliğe ve ezilmeye karşı emekçi kadınlar mücadeleye!” şiarıyla ilerici ve devrimci güçlerin örgütleyeceği mitingin bileşenleri şöyle: Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Belediye İş 2 No'lu Şube, Çağdaş Hukukçular Derneği, Demokratik Kadın Hareketi, Devrimci Hareket, Divriğililer Derneği, Halk Cephe Kadınlar, Halk Kültür Merkezleri, Kaldıraç, Odak, Devrimci '78'liler Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Marmara Şubeleri, Partizan, Proleter Devrimci Duruş ve Türkiye Komünist Partisi.

Miting, **8 Mart Pazar** günü **saat 13.00**'te Tepe Naitilius'ta kitlenin toplanması ve kitlesel yürüyüşün ardından, Kadıköy otobüs duraklarında **saat 15.00**'te başlayacak.

Binler anadil istemiyle alanlara çıktı...

Kürt diline özgürlük!

“21 Şubat Dünya Anadil Günü” nedeniyle, başta Kürt illeri olmak üzere Türkiye’nin pek çok yerinde eylemler yapıldı.

Kürtçe’ye yönelik baskılar ve devletin asimilasyon politikalarının teşhir edildiği eylemlerde, devletin TRT 6 ve Kürdoloji bölümleri manevralarının da ikiyüzlü politikalar olduğu ifade edildi. Kürtçenin resmi dil kabul edilerek anayasal güvenceye alınması eylemlerin temel talebi olarak öne çıktı.

İstanbul: İstanbul’da Kürt Enstitüsü ve TZP Kurdi üyeleri İHD İstanbul Şube binasında bir açıklama yaptılar. Türkiye’deki temel sorunlardan birinin de “anadil sorunu” olduğu belirtildi, Kürtçe’nin Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana bir problem olarak görüldüğü söylendi.

Açıklamada söz alan İstanbul Kürt Enstitüsü Yöneticisi, Kürtlerin son birkaç yıldır anadilde eğitim talebi için sokaklarda olduğunu vurgulayarak, kampanyalardan örnekler verdi.

İzmir: TZP Kurdi İzmir Komisyonu İzmir Konak Eski Sümerbank önünde kitlesel bir basın açıklaması yaptı. Siyasi parti ve demokratik kitle örgütü temsilcileri de eyleme destek verdi.

Yapılan açıklamada, *“Devlet yetkilileri Kürt diline yönelik geliştirilen asimilasyon politikalarından dolayı Kürt halkından özür dilemeli. Kürt dili üzerindeki tahribatların giderilmesi için pozitif ayrımcılık uygulanmalıdır”* denildi.

Van: KESK ve Van KURDİ-DER, DTP, Van İl binası önünden Sanat Sokağı’na kadar yürüyüş düzenleyerek basın açıklaması yaptı. 3 bin kişinin katıldığı yürüyüşün ardından yapılan açıklamada, Kürtçe’nin eğitim dili olup Anayasal güvence altına alınmıyacağı kadar atılacak hiçbir adımı samimi bulmayacakları belirtildi, anadile sahip çıkma çağrısı yapıldı.

Erciş İlçesi’nde de yaklaşık bin kişi Kürt dili üzerindeki baskıları protesto etti.

Yüksekova: DTP ve KURDİ-DER Şubesi binasında toplanan gruplar iki koldan, Özgürlük Meydanı’na kadar yürüyüş yaptılar. Açıklamada, dünyada bütün halkların özgür bir şekilde dillerini kullanmalarına rağmen Kürtlerin dillerini kullanmadığına dikkat çekildi, Kürt dili üzerindeki baskıların son bulması istendi.

Tatvan: Bitlis’in Tatvan İlçesi’nde KURDİ-DER tarafından, Tatvan alışveriş merkezi önünde yaklaşık 250 kişi tarafından basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, Kürtçe’nin resmî dil olması istendi, Kürtler diline sahip çıkmaya çağırıldı.

Adıyaman: TZP Kurdi Adıyaman Şubesi’nin düzenlediği şölene yüzlerce kişi katıldı. Şölende yapılan konuşmada, “Bugün Kürtler de büyük bedeller ödeyerek kendi dilleri için mücadele veriyor” denildi.

Viranşehir: DTP Viranşehir İlçe Örgütü parti binası önünde yapılan açıklamada, Kürt dili üzerindeki baskıların devam ettiği belirtildi. Açıklamaların ardından, Azadiya Welat ve Günlük gazeteleri vatandaşlara dağıtıldı.

Urfa: Urfa’da KESK Kadın Komisyonu üyeleri Karakoyun Meydanı’nda basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, çok kültürlü ve çok dilli toplumlarda demokratik ve özgür birliktelik çabasının olmamasının kültürel çatışmalara yolaçabileceği belirtildi.

Mardin: Eğitim Sen Mardin Şubesi Cumhuriyet Meydanı’nda bir basın açıklaması yaptı. Kürt diline

yönelik baskılara ve TRT 6’ya değinilen açıklamada, anadilin kişinin kimliğinin ayrılmaz bir parçası olduğu belirtildi, anadilin kullanılmasının temel bir hak olduğu ifade edildi.

Şırnak: TZP Kurdi, DTP Şırnak il binasında bir basın açıklaması düzenledi. TRT 6 ve Kürdoloji bölümlerinden bahsedilerek, devlete bu tür temelsiz yaklaşımlardan vazgeçme çağrısı yapıldı. Kürt dili ve kimliğinin anayasal güvenceye kavuşturulması talep edildi.

Adana: TZP Kurdi Adana çalışanları İHD Adana Şube binasında basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, Kürt dili ve kültürü üzerindeki asimilasyon politikalarına karşı “Bila zimanê kurdi bibe zimanê fermî” kampanyasını “Êdî bese” hamlesi çerçevesinde başlatıldığına dikkat çekildi. Yetkililere, Kürt kimliğinin ve dilinin yasal güvence altına alınması çağrısında bulunuldu.

“Kayıplarımızı geri istiyoruz!”

Kayıp yakınları ve insan hakları savunucuları, “Kayıplar bulunsun, sorumlular yargılsın, asit kuyuları, toplu mezarlar açılsın!” talebi ile 21 Şubat günü yine Galatasaray Lisesi önündeydi.

“Failleri belli, kayıplar nerede? / İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyonu” pankartının açıldığı, kayıp fotoğrafları ve kırmızı karanfillerin taşındığı basın açıklaması, 10 dakikalık oturma eylemi ile başladı.

Ardından Tiyatro sanatçısı Seray Gözler, insan hakları konusunda sürdürdükleri mücadeleleri ile hedef haline gelen İHD Elazığ Şube Başkanı Av. Metin Can ve İHD üyesi Dr. Hasan Kaya’nın kaybedilme öyküsünün yer aldığı basın açıklamasını okudu.

Açıklamada, devletin bugüne kadar bilinen faillelere ulaşma ve yargılanmalarını sağlamaya yönelik hiçbir şey yapmadığı ifade edildi. Ailelerin iç hukuk yollarını tükettikten sonra AİHM’e başvurduklarını, AİHM’in 2000 Mart’ta Türkiye’yi mahkum ettiğini söyleyen Gözler, açıklamasını, *“kayıplarımızı geri istiyoruz”* sözleriyle sonlandırdı. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Eskişehir’de de aynı gün “Cumartesi Anneleri”yle eş zamanlı olarak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Adalar Migros önünde “Failler belli, kayıplar nerede!” pankartı açılan eylemde insan hakları savunucuları adına konuşan Ahmet Uluçelebi, *“Biz insan hakları savunucuları, adı Susurluk, Ergenekon, Şemdinli olan iyi çocuklardan oluşan devlete bağlı kontrgerilla örgütlenmesinin varlığını hep haykırdık. Rum tehcirinde, Maraş’ta, Sivas’ta, Çorum’da, 1977 1 Mayıs’ında, 1995 Gazi katliamının arkasında hep bunlar var”* dedi. Tansu Çiller’siz, Mehmet Ağar’sız Ergenekon listesinin eksik olduğunu kaydetti ve çetesiz, mafyasız yaşanabilir bir ülke için adalet talebiyle alanlarda saf tutulması gerektiğini söyledi.

ESP, SGD, İHD, DPG, EHP, EMEP, DTP ve SDP tarafından örgütlenen eylemde 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Eskişehir

Tutuklu çocuklara özgürlük!

Adana’da Kasım ayı içerisinde korsan gösteriye katıldıkları gerekçesi ile tutuklanan ve 219. maddeden yargılanan 8 çocuğun ilk duruşması nedeniyle 21 Şubat günü adliye binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada “Çocukların misketini misket bombası mı sandınız! Tutuklu çocuklara özgürlük!” pankartı açıldı, “Tutuklu çocuklar serbest bırakılsın!”, “Devletin adaleti taşlaştı!”, “Çocuklara verilen ceza toplumun geleceğini karartır!” dövizleri taşındı.

Yapılan açıklamada, çocuklar hakkında 219 yıl hapis istemiyle dava açılırken bilye ve bezlerin kuvvetli delil sayılmasının son derece gülünç olduğu dile getirildi. Dünyada çocuk bayramını kutlayan tek ülke olmakla övünen Türkiye’nin diğer taraftan çocuklara yıllar varan ceza veren tek ülke olduğu söylendi. Çocuklar tutuklanırken darbe girişiminde bulunanların bir bir serbest kaldığı vurgulandı. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

“Bizler devletin tüm kurumlarıyla hayatları karatılmaya çalışılan, ailelerinden, arkadaşlarından, okullarından koparılan bu çocukların derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz.”

Kızıl Bayrak / Adana

Meclis kürsüsünden Kürtçe, burjuva gericiliğini ayağa kaldırdı!..

Kürtçe'ye özgürlük, Kürt halkına özgürlük!

Ahmet Türk'ün DTP Meclis Grup Toplantısı'nda Kürtçe konuşması üzerine kıyamet koptu. Tüm göz boyamaya yönelik gösterilere rağmen sermaye iktidarının gerçek tutumunun, imha ve inkar siyaseti üzerinden yükseldiği böylece bir kez daha açığa çıktı. Devlet görevlilerinin ve düzen partilerinin yaptığı ilk açıklamalar, bu gerçeği yeterli açıklıkta ortaya koyuyor.

Meclis Başkanı Köksal Toptan, Anayasa'nın "Resmi dil Türkçe'dir" diyen 3. maddesine ve siyasi partilerin etkinliklerinde Türkçe'den başka dil kullanmasını yasaklayan Siyasi Partiler Kanunu'nun 81. maddesine dayanarak, mecliste Kürtçe konuşan Türk'ün konuşmasının canlı yayını kestirttiğini açıkladı.

Ahmet Türk'ün Kürtçe konuşmasına yönelik olarak düzen partileri de tepkilerini dile getirdiler. AKP, "Meclis çatısı altında ortak dil olan Türkçe'nin kullanılması gerekir" derken, MHP sözcüsü, "Kürtçe yayın başlayınca bu tür olayların da önü açılmış oldu. Esas mesele buradadır. Burada hatalı davranılmıştır" dedi. CHP ise, "Birçok etnik kökene ait arkadaşımız milletvekili oldu. Kimse kendi anadilini kullanma cesaretini gösteremedi. AKP, Kürtçe TV'yi siyasi çıkar malzemesi olarak görmesinin sonucudur bu. Devlet yönetiminde popülizm olmaz, seçimde olur ama devlet yönetiminde olmaz. TRT 6'nın özü popülizmdir" dedi.

Tüm bu açıklamalar, tüm kesimleriyle sermaye düzeninin Kürt halkı ve diline düşmanlık çizgisini sürdürdüğünü bir kez daha kanıtlamaktadır.

Kürtçe televizyon manevrası gerçekleri karartmadı!

TRT Şeş düzen propagandası tarafından önemli bir açılım olarak sunuldu. Böylece Kürt halkının dilini serbestçe kullanması konusunda pozitif bir hava yaratılmaya çalışıldı. Ancak, Ahmet Türk'ün meclis kürsüsünden yaptığı konuşma, sermaye devletinin gerçek tutumunun açığa çıkmasına vesile oldu. Genelde asimilasyon politikalarının, özelde ise Kürtçe yasağının tüm çıplaklığıyla sürdüğü, bu vesileyle bir kez daha görüldü. Bırakın Kürt dilinin eğitim dili olarak kullanılmasını, Kürtçe konuşma konusunda bile sermaye devletinin düşmanca tutumu sürmektedir.

Ahmet Türk'ün meclis kürsüsünde Kürtçe konuşmasına tahammül edemeyen sermaye devleti, öyleyse TRT 6 açılımına neden ihtiyaç duydu? Bu durum öncelikle 29 Mart'ta yapılacak yerel seçimle bağlantılıdır. Genelde kıyasıya bir rekabet içinde olan düzen partileri ile sermaye medyası, Kürdistan'da "hepimiz AKP'liyiz" anlayışı ile hareket ediyorlar. Zira Kürt halkının oylarını alabilecek güç, bugünkü durumda yalnızca dinci partidir. Bu nedenle tüm düzen güçleri el birliği halinde AKP'nin özellikle Diyarbakır'da kazanması için çalışıyorlar.

Diyarbakır'a odaklanmış bulunan düzen partileri, Diyarbakır Belediyesi'ni kazanarak ulusal hareketi zayıflatmayı, sermaye devletinin Kürt sorununa ilişkin çözümünü daha yüksek sesle ortaya koymayı amaçlıyorlar. AKP silahı ile Diyarbakır'ı ele geçirerek, psikolojik savaşı daha da etkinleştirme çabasındalar.

Kürdistan özelinde yerel seçimlere temelde iki parti katılmaktadır. Devlet partisi AKP ve Kürt hareketini temsilen DTP. AKP doğrudan devlet partisi olarak devreye sokuluyor. Kürtçe televizyon da bu

çerçevede kullanılıyor.

Kürt dili üzerindeki yasak tüm bir Cumhuriyet tarihinin gerçeğidir. Onyıllar boyunca evde dahi Kürtçe konuşulması yasaklandı. Kürtçe gazeteler kapatıldı. DTP'liler hakkında Kürtçe konuştukları için davalar açıldı. Kürtçe yayın yapan Roj TV'nin kapatılması için uluslararası çabalar gösterildi.

Sermaye devletinin tarihinin her döneminde Kürtçe konuştuğu için, Kürt öğrencileri ve halkı şiddete maruz kaldı. Tüzüğünde anadilde eğitim talebine yer verdiği için, KESK'in en büyük sendikası olan Eğitim-Sen kapatılmak istendi.

Bugün cezaevlerinde bile Kürtçe konuşma yasağı sürüyor. Kürt tutsakların Türkçe bilmeyen yakınları gözleriyle konuşmaya mecbur bırakılıyor. Tutsak yakınlarının Kürtçe konuşma talepleri sömürgeci sermaye devletinin yasak duvarına çarpıyor.

Kürt halkı ve dilinin özgürleşmesi için mücadele saflarına!

Ahmet Türk'ün DTP grup toplantısında Kürtçe konuşması, şoven saldırganlığın malzemesi olarak kullanılmak isteniyor. Sermaye düzeni ve partilerinin koro halindeki saldırganlığına karşı, Kürt halkının yanında saf tutmak tüm gerçek devrimcilerin görevidir. Bu zorlu ve onurlu görev aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçiler tarafından da omuzlanmayı bekliyor.

Saldırı Ahmet Türk'ün şahsında Kürt halkıdır, onun ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerinedir. Sınıf

devrimcileri, Kürt dili ve kültürüne yönelik yasakçı yaklaşımlara karşı, Kürt halkının yanında saf tutmaya devam edeceklerdir.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin partisi, mazlum Kürt halkının dilini, kültürünü ve tüm temel ulusal demokratik taleplerini kararlılıkla savunmaktadır. Bu çerçevede her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması, Kürt dili ve kültürünün özgürce gelişebilmesi, zorunlu devlet dilinin yasaklanması, tüm dillere tam hak eşitliği tanınması, herkese kendi anadilinde eğitim hakkı tanınması talepleriyle mücadele bayrağını yükseltmektedir.

Bariş Meclisi'nden oturma eylemi...

Türkiye Bariş Meclisi, Kürdistan'da faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması ve Botaş kuyularının açılması talebiyle 22 Şubat günü Taksim Gezi Parkı'nda oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylemde, "Faili meçhuller bulunsun, Botaş kuyuları açılsın" pankartı ve dövizleri açıldı.

Bariş Meclisi adına yapılan konuşmada, Ergenekon davasının Susurluk'a ve Fırat'a uzanmadan Türkiye'nin kendi karanlığından çıkamayacağı belirtildi. Diyarbakır Barosu avukatlarından Tahir Elçi ile İstanbul Barosu avukatlarından Mebuse Tekay da konuşma yaptılar.

300 kişinin katıldığı eylemde, "Kuyular açılsın, failler yargılsın!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Faili meçhuller bulunsun, Botaş kuyuları açılsın!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hapishanelerde son bir yılda 40. ölüm!

Son bir yıl içinde hapishanelerde 39 tutsak yaşamını yitirirken, son ölüm haberi Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi'nden geldi. Tutukluluğu sırasında kan kanserine yakalanan PKK tutuklusunu 43 yaşındaki Hasan Kert yaşamını yitirdi.

İHD'nin 5 Şubat 2009 tarihinde İstanbul'dan başlattığı yürüyüşte, 18 tutsağın ağır hastalığın ve hapishanelerde 306 hasta tutsak bulunduğuna dikkat çekilmişti. İHD'nin TBMM'ye sunduğu raporda yaşamını yitiren Hasan Kert'in de adı geçiyordu.

2,5 yıl önce "PKK'ye üye olmak ve üye kazandırmak" gerekçesiyle tutuklanan Kert, hastalığının ilerlemesi üzerine 15 gün önce hastahaneye kaldırılmıştı.

Kert'in ölümüyle birlikte devletin devrimci ve yurtsever tutsaklara dönük tutumu bir kez daha gözler önüne serildi. Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklananlar sağlık sorunları nedeniyle tahliye edilirken, ölümcül hastalıkları bulunan ve tedavi edilmesi gereken siyasi tutsaklar ölüme terk edilmektedir. Bu tutumun son örneği Hasan Kert'tir.

ATV-Sabah greviyle dayanışma büyüyor...**“Basın emekçisi yalnız değildir!”**

Türk-İş’e bağlı Türkiye Gazeteciler Sendikası’nda (TGS) örgütlü basın emekçilerinin Turkuvaz Grubu’na bağlı ATV-Sabah’ta 13 Şubat günü başlattığı grevle dayanışma büyüyor.

Grevin 7. gününde (19 Şubat), DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK’e bağlı sendikaların yöneticileri ile greve destek ziyaretinde bulundu. Çelebi yaptığı konuşmada, ülkedeki basın sektöründeki örgütlenme özgürlüğü açısından bu grevin önemli olduğunu söyledi. Grevin başarıya ulaşması için daha çok güç birliğine ihtiyaç olduğunu belirtti.

Ardından Türkiye Yazarlar Sendikası yöneticileri gerçekleştirdikleri ziyarette basın emekçilerine erzak ve kitap getirdiler. Düşüncelerini ifade ettikten sonra ziyaretçi defterine duygu ve düşüncelerini yazdılar.

21 Şubat akşamı Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan TGS üyeleri ve destek veren kurumlar Galatasaray Lisesi’ne kadar meşaleler ve sloganlarla yürüdüler. “Grev gözcüsü” yazılı sendika önlüklerinin destek veren basın emekçileri ve kurum temsilcileri tarafından da giyilerek sahiplenildiği yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar atıldı. Basın emekçilerinin grevlerinin sesini duyurmak amacıyla çıkarttıkları “Grev gazetesi” yürüyüş boyunca dağıtıldı. Sabah gazetesinin grevi sansürleyen tutumu teşhir edildi.

Kızıl Bayrak ve *Alınteri* gazetelerinin yanısıra Eğitim Emekçileri Derneği, Deri-İş Sendikası, DİSK / Emekli-Sen, EHP ve TKP’nin destek verdiği yürüyüş Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla son buldu.

Eylemde TGS işyeri temsilcisi tarafından yapılan açıklamada, sendikal örgütlenme sürecine değinildi. Patronun şirkete sendikayı sokmak istemediği, sendikanın taleplerine karşılık hiçbir öneri getirmediği, böylece başka yol bırakmadığı için greve çıkıldığı söylendi.

25 Şubat günü ise devrimci ve sosyalist basın çalışanlar tarafından bir dayanışma ziyareti gerçekleştirildi. *Atılım*, *Devrimci Demokrasi*, *İşçi Köylü*, *Kaldıraç*, *Kızıl Bayrak*, *Odak* ve *Sosyalist Barikat* tarafından örgütlenen ziyarete *Yürüyüş* çalışanları da destek verdi. Balmumcu Shell önünde biraraya gelen devrimci basın çalışanları, buradan sloganlar eşliğinde “Basın emekçisi yalnız değildir!” pankartıyla ATV-Sabah’ın önüne yürüdüler.

Grev alanında devrimci sosyalist basın adına yapılan konuşmada ATV-Sabah grevi selamlandı. Dünya genelinde yaşanan kapitalist krize ve bu krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesine değinildi ve sınıfın bu saldırılara direnişlerle yanıt verdiği belirtildi. Sinter, Gürsaş, DESA direnişlerinin hatırlatıldığı konuşmada, ATV-Sabah işçilerinin de aynı kararlılıkla yollarına devam edecekleri vurgulandı.

Devrimci basın çalışanlarının ardından Genç-Sen’liler ve TKP’liler ziyaret gerçekleştirdiler. Grevi selamladılar, grevci işçilerle dayanışmanın temel bir sorumlulukları olduğunu belirttiler.

Tez Koop-İş’te örgütlenme faaliyeti yürüten IBM çalışanları da gerçekleştirdikleri ziyarette, bundan böyle her Çarşamba Plaza önünde düzenledikleri eylemlerini ATV-Sabah önünde sürdüreceklerini duyurdular.

Konuşmaların ardından söz alan TGS Genel

Başkanı Ercan İpekçi, grev süresince gösterilen sınıf dayanışmasından duydukları memnuniyeti ifade etti.

İnternet üzerinden başlatılan grevle dayanışma kampanyasına birçok kurum ve kişiden destek geliyor. “*Bu haberi Sabah’ta okuyamazsınız. Çünkü Sabah’ta grev var. Biz Sabah okumuyoruz!*” başlıklı kampanyanın duyurusu *bizsabahokumuyoruz.com* adresi üzerinden yapılıyor.

DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası Bölge Başkanlığı’na bağlı şubeler de ATV-Sabah emekçilerinin sürdürdüğü greve destek amacıyla Turkuvaz Grubu’nu boykot çağrısı yaptı. Yapılan açıklamada, basın emekçilerinin talepleri

karşılanana kadar Genel-İş üyelerinin ATV kanalını izlemeyeceği, *Sabah* gazetesini okumayacağı duyuruldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Posta çalışanlarının Ankara yürüyüşü başladı...**“Köle değil emekçiyiz!”**

Haber-Sen üyesi posta emekçileri, yaşadıkları sorunlara karşı 25 Şubat günü İstanbul ve Diyarbakır olmak üzere iki koldan Ankara’ya yürüyüşe başladılar. İstanbul’da Haber-Sen üyeleri 25 Şubat günü AVPİM (Avrupa Yakası Posta İşleme Merkezi Müdürlüğü) önünde eylem gerçekleştirerek, Ankara yürüyüşü eyleminin startını verdiler.

AVPİM önünde saat 09.00’da toplanmaya başlayan posta emekçileri, taleplerini sıralayan pankart ve KESK flamaları taşıdılar. Okunan açıklamada posta emekçilerinin talepleri sıralandı.

Posta çalışanları öğlen saat 12.30’da ise Sirkeci Postanesi önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Taleplerin yer aldığı pankartın açıldığı eylemde, “Köle değil, emekçiyiz”, “Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya son!”, “Kefalet sandığındaki paralarımız ödensin!”, “Saatte 110 kuruşa kendiniz çalışın!”, “İşbirlikçi sarı sendikaya hayır!”, “Bak postacı geliyor, haklarını istiyor!” ve “Can güvenliği istiyoruz!” dövizleri taşındı.

Eylemde Haber-Sen MYK üyesi Mehmet Demir’in yaptığı konuşmanın ardından KESK Genel Başkanı Sami Evren bir konuşma yaptı. Siyasi iktidarın emekçileri görmemeyi, haykırıışlarını duymamayı, sorunlarını bilmezden gelmeyi temel bir politika haline getirdiğini ifade etti. AKP’nin amacının temel kamusal hizmetlerden birisi olan posta hizmetini özelleştirmek olduğunu vurgulayarak, “*Posta emekçilerinin hem söyleyecek sözü, hemde söylemeye yüzü vardır. Dinlemeye yüzü olanları dinlemeye çağırıyoruz.*” dedi.

Ardından Haber-Sen 9 No’lu Şube Başkanı basın açıklamasını gerçekleştirdi. Posta çalışanlarının talepleri sıralanırken, PTT Genel Müdürlüğü Personel Dairesi Başkanı’nın yürüyüşü engellemeye çalıştığı ifade edildi.

Eylemlerde, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Köle değil, emekçiyiz!” ve “Kefalet hakkımız söke söke alırız!”, “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Sadaka değil, toplu sözleşme!”, “İnsanca yaşamak istiyoruz!”, “Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!” sloganları atıldı.

Posta emekçileri eylemin ardından pankart açarak, sloganlarla ve bildiri dağıtarak Kadıköy İskelesi’ne kadar yürüdüler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tersanelerde 120. cinayet!..

Tuzla tersaneler cehenneminde kapitalist krizle birlikte hız kazanan işçi ölümlerine bir yenisi daha eklendi. Tersane patronlarının dayattığı kurlsızlık 120. cinayeti beraberinde getirdi.

Çiçek Tersanesi Elta Gemi taşeronunda çalışan Cemil Akgül isimli tersane işçisi elektrik çarpması sonucu yaşamını yitirdi. *Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)*, tersanelerdeki 120. ölüm üzerine yaptığı yazılı açıklamada şunları söyledi:

“*Selim Sevgili’nin iş cinayetinde yaşamını yitirmesinin ardından Ulaştırma Bakanı Binalı Yıldırım yaşanan iş cinayetinin sorumlusu olan tersane patronunu savunmuştu. Aradan 10 gün geçti ve bu seferki iş cinayeti haberi Çiçek Tersanesi’nden geldi.*

Çiçek Tersanesi’nde (Elta Gemi taşeronu) çalışan İzmit nüfusuna kayıtlı 28 yaşındaki Cemil Akgül isimli tersane işçisi elektrik çarpması sonucu yaşamını yitirdi. Böylelikle tersaneler havzasındaki 120. ölüm oldu.

Bundan önce yaşanan iş cinayetlerinde olduğu gibi bir kez daha sorumluluk ölen işçi arkadaşımıza yüklenecek ve tersane patronları aklanacaktır. Devletin tüm yetkilileri bir kez daha Çiçek Tersanesi patronunun arkasında olduklarını ilan edecek ve onu aklamaya dönük açıklamalar yapacaklar.

Asıl sorun, insanı merkeze koymayan tersane patronlarının aşırı kar hırsıdır. İşte bu kar hırsı yeni ölümlerin önünü açıyor. Tüm bu yaşananlara son verecek olan tersane işçilerinin örgütlü gücüdür.”

İşçi ve emekçi hareketinden...

“Sözleşmeli değil kadrolu eleman!”

SES Şişli Şubesi üyesi Şişli Etfal Hastanesi sağlık çalışanları, 24 Şubat günü gerçekleştirdikleri eylemle, sağlık emekçilerinin farklı statülerde çalıştırılmasına son verilmesini, sözleşmeli olarak çalıştırılan 4/B'lilerin kadroya geçirilmesini talep ettiler.

Şişli Etfal Hastanesi Konferans Salonu önünde gerçekleşen eylemde sağlık çalışanları, harflerden oluşturdukları, “K-A-D-R-O İ-S-T-Y-O-R-U-M”, “Sözleşmeli değil kadrolu eleman!”, “Sözleşmeli 4/B'li personel kadroya alınsın!” dövizleri açtılar.

Eylemde ilk olarak SES Şişli Şubesi Başkanı konuşma yaptı. Ardından Şişli Etfal Hastanesi işyeri temsilciliği adına yapılan açıklamada, AKP hükümeti eliyle yürütülen “sağlıkta dönüşüm” programı çerçevesinde kamu sağlık hizmetlerinden uzaklaşan bir dizi uygulamanın hayata geçirildiği belirtilerek şunlar söylendi:

“Bizler sağlık emekçilerinin farklı statülerde çalıştırılmasına son verilmesini, 4/B'lilerin kadroya geçirilmesini, kadroya geçirilinceye kadar, becaış hakkının tanınmasını, eş ve özür durumu tayini yaptırılmasını, ücretsiz iş kıyafeti verilmesini, isteyen anneye ücretsiz doğum sonrası izin verilmesini, askerden ve doğum sonrası dönemlerin, koşulsuz işe başlamasını talep ediyoruz.”

Açıklama, herkese sağlık-güvenli gelecek, iş güvenceli-kadrolu çalışma, insanca çalışabilecek ve yaşayabilecek koşulların oluşturulması taleplerinin dile getirilmesiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dok Gemi-İş'ten Tuzla'da eylem...

Dok Gemi-İş Sendikası 25 Şubat günü Tuzla'da öğlen paydos saatinde kriz gündemiyle eylem gerçekleştirdi. Çeşitli tersanelerden işçiler yürüyerek Sedef Tersanesi önünde toplandılar. Burada Dok Gemi-İş pankartı açıldı. Ayrıca Türk Metal Sendikası Anadolu Yakası ve Yol-İş Sendikası da pankartlarıyla basın açıklamasına destek verdiler.

Eylemde “Kriz sebebiyle işimi kaybetmek istemiyorum!”, “Kriz sebebiyle işten çıkarılmak istemiyorum!”, “Devlet baba sektöre sahip çık!” sloganlarının yazılı olduğu Dok Gemi-İş dövizleri ve küçük Türk bayrakları taşındı.

Kürsüden ara ara “İşsiz kalmak istemiyoruz!”, “İş, aş, ekmek istiyoruz!”, “Dok Gemi-İş nerede biz oradayız!”, “Türk-İş nerede biz oradayız!” sloganları

attırıldı. İşçiler “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganını da zaman zaman haykırdılar.

Eylemde Türk-İş Bölge Başkanı bir konuşma yaptı. Ardından Dok Gemi-İş Genel Başkanı konuştu. Tuzla'da yaşanan ölümlere çok üzüldüğünü söyledi. 12 bin işçinin işten atıldığını, bu sayının daha da artacağını ifade etti. Büyük sıkıntılar yaşayan sektörün önünün açılması gerektiğini belirtti ve istekleri yerine getirilmezse yetkilileri baretleri havaya kaldırmakla tehdit etti.

Yarım saat süren eylem sonrasında işçiler işlerine döndüler. Eyleme dört bine yakın kişi katılırken, çoğunluğunu beyaz baretli kesim oluşturuyordu.

Açıklama SEDEF Tersanesi önünde ve tersanenin teşvikiyle gerçekleşmesi rastlantı değil. Katılan işçilerin çoğunluğu SEDEF Tersanesi'nde çalışıyordu. Metin Kalkavan'ın açıklamalarıyla sendika başkanının konuşmasının örtüşmesinden de anlaşılacağı gibi, Dok Gemi-İş Sendikası tersane patronları tarafından yönlendiriliyor. İş cinayetlerine, kitlesel işten atılmalara seyirci kalan sendika, tersane patronlarının taşeronluğuna soyunmakta sakınca görmüyor.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Şoförler vazgeçmiyor!

Bursa Büyükşehir Belediyesi bünyesinde faaliyet gösteren Burulaş'tan sendikalı oldukları için işten çıkarılan TÜMTİS üyesi sarı otobüs şoförleri direnişlerinin 268. gününe geldiler. Her Pazartesi günü gerçekleştirilen eylemler 23 Şubat günü de devam etti.

Orhangazi Parkı'nda yapılan basın açıklamasını TÜMTİS Bursa Şube Mali Sekreteri Yaşar Dünder yaptı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı basın açıklamasında konuşan Dünder yaşanan süreci aktardı.

Yapılan açıklamada, “Aylardır işe dönme mücadelesi veriyoruz. Sorun çözülene dek de devam edeceğiz. Burada yapılan haksızlığı mahalle mahalle, sokak sokak anlatacağız. Sayın Başkan'ın aday olduğu Demokrat Parti'nin önünde de basın açıklamaları yapacağız” denildi.

Yerel seçimlerin yaklaşması nedeniyle şoförlerin direnişleri, oy avcılığına çıkan düzen partileri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

25 Şubat 2009 / Tuzla

tarafından

da ilgi görmeye başladı. Geçen hafta Saadet Partisi yapılan basın açıklamasına katılırken bu hafta da CHP Yıldırım İlçe Belediye Başkan Adayı açıklamada yer aldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Sinter'de “işe iade” davasında ilk duruşma...

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Sinter Metal işçilerinin 22 Aralık 2008 tarihinde karşı karşıya kaldıkları toplu işten atmaların ardından açtığı dava, 20 Şubat günü Üsküdar 3. İş Mahkemesi'nde görülen ilk duruşmayla başladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi 380 işçi adına görülen “işe iade davası”nın ilk duruşmasına Sinter işçileri, BMİS Avukatı ve Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri katıldı. Duruşmanın ardından adliye önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında sendika avukatı bilgilendirmede bulundu.

İlk duruşmada Sinter Metal patronunun avukatı kamera kayıtlarının incelenmesi talebinde bulundu. BMİS avukatı ise toplu iş akdi feshi yapılan işçilerin Sinter Metal A.Ş. çatısı altındaki firmalarda çalıştığını ve işten atmaların sendikal nedenlerle gerçekleştirildiğini bir kez daha vurguladı. Sinter Metal'in “kamera kayıtlarının incelenmesi” yönündeki talebinin anlamsızlığına dikkat çekerek, kendilerini ilgilendiren şeyin toplu iş akdi feshi olduğunu dile

20 Şubat 2009 / Üsküdar

getirdi.

Duruşmanın ardından mahkeme önünde direniş önlükleri ve pankartlarıyla bekleyen Sinter işçilerine seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar, 60 gündür fabrika önünde sürdürdükleri mücadelenin bir ayağı olan hukuki süreci duruşmaya toplu katılarak takip ettiklerini belirtti ve bundan sonraki mahkeme süreçlerinde de hep birlikte olacaklarını söyledi. Sinter işçileri açıklama sırasında “Direne direne kazanacağız!”, “Atılan işçiler geri alınsın!” sloganlarını attılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana’da kriz eylemi

Krizin faturasını ödemeyi reddetmek ve işten çıkarmalara karşı direnişte olan işçilerle sınıf dayanışmasını yükseltmek için 22 Şubat günü Adana’da bir eylem gerçekleştirildi.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB, İHD, PSAKD, ‘78’liler, Halkevleri, AKADER, ÇHKM, TÖP, SEH, SFK, Halk Cephesi, Türkiye gerçeği, DİP, SP, SDP, ÖDP, DTP, EMEP ve TKP’nin örgütlediği eylem 5 Ocak Meydanı’nda başladı. Sloganlarla Çakmak Caddesi boyunca yürüyen kitle buradan AKP il binası önüne yöneldi.

AKP il binası önünde okunan basın açıklamasında, işsizlik oranındaki büyük artışa değinilerek, krizin işçi sınıfını “teğet geçmek” bir yana işçi sınıfını göbekten vurduğu söylendi.

Yonca Market’in devrinden sonra işten atılan 700 işçiden, iki yıl önce Güney Sanayi fabrikasındaki tazminatları verilmeden atılan işçilerden, ATV ve Sabah gazetesi çalışanlarının grevinden bahsedildi. AKP’nin İMF ile yapılacak yeni anlaşmayı aklından çıkarması gerektiği söylenerek bir dizi talep sıralandı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Desa direnişiyle dayanışma eylemi

DESA Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu’nun Desa Deri’de sendikalı oldukları için işten atılan Emine Arslan ve Düzce Desa Deri işçileriyle dayanışma eylemleri 21 Şubat günü de devam etti.

İstiklal Caddesi’ndeki Desa Deri mağazası önünde toplanan platform bileşeni kadınlar eylemde, “Desa patronu sendika düşmanı!”, “Emine, Meltem, Esra sendikalı olarak işe dönene kadar boykota devam!”, “Emine Arslan 234 gündür direniyor!”, “Desa Düzce’de direniş 299 gündür sürüyor!” dövizleri açtılar.

Platform adına yapılan açıklamada, Düzce ve Sefaköy’deki direnişlerin sürdüğü, Desa işverenin mahkemenin aldığı işe iade kararına itiraz ettiği vurgulandı. Krizi bahane eden Desa patronunun özellikle sendikalı

işçileri, en başta da kadınları sömürdüğüne dikkat çekildi.

Açıklama şöyle devam etti: “*Sendikalaşma önündeki engellerin kaldırılması için, gerekli iş sağlığı ve güvenliği koşullarının sağlanması için, zorunlu mesailerin kaldırılması için, Desa ürünlerini boykot ediyoruz. Hem Desa yönetimi hem de uluslararası markalar, imzaladıkları uluslararası sözleşmelere uymalı ve işçilerin haklarını garanti altına almalıdır.*”

Basın açıklamasının ardından Desa Deri mağazası önüne fırlatılan ayakkabılarla işverenin tutumu protesto edildi.

Eylemde, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Desa patronu sendika düşmanı!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ebelerden kadro talebi

Adana’da görev yapmakta olan 160 vekil ebe ve hemşirenin “Aile hekimliği uygulamasında yeri yok” gerekçesi ile işten atılmasına karşı SES Adana Şubesi 22 Şubat günü basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi. İnönü Parkı’nda gerçekleşen eylemde “Kadrolu çalışmak istiyoruz!”, “Vekillere verilen sözler tutulsun!”, “Kadro dediniz inandık, vekil bile kalamadık!”, “Sözleşmeli köle olmayacağız!”, “Ne vekil ne 4-C ne 4-B, herkese güvence!”, “Kadrolu istihdam, herkese güvence!” dövizleri taşıdı.

Adana SES Şube Başkanı Mehmet Antmen’in okuduğu basın metninde şunlar söylendi: “*Biz SES olarak vekillik statüsünün bir an önce kaldırılması ve Adana’da 160, Türkiye genelinde 3500 civarında olduğu bilinen vekil ebe ve hemşirelerin bir an önce kadroya alınmaları, iş güvenceli bir çalışma ortamının yaratılması, çalışanlar arasındaki statü farklılıklarının kaldırılması, eşit işe eşit ücret ve insanca yaşanacak bir ücret uygulamasının bir an önce başlatılması gerektiğine inanıyoruz.*”

Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi sırasında SES Genel Merkezi’nin destek amaçlı gönderdiği metin okundu. Eyleme yaklaşık 90 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Hekimler: “İşte bordrom!”

Hükümetin hekim maaşlarının yüksek olduğuna dair yanıltıcı propagandasına karşı İstanbul Tabip Odası (İTO) üyesi hekimler 20 Şubat günü basın açıklaması gerçekleştirdiler.

“İşte bordrom!” etkinliğinin son gününde “İşte bordrom: Temel ücretlerimiz artırılсын!” başlığıyla gerçekleştirilen basın açıklaması Haydarpaşa Numune Hastanesi Acil Servisi önünde yapıldı. Açıklamada, hekimlerin emekliliğe yansıyan ücretlerinin son derece düşük olduğu belgeleriyle ortaya kondu.

Açıklama öncesinde kısa bir konuşma yapan İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen, başbakan ve

sağlık

bakanı başta olmak üzere hükümet

yetkililerinin, hekim maaşları ve sağlık ortamına ilişkin kamuoyunu yanıltan beyanlar verdiklerine, yaptıkları açıklamalarla hekimleri vatandaşın öfke ve kızgınlığının hedefi haline getirdiklerine dikkat çekti.

Hasta yakınlarının da destek verdiği basın açıklamasında, aylık sınırının 900 TL, yoksulluk sınırının ise 2000 TL olduğu günümüzde, başta emekliler olmak üzere çoğu hekimin yoksulluk sınırının altında yaşadığı dile getirildi. “Sağlıkta Dönüşüm Programı”nın hekimleri gelecek güvencesinden yoksun bırakan, piyasa ortamının insafına terk eden uygulamaları beraberinde getirdiği vurgulandı. Açıklamanın sonunda hekimlerin talepleri sıralandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Lastikte işten çıkarmalar

Kocaeli ve Adapazarı’nda bulunan üç büyük lastik firması tekrar işçi çıkarmaya, ücretsiz izinlere ve üretime ara vermeye başladı.

Goodyear’ın Kocaeli’deki fabrikasından 110, Adapazarı’ndaki fabrikasından ise 160 işçinin çıkarılması kararı alındı. 21 Şubat günü Lastik-İş Sendikası’na tebliğ edilen işten çıkartma kararlarına dair Lastik-İş Sendikası Genel Başkanı Abdullah Karacan, Goodyear patronu ile bir görüşme gerçekleştirdi. Kurumun dünya genelinde 5 bin işçiyi işten çıkartacağını söyleyen Karacan şunları söyledi:

“*Dün yaptığımız toplantıda işverenle, işçi çıkartılması dışında neler yapabileceğimizi konuştuk. Ancak dünya genelinde alınan karardan vazgeçmeyeceklerini söyleyen işveren ile genç işçiler yerine emekliliğini hak etmiş arkadaşların ihbar hakları da verilerek çıkartılması konusunda anlaştık. Goodyear’da üretim ayda 2 bin 500 lastik civarındayken, şimdi bine düşmüş. Daralan üretim karşısında yapacak bir şey yok. Yaşanan krizin, işveren de işçi de farkında.*”

Brisa ve Pirelli’deki üretime ara vermeleri de “sektörde %40 daralma var” diye açıklayan Karacan, işten çıkartmaların gerçekleşmemesi için “çaba harcayacağını” söyledi.

Sendika ağaları bir kez daha faturayı işçilere

22 Şubat 2009 / Adana

ödetme girişimlerinde patronlarla kol kola girmiş bulunuyorlar.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Ege Çelik'te kıyım onay

İzmir'in Aliağa ilçesinde kurulu bulunan Ege Çelik'te kriz bahane edilerek işçi kıyımı yaşandı. Kuralı ve ağır çalışma koşullarının hüküm sürdüğü fabrikada işten atmalara karşı seslerini çıkaranlar kapı önüne konuldu. Patronla işbirliği içinde olan Türk Metal yöneticileri bir kez daha işçi kıyımında üstlerine düşeni yerine getirdiler.

2002 yılında gaspedilen hakları için dava açan işçiler ücretsiz izin dayatmasına karşı seslerini yükseltince 100'ü aşkın işçinin işine son verildi.

Kriz nedeniyle işten çıkarmaları kabul etmeleri için işçilere, “*Dünyada ve ülkemizde yaşanan ekonomik kriz fabrikamızı da etkilemiştir, ben de bu yüzden bu sıkıntıyı aşana kadar ücretsiz izin ve diğer uygulamaları kabul ediyorum*” yazılı dilekçeleri imzalatmaya çalışan Ege Çelik patronu, dilekçelerin imzalanmaması durumunda işten atma tehdidi savurdu.

İşbirlikçi Türk Metal çetesinin Ege Çelik'teki tutumu, mücadeleciler işçilerin kıyımına uğradığı son örneklerden biri oldu.

Yapı-Yol Sen'de dayanışma yemeği

KESK'e bağlı Yapı-Yol Sen İstanbul Şubesi geleneksel dayanışma yemeklerinden birini 21 Şubat akşamı gerçekleştirdi. Yapı-Yol Sen üyeleri, işyeri temsilcileri ve yöneticilerinin biraraya geldiği yemek, Yapı-Yol-Sen'in önümüzdeki dönem yürüteceği çalışmalar için birlik ve beraberliği güçlendirme amacıyla yapıldı.

Yemekte, Yapı-Yol Sen Genel Başkanı Haydar Arslan, geçtiğimiz hafta sonu gerçekleştirilen olağanüstü genel kurulla göreve gelen Yol-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube yönetim kurulu, Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi, BES 3 No'lu Şube, Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, Enerji Yapı-Yol Sen sürecinden gelen yöneticiler ve Yapı-Yol Sen Eski Genel Başkanı Bedri Tekin'in de yer aldı.

Gecenin açılış konuşmasını yapan Yapı-Yol Sen İstanbul Şube Başkanı Çetin Dinçer, yaşanan ekonomik krizin sermayenin krizi olduğunu vurgulayarak, faturanın bir kez daha emeğiyle geçinen işçi ve emekçilerin sırtına yüklenmek istendiğini belirtti. Sinter'de, Gürsaş'ta ve daha birçok yerde devam eden grev ve direnişleri selamladı. Yeni dönemde mücadelenin, Yol-İş'le beraber karayollarının özelleştirilmesine karşı ortak verileceği de dile getirildi.

Yol-İş Şube Başkanı da yaptığı konuşmada, Yapı-Yol Sen'le beraber ortak mücadeleye hazır olduklarını duyurdu. Gece, çekilen halaylarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

20 Şubat 2009 / Haydarpaşa

Grammer'de yaşananlar üzerine

BMİS gerçekleştirdiği son kongreyle birlikte, uzlaşmacı sendikal anlayışı saflarından temizlediğini ve sınıf sendikacılığı iddiasını sendikaya hakim kıldığını açıklamıştı.

BMİS Bursa Şube Kongresi de, metal işçilerinin mücadele arayışlarına cevap vermekten uzaklaşmış sendika yönetiminin seçimi kaybettiği bir kongre olmuştu. Gergin geçen kongrede iki liste yarışmış, Mehmet Kılıç'ın yönetimindeki uzlaşmacı anlayış az farkla Ayhan Ekinci'nin listesi karşısında seçimi kaybetmişti. Kongre sonrasında, Mehmet Kılıç'ı destekleyen, çoğunluğunu Grammer işçilerinin oluşturduğu işçiler ile yeni yönetim arasında bugüne kadar süren bir uyuşmazlık yaşanmıştı.

Eski şube başkanının yönlendirdiği iddia edilen ve başını dört işyeri temsilcisinin çektiği grup, sendikayla işçiler arasına giderek artan bir mesafe koymaya başlamışlardı. Sendikal sürecin hiçbirine dahil olmayan, sendika yönetimiyle işçilerin görüşmesini çeşitli oyunlarla engelleyen, 2008-2010 Metal Sözleşmeleri döneminde BMİS'in bu fabrika üzerinden hiçbir eylem yapmasına izin vermeyen bir tutum içinde olmuşlardı.

Bu tutumun artık tahammül edilemeyecek noktaya gelmesi üzerine, işyeri temsilcileri şube yönetimi tarafından görevden alınarak yerlerine başka temsilcilerin ataması yapılmıştı.

Bunun ardından, metal sözleşmesi döneminde Çelik-İş ve Türk Metal'le görüştükleri öğrenilen grubun, toplantı bahanesiyle bir düğün salonunda topladıkları 400 Grammer işçisini baskıyla BMİS'ten istifa ettirerek Türk Metal'e üye yaptırdıkları açığa çıktı.

Sorunu “iyiniyetli” davranarak çözümler bulmaya çalışan BMİS Bursa Şubesi'nin sürecin bu noktaya gelmesinde payı olduğunu da belirtmeliyiz. Olay Türk Metal çetesine propaganda malzemesi olmuş ve BMİS'ten umut bağlayan metal işçileri arasında hayal kırıklığı yaratmıştı.

Ama halen süreç kaybedilmiş değildir. Eylül 2010'a kadar Grammer'de yetkili sendika BMİS'tir. İşçiler tekrar BMİS'in çabalarıyla birer-ikişer sendikaya dönmeye başlamışlardır. Bundan sonrasını BMİS ve öncü metal işçilerinin çabası belirleyecektir.

Kızıl Bayrak / Bursa

İS-KA'da sendikal ihanette son perde!

İstanbul Kablo fabrikasında ücret alacakları ve toplu işten çıkarmalar karşısında işçilerin mücadele çabalarını ihanetle yanıtlayan Çelik-İş Sendikası, 21 Şubat günü, işten çıkartılan işçileri sendika binasında bir araya getirerek, işçiler arasında çıkan “çatlak” sesleri gidermeye çalıştı. 19 Şubat günü tazminatlarını almak için fabrikaya çağrılan işçilerin bir kısmı ibranamede tazminatların senet olarak alındığının belirtilmesini istemiş ancak sendikadan hiçbir muhatap bulamadıkları için ibranameyi imzalamayı reddetmişlerdi. Toplantı, bu yaşananlardan sonra kararlaştırılmıştı.

Toplantıya işten çıkartılan yaklaşık 40 kişi katıldı. Topkapı İşçi Derneği adına bir arkadaşımız da sendikanın toplantı salonunda hazır bulundu. Şube Başkanı Salih Banker arkadaşımızı, İS-KA işçisi olmadığı gerekçesiyle toplantı salonundan çıkartmak istedi. Önce salondan çıkmak durumunda kalan arkadaşımız, “*Bunları dinlemeyin, bunların niyetleri farklı*” gibi sözlerin edildiğini duyması üzerine tekrar salona girerek işçilerden izin istedi. Sendika yöneticileri arkadaşımızı toplantıya almamaya çalışsalar da işçilerden tepki alınca seslerini çıkartamadılar. Toplantıya katılan arkadaşımız sendikacılara gereken cevabı verdi.

Şube başkanı, bir işçinin “*Alacaklarımız ne olacak?*” sorusu üzerine lafı dolandırarak, “*Patron ne diyorsa kabul edin, doğrusu da böyledir*” demeye getirdi. İşçilerin sıkıştırmaları üzerine demagojiye başvurarak bize saldırmaya çabaladı. Arkadaşımızı işaret ederek, “*Bunlar provokatör. Bizden bilgi almadan, işi öğrenmeden bizim hakkımızda yazı yazıyorlar*” gibi sözler sarf etmesinin üzerine yanıt salondaki işçiler verdi. Bir işçinin “*Bu arkadaşların yazdıkları yazıların, dağıttıkları bildirilerin altına imzamı atarım*” sözleri salondan destek görünce, sözü bu sefer de kriz demagojisi yaparak dolandırmaya çabaladılar.

Banker, kriz nedeniyle özellikle otomotiv sektöründe üretimin durma noktasına geldiğini, otomotiv yan sanayisi olan İS-KA'nın da bundan etkilendiğini, hiçbir şey yapılamayacağını, ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını söyledi. İşçiler bu sözleri tepkiyle karşıladı. Bir işçi söz alarak, “*Siz elimizden gelenin en iyisini yaptık diyorsunuz ama biz de hiçbir şey yapmadınız diyoruz. Patronun isteklerini bize iletmekle yetindiniz diyoruz*” dedi.

Ardından dernek temsilcisi arkadaşımız söz aldı. Yakın dönemde yaşanan direnişleri örnek göstererek, hak kazanmanın tek yolunun direnmekten geçtiğini vurguladı. Çelik-İş'in işçileri sattığını, yapılanın tam anlamıyla bir ihanet olduğunu söylemesi üzerine sendika çalışanları arkadaşımızı salondan çıkartmak istediler. İşçilerin arkadaşımıza sahip çıkmasıyla geri adım atmak zorunda kaldılar ve “*Mahkemeye gidin, ne yaparsanız yapın*” diyerek toplantı salonunu terk ettiler.

Sendikacıların toplantıyı terk etmeleri üzerine arkadaşımız işçilerle görüşerek sendikadan ayrıldı. İşçiler, sendikacıların üzerinde baskı kurarak, 23 Şubat günü toplu halde fabrikanın önüne gidilmesini kararlaştırdılar.

Akşam mesai saati bitiminde patron, işçilere tek tek telefon ederek, “*ya bugün gelin senetlerinizi alın ya da ne yapıyorsanız yapın*” diyerek, işçileri parça parça fabrikaya çağırdı. İşçiler birlikte davranma iradesi sergileyemediler. Büyük çoğunluğu senetlerini aldı.

Topkapı'dan sınıf devrimcileri

BDSP'nin bağımsız sosyalist belediye başkan adayları ile kon

“Çözüm devrimde, ku

arada burjuva siyasetine yeni bir çeki düzen vermek niyetindeler.

Tüm bunlar yaşanırken kapitalist sistemi açmaza alan ciddi bir ekonomik krizle yüzyüzeyiz.

Zaten yıpranmış olan düzen ve onun güçleri kapitalistlerin çıkarları doğrultusunda krizin

faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyorlar. Bunun sonucu da kitlesel işten atmalar, ücretsiz izinler, daha da düşürülen ücretler ve çalışma koşulları olmaktadır.

Bu da yıllardır yoksunluk ve yoksulluk içinde debelenen işçi ve emekçilerdeki tepkiyi tetikleyip açığa çıkarıyor. Henüz istenilen düzeyde olmasa da bunun ilk örneklerini hep birlikte görüyoruz. Eylemler, işgaller, direnişler, mitingler vb.

Kapitalist sistem ve onun efendileri hiç olmadığı kadar köşeye sıkışmış, teşhir olmuş durumda. Böylesi bir süreçte yapılması gereken kapitalizme karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmek için tüm imkanlardan faydalanmak, sistemi etkin bir teşhire konu etmektir. Zira nesnel koşullar devrimci mücadeleyi büyütmek için düne göre daha fazla olanak barındırmaktadır.

İşte böylesine önemli bir süreçte yerel seçim dönemine girmiş bulunuyoruz. Düzen güçleri seçimleri kapitalist sistemi aklamının, emekçilerin tepkisini sandığa/düzen içi kanallara yöneltmenin bir imkanı olarak görüyor. Devrim güçleri de tersinden, seçimlerden kapitalist sistemi teşhir ve mahkum etmenin, işçi ve emekçi kitlelere devrim ve sosyalizmi anlatmanın, onlara bu tek gerçek alternatifini göstermenin bir imkanı olarak bakmalı, seçimlerden devrimci amaçlar doğrultusunda yararlanmalıdırlar.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak beş dönemdir seçimlere yönelik bir çalışma yürütüyoruz. Seçim sürecine müdahalemizi toplam siyasal sınıf çalışmamızın bir parçası olarak ele alıyoruz. Seçimlere, bu düzeni teşhir etmek, işçi ve emekçilere gerçekleri anlatmak, devrim ve sosyalizmi anlatmak için katılıyoruz. Devrimci mücadeleyi büyütmek, işçi ve emekçileri sınıf çıkarları etrafında örgütlemek hedefiyle hareket ediyoruz.

Güncel sosyal ve siyasal gelişmeler karşısında kapitalist sistemin etkin ve etkili teşhirini yapmaya, kitleleri toplumsal devrim mücadelesine çekmeye çalışıyoruz. Bu süreçte kapitalizmin krizine karşı işçi ve emekçileri talepleri doğrultusunda devrimci sınıf mücadelesine katmaya, her türlü yol, yöntem ve araçla tepkisini açığa çıkarmaya, onları harekete geçirmeye çalışıyoruz. Bahar sürecine ve sonrasına bu bakış açısıyla yaklaşıyoruz. Seçimlerin politize ettiği ortamdan da aynı amaçlarla faydalanmaya çalışacağız. Artan saldırılara karşı işçi ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesine çağırıyoruz. halk.org

meşru istemleri doğrultusunda onları harekete geçirmeye çalışacak, krizle birlikte iflas tablosu emekçiler tarafından da açıkça görülen kapitalizme karşı alternatif olarak toplumsal devrimi ve sosyalizmi sunacağız.

İşçi ve emekçiler açısından tabloya baktığımızda, sınıfın örgütsüz ve dağınık olduğunu görüyoruz. İzmir üzerinden bakıldığında da örgütsüzlük açıkça gözleniyor. Kriz sonrası yaygın işten atmalar ve ücretsiz izin uygulamaları sözkonusu. Ücretlerin düşürülmesi çok yaygın olmasa da görülüyor, özellikle de küçük atölyelerde... İzmir'in dört bir tarafı sanayi bölgesi. Aliğa'dan Menemen'e, Çiğli'den Gaziemir'e, Kemalpaşa'ya kadar değişik sektörlerde faaliyet gösteren organize sanayi ve serbest bölgede sendikal örgütlülüğün varlığından söz etmek mümkün değil. Sınırlı sayıda sendikal fabrika ve işletme var. Sendikalı olan yerlerde de durum vahim. Sendikal bürokrasi “aman işinizden olmayın” söylemiyle krizin faturasını işçilere ödetmekte patronlara yardımcı oluyor. Sınıfın örgütsüz ve dağınık hali İzmir'de daha belirgin hissediliyor. Sendikalı işletmelerdeki bu durumu gören işçiler, mücadeleye ve örgütlülüğe güvensizlik duyabiliyorlar.

Krizle karşı etkili bir sosyal-siyasal muhalefeti örgütlemenin iki düzlemi olduğunu ifade etmiş ve bu zeminleri ilerici-devrimci siyasal güçler ile başta sendikalar olmak üzere demokratik kitle örgütlerinin birleşik örgütsel platformu ve bizzat sınıfın ve emekçilerin dolaysız örgütlenmesi olarak tanımlamıştık. Bu zeminlerden ilki için İzmir ilinde atılan bir adımdan söz etmek ne yazık ki mümkün değil. İkinci zeminin açığa çıkarılması konusunda da genel anlamda bir çabadan söz etmek mümkün değil.

Komünistler olarak bu süreçte temel hedefimizin bu olduğunu söylemiştik. Bu açıdan komünistlerin öznel çabasını dışta tutarsak, bir tek Çiğli'de böyle

- Kendinizi tanıtır mısınız?

N. Şafak Özdoğan (İzmir

Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye

Başkan Adayı): İnsanlığı ve dünyamızı

yokoluşa sürükleyen kapitalist sistemin toplumsal bir devrimle yıkılması gerektiğine inanan emekçi sınıfa mensup bir sınıf devrimcisiyim.

Ahmet Subaşı (Manisa Merkez Belediyesi Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı):

Sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya özlemini gerçek kılma çabası içinde olan bir sınıf devrimcisiyim.

Özkan Ünal (Bursa Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı): İşçi sınıfını devrimci sınıf mücadelesine kazanmaya çalışan bir komünistim.

- Neden bağımsız belediye başkan adayı oldunuz, neyi hedefliyorsunuz?

N. Şafak Özdoğan (İzmir Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı): İçinden geçmekte olduğumuz dönem önemli bir sürece işaret ediyor. Bir dönemdir birbirleriyle it dalaşına giren düzen güçleri birçok çok açıdan yıpranmış durumdadır. Çeteleşen devlet gerçeği birçok emekçide ciddi bir rahatsızlık yaratmış bulunuyor. Bugünlerde ortalık bir parça durulmuş gibi görülsede, bunun nedeni işbirlikçi burjuvazinin temel ihtiyaçlarıdır. Halihazırda işçi ve emekçileri köleliğe ve geleceksizliğe mahkum eden saldırıların, İMF'nin verdiği direktiflerin hayata geçirilmesi gerekiyor. Bunun için ise seçimlerin geçmesini bekliyorlar. Bu

konuştuk...

Kurtuluş sosyalizmde!”

bir adımın atıldığını söyleyebiliriz. Çiğli'deki emek güçleri bir araya gelerek krize karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırın, bunu eylemli bir hatta birleştirmeye çalışan bir adım attılar.

BDSP olarak Şubat ayında “Kapitalizmin krizine karşı işçi ve emekçilerin mücadelesi nasıl olmalı?” başlıklı sempozyumu da bu amaçla düzenlemiştik. Emek güçlerinin bir araya gelerek krize karşı mücadelenin görevlerini tartışmasını sağlamaya çalışmıştık.

Seçimlerde de krize karşı devrimci görevlerimizi yerine getirmeye çalışacağız. Seçim atmosferinin yaratacağı politikleşmeden, krizin sonuçlarının kitlelerde yarattığı hoşnutsuzluktan devrimci ilke ve amaçlar doğrultusunda yararlanmaya, en geniş kitlelere kapitalist sistemin çözümsüzlüğünü göstermeye, sömürücü düzeni teşhir etmeye, tek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu anlatmaya çalışacağız.

Krizin işçi ve emekçi kitlelerde yarattığı tepkiyi her yolla açığa çıkarmak ve eyleme dönüştürmek, bu doğrultuda sınıfın ve emekçilerin dolaysız örgütlenmelerini şekillendirmek için çaba harcayacağız. Tüm planlamalarımızı da buna göre yapmış bulunuyoruz.

Özetle, bir yandan devrim ve sosyalizm propagandasını en geniş kesimlere güçlü bir tarzda taşıyacağız, diğer yandan seçim bürolarını krize karşı mücadele büroları haline getirmeye çalışacağız.

Ahmet Subaşı (Manisa Merkez Belediyesi Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı): Yapmış olduğum bu tercih elbette siyasal duruşumuzu, sınıflar mücadelesindeki konumlanışımızı belirleyen dünya görüşümüzden ayrı ele alınamaz.

Tüm dünyada milyarlarca işçi ve emekçi, ezilen mazlum halklar, emperyalist-kapitalist sistemin sömürü, kan, zulüm ve gözyaşından başka bir şey veremeyeceğini her geçen gün daha açık bir biçimde görmektedirler. Kapitalist sistemin kendi ürünü olan son kriz de bunu bir

kez daha doğrulamaktadır. Milyonlarca işçi krizin faturasını ödemek zorunda bırakılarak işten çıkarılmış bulunmaktadır. Yoksulluk her geçen gün daha da derinleşmektedir.

Durum yaşadığımız coğrafyada da farklı değildir. Bugün ülkemizde yerel seçimler vesilesiyle kopartılan fırtınanın gerisinde sermayenin derin bir endişesi yatmaktadır. Bugüne kadar sömürü denizinde rahatlıkla yol alan kapitalizmin teknesi krizin derinleşmesiyle yeniden sallanmaya başlamıştır. Şimdi yerel seçimlerin sahte rüzgârıyla yelkenlerin şişirilmesi gerekmektedir. Burjuva politikacılarının ağzından çıkan her sözcük, bu yelkenlere üflenmiş bir yalan olmaktadır.

İşçi sınıfı ve burjuvazinin iki ayrı dünyaya ait olduğu gerçeği kriz koşullarında daha da belirginleşirken, burjuvazi krizi fırsata çevirdiği gibi seçimleri de fırsata çevirmek için kollarını sıvamış bulunmaktadır. Sermaye partileri arasındaki bütün o sahte çekışmenin, 29 Mart sabahı unutulacak tüm yalan vaatlerinin gerisinde bu gerçek vardır. Ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, zengin ve yoksul seçimler vesilesiyle yan yana getirilmek istenmektedir. Oysa hiçbir demagoji bu iki ayrı dünyayı, birbirine karşıt bu iki sınıfı aynı noktada buluşturamaz. Çünkü bir tarafta emeğiyle yaşamını sürdüren işçi sınıfı ve emekçiler, diğer tarafta ise üretilen tüm bu zenginliklere el koyarak saltanatlarını sürdüren asalak burjuvazi bulunmaktadır. İşte bu gerçeklerin silikleştirilmesi çabasını boşa çıkartmak, emekçi kitlelere gerçek çıkarlarının nereden yattığını anlatmak için aday oldum.

Aday olduğum kentteki tablo da ülkemizde yaşananların bir benzeridir. İşçilerin alınterini azgınca sömüren kapitalistler, Manisa'nın, dünyada yatırım yapılabilecek en ideal şehirlerin başında gelmesiyle, kriz öncesinde 30 bin işçinin çalıştığı Manisa Organize'ye sahip olmasıyla övünüyorlardı. Ama krizle birlikte binlerce işçiyi işten çıkarmakta tereddüt etmediler. Başta Vestel, BOSCH, Ariston, ECA grubu, Göktaş, Meysan, Tirsan, İnci Akü, Jantaş ve Olgun Çelik gibi büyük fabrikalar olmak üzere Tora, Sarıgözoğlu, Önaystan gibi orta ölçekli ve küçük fabrikalardan da binlerce işçi kriz gerekçe gösterilerek sokağa atıldı. Krizin hemen öncesinde bu fabrikaların büyük çoğunluğunda işçiler 12 saat mesaiye bırakılıyorlardı. Hatta ağır sömürü koşullarını hüküm sürdüğü Vestel'de “kriz fırsata çevrilmiş”, Vestel kâr etmeye başlamıştı. Manisa'nın patronlar örgütü daha baştan “krizin Manisa'yı teğet geçeceğini” buyursalar da, krizi gerekçe göstererek binlerce işçiye kapıyı gösterdiler. Bir taraftan da, Manisa Organize'yi Muradiye'ye doğru yayarak yeni fabrikalar açıyorlar. Resmi kurumların açıkladığı raporlara göre, Manisa'daki işsiz sayısı 2008 yılı sonunda 20 bine ulaşmış bulunuyor.

Şimdi, Manisa'da binlerce işçiyi işten çıkaran kapitalist patronlar ile işçilerin aynı sermaye partilerine umut bağlaması, sadece aynı sandıkta değil aynı gelecek hayalinde de buluşması mümkün müdür? Zengini daha zengin, yoksulu

daha yoksul yapan bir düzende patronlarla işçilerin, hırsızlarla üretkenlerin çıkarları aynı olabilir mi? Görünürdeki bu buluşmadan kim kazançlı çıkacaktır? İşçi ve emekçilerin beklentiler ile bizleri işsizliğe, yoksulluğa mahkum eden sermayenin beklentileri aynı olabilir mi? Bizi 3-5 torba kömürle, aralarındaki sahte kavgalarla oyalayanların çıkarlarıyla bizlerin çıkarları temelden birbirine zıttır.

Önümüze alternatif olarak seçimi çıkaranlara diyeceğimiz şudur: “Bizim başka bir seçeneğimiz daha vardır. O seçenek, sandığa asla sığmayacak olan kendi haklarımız için vereceğimiz mücadeledir. Geleceğimizi sandıktan çıkacak sonuçlar değil, haklı davamız için vereceğimiz haklı kavgamız belirleyecektir.”

İşçi ve emekçilerin gözlerini türbanla, sözde laiklikle, adil-halkçı belediyeçilik yalanlarıyla perdelemek isteyenler, zihinlerine de seçim pusulalarıyla pranga vurmak istemektedirler. Pusulası emperyalizmin ve sermayenin çıkarları olanların gösterdiği çıkmaz yola karşı, sömürsüz bir geleceğin yolunu, devrimin ve sosyalizmin her zamankinden daha acil bir ihtiyaç olduğunu göstermek gibi tarihsel bir sorumlulukla yüzyüzeyiz. Düzen partileri kendi pusulasından asla şaşmayacaktır. O halde işçi ve emekçiler de kendi pusulasının gösterdiği yolu takip etmelidir.

Manisa'da yürüteceğimiz seçim çalışması, bu aydınlık yolun daha belirgin hale gelmesini hedefleyecektir.

Özkan Ünal (Bursa Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı): Seçim kampanyamızın başlangıcında seçimin bir oyun olduğunu ifade etmiştik. Seçimlerle emekçilerin düzene yedeklendiğini söylemiştik. Bununla birlikte yaşanan rejim krizi, kapitalizmin krizinin yarattığı çok boyutlu sorunlar, Kürt sorunundaki tikanıklık gibi temel sorunlar bu yerel seçimi işlevinin ötesine taşımış durumda. Ayrıca belediyelerin rant olarak

sunduğu olanaklar da yerel seçimlerin düzen partileri için önemini gösteriyor.

Bursa'da da bunu açıkça görebiliyoruz. Krizin en çok etkilediği illerin başında Bursa geliyor. Yaklaşık 100 bin işçi işten atma saldırısıyla karşılaştı. Ücretli-ücretsiz izinler, esnek çalışma saldırısı her geçen artıyor. Tabii bir yandan da işçi direnişleri yaşıyor. Asil Çelik ve Asemata işçileri grevdeler, direniyorlar. TÜMTİS üyesi sarı otobüs işçilerinin Pazartesi eylemleri devam ediyor. Sıfış-Nergis işçileri eylemlerini sürdürüyorlar. Krizin etkisiyle mücadele arayışlarının daha da artacağı söylenebilir.

Yerel seçimlerde düzen partilerinden aday olanlar kişisel çıkarları ve rant sözkonusu olduğunda yalanda, dolanda hiç de birbirlerinden geri kalmıyorlar. Geçen dönem AKP'den belediye başkanı olan şahsın kirli ilişkileri ortalığa saçıldı. Rant dağıtımında yaşanan anlaşmazlık sonucu AKP, belediye başkanıyla yollarını ayırmayı tercihe etti. Şimdi hiç sıkılmadan, tam bir arsızlıkla birbirlerini suçlayıp duruyorlar.

Diğer düzen partilerinin durumu da farklı değil. CHP emekçilerin hayal edemeyeceği zenginliğini “şeffalık” adına açıklayan şirket yöneticisi bir kadını, MHP ise Çiller döneminin (ki bu kirli savaşın en çok tırmandırıldığı dönemdir) içişleri bakanlarından birini aday gösteriyor. Şimdiki belediye başkanı ise, AKP'den rant dağıtım uyuşmazlık nedeniyle atıldığı için DP'den aday olma yolunu tutuyor. O oraya geçiyor, diğeri başka yere... Sermaye düzenindeki kirlenme ve çürümeyi tüm açıklığıyla ortaya seren bir tablodur bu.

Bir yanda da “halkın yönetimi” adına sahneye çıkanlar var. Bunlara, merkezi iktidar organlarının burjuvazinin elinde olduğu gerçekliğini hatırlatmak yeterlidir diye düşünüyorum. Sol, sosyalizm adına çıkıp emekçi kitlelere seçim sandıklarını göstermek, onların dikkatini mücadele alanları yerine buraya yöneltmek, devrim mücadelesine tümüyle sırtını dönmek demektir.

İşte tüm bu gerçekleri işçi ve emekçilere anlatmak amacıyla aday olduk. Kapitalizmin krizinin faturasının ödettilirmeye çalışıldığı işçi sınıfı ve emekçilere tek ve gerçek çözüm yolunun ne olduğunu anlatmak için, insanca yaşam için, yaşanılabilir kentler için, Kürt halkına özgürlük, eşitlik ve gönüllü birlik temelinde gerçek çözüm, emekçi kadınlara kölelikten kurtulmalarının yolunu göstermek için, yani sosyalizmi anlatmak için aday olduk. İşçi ve emekçilerin bu düzene mahkum olmadığını, alternatiflerinin olduğunu, devrimin ve sosyalizmin tek, kalıcı ve gerçek çözüm olduğunu anlatmak için aday olduk. Alternatif devrim, alternatif sosyalizmdir!

- Nasıl bir çalışma yürütüyorsunuz?

N. Şafak Özdoğan (İzmir Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkanı Adayı): Daha önce önce ifade ettiklerim genel hatlarıyla ne yapmaya çalıştığımızı anlatıyor. Bunları biraz daha somutlayabiliriz. Zaten seçim öncesinde de çalışma alanlarımızda krize karşı işçi ve emekçilerin tepkisini açığa çıkarmaya çalışıyorduk. Bulduğumuz alanlarda krizin yansımalarını somutlamaya çalıştık. Buca'da, Çiğli'de ve Menemen'de krizin yansımalarına karşı işçi toplantıları örgütledik. Bültenler dağıttık, emekçilerin taleplerinin yeraldığı imzaları devreye soktuk.

Mevcut yönelimimize seçimlerin yarattığı atmosferi de arkamıza alarak devam edeceğiz.

İzmir'de Çiğli ve Buca'da seçim büroları açacağız. Bürolarımızın açılış etkinlikleri 1 Mart'ta gerçekleşecek. Mart'ın ikinci haftası seçim bürolarımızda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle etkinlikler gerçekleştirmeyi düşünüyoruz. 8 Mart'ta da devrimci dostlarımızla birlikte alanda

olacağız.

Mart'ın ikinci haftası emekçi semtlerinde, sanayi havzalarında kriz gündemli toplantılar örgütlemeye çalışacağız. Bu toplantılarda düzeni teşhir edecek, işçi ve emekçilere çözüm olarak sandığı değil devrimci sınıf mücadelesini sunacağız. Bu doğrultuda fabrikalarda, sanayi bölgelerinde, emekçi semtlerinde sınıfın ve emekçileri taleplerini işleyecek ve fabrika komiteleri, emekçi inisiyatifleri vb. oluşturmak için çaba harcayacağız. İşçi ve emekçileri talepleri doğrultusunda eylemli bir hatta çağıracağız.

Mart'ın son haftası bulunduğumuz alanlarda işçi ve emekçilerin tepkisinin akacağı eylemler örgütlemeye çalışacağız. Newroz vesilesiyle Kürt halkını devrim ve sosyalizm mücadelesine çağıran eylem ve etkinlikler düzenleyeceğiz.

Seçim bürolarında kriz gündemli hukukçu dostlarımızın da katıldığı seminer, toplantı, panel vb. düzenlemeye çalışacağız.

Yerel seçimler, kriz ve sınıfın tutumu ne olmalı başlıklı toplantılar düzenlemeye çalışacağız. Gençlik gibi diğer çalışma alanlarında da benzer bir hattı hayata geçirmek gibi bir hedefimiz var.

Seçim bildirgemizi, afişlerimizi, el ilanlarımızı, davetiyelerimizi, çalışma alanlarının özgün olarak çıkardığı bültenlerimizi kullanmaya devam edeceğiz.

Ahmet Subaşı (Manisa Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı): Bir sanayi bölgesi olan Manisa'da elbette seçim çalışmamızın temelinde işçi ve emekçiler olacaktır. Zaten bugüne dek yürüttüğümüz faaliyet de Manisa Organize işçisini hedeflemektedir. Gerek düzenli olarak çıkarmaya çalıştığımız **Haklı Dava** gazetesi ile gerekse **Manisa İşçi Birliği Derneği** ile organize işçisinin sınıf bilincini geliştirmeye çalışıyoruz. Seçimler de bu çalışmamızın bir parçası olacaktır. Krizin işçilerde yarattığı hoşnutsuzluğu örgütlü bir tepkiye dönüştürme hedefiyle hareket edeceğiz. Seçimler bu ihtiyacı daha da yakıcı hale getirmiştir. Biz, iki ayrı sınıf, iki ayrı dünya gerçeğini iyice açığa çıkaran krizin yolaçtığı tepkinin seçim sandığı üzerinden düzen kapallarına aktılmasına izin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tanyey.org>

vermeyeceğiz.

7 Mart tarihinde Manisa'da KESK tarafından krize karşı bir miting gerçekleştirilecek. Bu çerçevede bu mitingi önemsiyoruz. Katılımı kadar mitingin duyurusu da kentimizdeki durgunluğu dağıtma noktasında önem taşımaktadır.

Bunun dışında seçimler vesilesiyle çıkacak materyallerimizi etkin ve yaygın bir biçimde kullanacağız. Seçim büromuz işçi ve emekçilerle bütünleştirdiğimiz bir mekan olacak. Etkisini 29 Mart sonrasına bırakacak bir seçim çalışması yürütmeyi hedefliyoruz.

Özkan Ünal (Bursa Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı): İki emekçi semtinde seçim bürosu açmış bulunuyoruz. İlkini Teleferik'de 22 Şubat günü yaptığımız bir toplantıyla açtık. Diğerini de 1 Mart günü Başaran Mahallesi'nde açarak, çalışmalarımızı bu iki seçim bürosu üzerinden yoğunlaştıracaktır. Seçim dönemi boyunca şimdiki sınırlarımızı aşan yaygın bir sosyalist propaganda-ajitasyon çalışması yürüteceğiz. Afiş, pankart, bildiri, bülten ve gazete gibi çok değişik metaryalleri kullanarak, Bursa'daki işçi ve emekçileri devrimci sınıf mücadelesini büyütme çağıracağız.

Seçim döneminin başından beri söylüyoruz, emekçilere sandık yerine mücadele çağrısı yapacağız. İşçi sınıfına sermayenin krizini, bunun emekçilerde yarattığı yıkımı ve buna karşı yapılması gerekenleri anlatacağız. Asil Çelik ve Asemata grevlerini, TÜMTİS üyesi sarı otobüs işçilerinin Pazartesi eylemlerini, Sıfış-Nergis işçilerinin sesini seçim çalışması yürüttüğümüz her yerde anlatmaya özellikle çaba göstereceğiz.

Bunların yanı sıra, 8 Mart, Newroz, 1 Mayıs gibi bahar aylarının mücadele gündemlerini seçim çalışmamızla birlikte işlemeye çalışacağız.

BDSP'nin seçim çalışmalarından...**“Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”*****İlk açılış işçi havzası Kırac'ta...***

Seçimlere bağımsız adaylarla giren Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), düzenin seçim oyununa karşı işçi ve emekçileri sınıfın devrimci programı etrafında mücadeleye çağırıyor.

BDSP, İstanbul'da ilk seçim bürosunun açılışını Büyükçekmece-Kırac'ta 21 Şubat günü yaptı. Açılış programı etkinliğe ilişkin kısa bir sunum ile başladı. Ardından İstanbul Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı Melek Altıntaş söz alarak, BDSP'nin seçim platformuna dair bir konuşma yaptı.

BDSP olarak 7 Şubat tarihinde seçim bildirgesini ilan ettiklerini ve adaylarını tanıttıkları toplantı ile seçim çalışmasını başlattıklarını belirten Altıntaş, BDSP'nin seçimlere yaklaşımını özetledi. Nasıl bir seçim çalışması yürütmeyi planladıklarını ve BDSP'nin yerel seçim sürecine ilişkin hedeflerini anlattı. Yanı sıra, yerel seçimlere ortak adaylarla katılan, liberal-reformistlerin oluşturduğu “Birlikte Başarabiliriz Platformu”nu değerlendirdi.

Yapılan konuşmaların ardından soru-cevap kısmına geçildi. Burada bahar gündemleri ile seçimlerin nasıl birlikte ele alınacağına dair sorulan soru üzerine Altıntaş, seçimlerin 8 Mart, Newroz gibi gündemlerle birlikte ele alınacağını, tüm bu çalışmaların da krizin faturasını reddetmeye yönelik çalışmanın bir parçası olacağını ifade etti. Ardından gelen soruların yanıtları. Bu bölümde seçim sürecine ilişkin canlı tartışmalar yaşandı.

GOP'ta coşkulu açılış etkinliği

BDSP'nin Gaziosmanpaşa Karadeniz Mahallesi seçim bürosunun açılış etkinliği 22 Şubat günü seçim bürosu önünde davul-zurna eşliğinde çekilen halaylarla ve atılan sloganlarla başladı.

Kısa bir aday tanıtım konuşmasının ardından söz alan Melek Altıntaş, BDSP'nin seçimlere yaklaşımını, nasıl bir seçim çalışması yürüteceğini ve yerel seçim sürecinde neyi hedeflediğini anlattı. Seçimleri, düzeni ve düzen güçlerini teşhir etmenin, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmenin, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların bilincini, örgütlenmesini ve mücadelesini geliştirmenin bir olanağı olarak gördüklerini vurguladı.

ABD'de başlayarak tüm dünyaya yayılan küresel krize ve sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına değindi. Krizin işten atmalarla, işçi ve emekçilerin kapılarına gelen faturalarla, temel tüketim ürünlerine yapılan zamlarla kendini gösterdiğini söyledi. İşçi ve emekçilerin sorunlarının belediyecilik hizmetlerine sığdıramayacağını, yaşanılabilir bir kent için sosyalizme ihtiyaç duyulduğunu belirtti. Tüm işçi ve emekçileri, kadınları, gençliği ve Kürt halkını kapitalizme karşı devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmeye, devrimci sınıf çizgisinde birleşmeye ve mücadele etmeye, bu amaçla seçim çalışmalarına katılmaya, destek olmaya çağırdı.

Yapılan konuşmanın ardından etkinliğe katılan emekçilerle seçimler üzerine canlı tartışmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa'da seçim bürosu açılışı

29 Mart yerel seçimlerine bağımsız sosyalist belediye başkan adaylarıyla katılan ve yerel seçimler vesilesiyle devrimci sınıf hareketini büyüme çabası harcayan sınıf devrimcileri, Bursa'da açılması hedeflenen seçim bürolarından ilkinin 22 Şubat günü

Teleferik Mahallesi'nde açtılar.

Yaklaşık bir hafta süren açılış hazırlıklarının ardından Bursa Bağımsız Sosyalist Belediye Başkan Adayı Özkan Ünal'ın katılımıyla açılış etkinliği gerçekleştirildi.

Açılışta söz alan Ünal, düzen partilerini ve işçi ve emekçilere ham hayaller yayan liberal-reformist tutumları teşhir etti. Kentlerde varolan sorunların merkezi sorunlardan bağımsız düşünülmemeyeceğini belirterek, bu dönemde “düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm” perspektifiyle hareket edilmesi gerektiğini, devrim ve sosyalizmin propagandasının güçlendirileceğini söyledi. Devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme için herkesin katkı sunması gerektiğini belirtti.

Ünal'ın konuşmasının ardından seçimler ve devrimci propaganda üzerine sohbet edildi. Sıcak bir sohbetin sonunda içilen çaylar, söylenen marş ve türkülerle etkinlik sona erdi.

Sınıf devrimcileri önümüzdeki hafta sonu da Başaran Mahallesi'nde bir seçim bürosu açmayı hedefliyorlar.

Kızıl Bayrak / Bursa

Adana'da seçim bürosu...

Sermayenin işçi sınıfı ve emekçileri aldatmak, biriken öfkeyi seçim sandıklarında boğmak ve kendi politikalarına yedeklemek için başlattığı yeni bir seçim oyununun öngünlerindeyiz. Her sınıf ve katman kendi sınıfsal konumuna uygun olarak sürece dair politikalar geliştiriyor.

Biz ise seçimlere, işçi sınıfının tek temsilcisi olarak, sınıfın devrimci bayrağını yükseltmek, işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlülüğünü ve mücadelesini büyütme için katılıyoruz. Bizim sorunumuz yerel yönetimlerin sorunlarını “katılımcı belediyecilik” yöntemleriyle çözmeye çalışmak değil, tam tersine devrimci mücadeleyi geliştirmektir. Seçim dönemi boyunca yürüteceğimiz çalışma buna dönük olacak.

Bu bakışla kullanacağımız seçim büromuzu Meydan Mahallesi'nde açtık. Büromuz bir ay boyunca sınıfın sorunlarının, bu sorunların çözümünün tartışıldığı bir merkez olacak. Meydan Mahallesi, yoksul işçi emekçilerin yaşadığı, gün geçtikçe de yoksulluğun büyüdüğü bir mahalle. Yoksullaşma karşısında bir süpüğe dönüşen dini eğilimlerin ve bu

21 Şubat 2009 / Kırac

eğilimleri kullanan siyasal dinci gericiliğin de güçlendiği bir bölge. Yoksullukla bağlantılı olarak uyuşturucu ve çeteleşmenin de giderek arttığı bir bölge.

Seçim büromuzun açılışı ile birlikte önümüze açılış etkinliği ve aday tanıtım toplantısı yapma hedefi koymuş bulunuyoruz. 28 Şubat günü gerçekleştireceğimiz etkinlik öncesinde etkin bir çalışma örgütleyeceğiz.

Adana / Meydan Seçim Komitesi

Gazi Mahallesi'nde açılışa çağrı

Seçimlere bağımsız adaylarla giren BDSP'nin Gazi Mahallesi'ndeki bürosunun açılışı 1 Mart Pazar günü gerçekleşecek. Gazi BDSP'nin açılış etkinliğine ilişkin çağrısında şunlar söyleniyor:

“İşçi ve emekçileri aldatmak için yeni bir seçim oyununun daha sahneye koyulduğu bugünlerde işçi ve emekçileri aydınlatmak ve sınıf içerisinde devrimci sınıf bayrağını yükseltmek için yürüttüğümüz mücadelemizde bir mevziimizde Gazi Mahallesi'nde açılıyor.

BDSP İstanbul Büyükşehir Bağımsız Sosyalist Adayı Melek Altıntaş'ın seçim bürosu açılışı aynı zamanda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü arifesine denk geliyor. Bu vesile ile hem seçim platformumuzu tanıtacağımız hem de Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlayacağımız açılış etkinliğimize tüm işçi emekçileri davet ediyoruz.”

Grevdeki Asil Çelik işçileriyle konuştuk...

“Gemileri yaktık, geri dönüş yok!”

- Grev aşamasına nasıl gelindi?

Adnan Hoşgeldi: İşverenin sıfır zam dayatması ile greve kadar geldik. 2004’te de aynı tutumu sergiledi. Aradan dört yıl geçmesine rağmen aynı uzlaşmaz tavır devam etmektedir.

Özcan Çetin: Bu kriz ortamında greve çıkmamıza herkes tepki gösterdi ama işveren krizi bahane ederek aynı tutumu her sözleşmede devam ettirdi.

- Kaç gündür grevdesiniz?

Özcan Çetin: Bugün 26. gün. Zaten grev sürecine kadar ücretsiz izne çıkartılmıştık, üzerine grev yaşandı. Şu anda birlik-beraberlik var. Bizim grevimizin krizle alakası yok. İnsanlar bize “bu krizde greve mi çıkılır” diyorlar ama her sözleşme döneminde sıfır zam dayatması yapılıyor.

- Çalışma şartlarınız nasıl?

Saadettin Usta: Burası çelik fabrikası. Tozu, sıcaklığı var, ölüm tehlikesi altında çalışıyorsunuz.

Özcan Çetin: En ufak kazada yaralanmadan kurtulamıyorsunuz.

Adnan Hoşgeldi: Sadece bu sene üç tane cenaze çıktı fabrikadan. İş kazaları ölümlerle sonuçlanıyor. Aynı işi yapan fabrikalarda ücretler daha yüksekken, halen iyileştirme yapılmıyor.

Özcan Çetin: Yatırımlar devam ediyor ama işçisine para vermiyor.

Adnan Hoşgeldi: Yeni yeni tezgahlar getiriyor. Şu anda üretim yok. Mühendis, memur içerde. Onları mağdur etmedi. Sıkıntıyı biz çekiyoruz. Çalışırken “aynı gemideyiz”, işler bozulunca işçiler aşağıya! Biz devam edeceğiz, başka yolumuz yok.

- Bundan sonrası için ne söyleyeceksiniz?

Özcan Çetin: Birlik beraberliğimizi bozmazsak hakkımızı alacağımızı düşünüyorum. Sıfır zam bizim hakkımız değil.

Adnan Hoşgeldi: Çalışma şartlarımız çok ağır. İnsanlar tepki gösteriyor, ama nasıl çalıştığımızı bilmiyorlar. Fabrika sistemi eski, 30 yıllık bir sistem. Eski olduğu için arızalar çok, insanlar tehlike altında çalışıyor. Söylediğim gibi üç işçi arkadaşımız öldü.

- Grevle dayanışma nasıl?

Adnan Hoşgeldi: 10-15 kişilik gruplar geliyor. Ama kim geliyor? Siyasetçiler geliyor. Onlar da şov için geliyorlar. Orhangazi’de üç gazete var. Beraber gelip resim çektiriyorlar. “Biz işçinin yanındayız, oyunuzu bize atın” diyorlar.

Özcan Çetin: Buranın dışında Orhangazi ve Yalova’da direniş noktalarımız var. Yalova çalışanlarımız Yalova Eğitim-Sen’de duruyor. Orhangazi’deki noktamızı da halkın desteğiyle açtık. Biz greve çıktık, artık bu yola baş koyduk.

Adnan Hoşgeldi: Diyorlar ya geri dönüş yok... Gemileri yaktık, artık geri dönüş yok!

Özcan Çetin: Geri dönüş olamaz zaten. Sıfır zamma imza atsak bile bu bizim iki yılımıza mal olacak. Grev sürecine kadar zaten insanlar mağdur edildi. Üzerine greve girdik. Artık herkes “geri dönüşü yok” diyor. İki aylık bir süreç geçti. Ben 49 gün ücretsiz izinliydim, beş kuruş maaş almadım, geldim 16 gün çalıştık, 26 gündür de grevdeyiz.

Saadettin Usta: İşverenin tutumu çok kötü. O kadar kâr ediyorsun, biz sana o kadar kazandırmışız, şimdi krizi bahane ederek bizi dışarı atıyorsun. Biz sadece hakkımızı istiyoruz.

Adnan Hoşgeldi: Biz greve çıktığımızda Adnan Serdaroğlu burada söyledi. Asil Çelik rekorlar kıran bir fabrika. Kimin sayesinde? Bizim sayemizde.

Özcan Çetin: Bu fabrika sadece otomotiv sektörüne değil, makine-kimyaya ve silah sektörüne çelik üretiyor. Diğer fabrikalarda ücretlerin %50-60’ı verildi ancak bizim fabrikamızda işçiler doğrudan ücretsiz izne çıkarıldı. Yasalar hep işverenden yana. Biz sendikamızın yanındayız, gerekli eylemleri yapıyoruz. İşçiler olarak dik duruşumuzu gösteriyoruz. Sendikamız da gösterirse (gösteriyor ve gösterecektir de eminiz), hakkımız olanı alacağımızı düşünüyoruz.

4. işçi: 8 senedir bize zam vermedi, yine sıfır zam verdi. Greve çıkmak zorunda kaldık. Fabrikanın geneli zaten 700-800 YTL alıyor. Sıfır zamlarla kimin yaşantısı olacak. Fabrikalar kapandı, çiftçiler bitti, işçiler bitti. Türkiye hiç iyi bir yere gitmiyor.

Bahadır Çatıkkaş: Biz %20’lik teklifle gittik, daha önceki iki sıfır zam karşısında. Çünkü bayağı kayıplarımız vardı. İşveren yine sıfır zamlarla geldi, daha önce geldiği gibi. Bu süreçte bir de kriz bahanesiyle ücretsiz izin dayatması karşımıza çıktı.

Ahmet Çetin: Kasım’ın 17’sinden beri ücretsiz izindeyiz.

- Bugün yapılan görüşme sonucunda greve devam sonucu çıktı. Ne düşünüyorsunuz?

Bahadır Çatıkkaş: Şu anda biz işçilerde epey kenetlenme var, taslağın arkasındayız. Sektörde en düşük ücreti alan Asil Çelik işçisidir. Türkiye’de tek el olmuş bir yerde çalışıyoruz. Can tehlikemiz var burada. Sakat olan arkadaşlarımız var. Bunlara karşı işverenin tutumu bir yandan zorumuza gidiyor bir yandan hırslarımızı arttırıyor. 1600 derece sıcaklıkta çalışıyoruz. Buna rağmen hala sıfır zam denilebiliyor!

- Bundan sonrası için ne düşünüyorsunuz?

Bahadır Çatıkkaş: Direnişe devam edeceğiz. Asil Çelik işçisi bu zamana kadar grevden dönmedi, bölünmedi. Kenetlendik. Bu yaptırımlara karşı tek vücut halindeyiz. Bunun cevabını hükümet de alacak işveren de alacak. Herkesin bir sınavı bu. İşverenin de hükümetin de... Kanunlara bakıyoruz, hiçbirisi bizim yanımızda değil. Bakıyoruz lokavt ilan edilmiş. Yaşım tutmuyor ama seksen öncesi grevleri duyuyor, özeniyoruz. Hak grevlerini kaldırıyorlar, gıkımız çıkmıyor. Bazı sendikalar gibi uşaklık yapmıyoruz. İşveren işçiyi bezdirmek istiyor. Ne işçiler bezmekten yana, ne de sendikamız. 30 yıldır işçiler ayakta, sendikamız da ayakta. Asil Çelik’de 490 tane kadrolu var. 100 işçi çıkartılsa bu işler yürümez. İşveren de bunun farkında. Bu fabrikaya deneyimli işçi gerekli. Biz kaliteli çelik üretiyoruz. Buradaki işçilerin hepsi kalifiyeli usta işçiler. Biz hakkımızı, emeğimizin

karşılığını istiyoruz, vermiyor.

Bu işçi zaten sana kıyağını yapmış. Fabrikayı yeni satın aldım dedin, borcum harcım var dedin, tamam dedik fedakarlık yapalım. Daha önceki dönemde sıfıra imza atmıştık. Taşaronları kadroya alacağım dedin, tamam bir fedakarlık daha yapalım dedik, sıfır zamma imza attık. Geçen dönem şöyleydi böyleydi, %13’e imza attık. Bir de taşın altına sen koy elini.

Ahmet Çetin: İki kere sıfır zam, 4 yıl aynı parayla çalışmak demek.

Bahadır Çatıkkaş: %100 zam verse de bizi kurtarmıyor. Ama biz fedakarlık gösteriyoruz. Ben ailemin desteğiyle ayaktaım. Hala işverene diyorum ki, bize %27 zam ver. Senin istediklerini defalarca yaptık. Bu sefer bizim dediğimiz olsun. Ama hala sıfır zamlarla gelmesi bizi kızdırıyor. Yasalar hep onlardan yana, zaten meclisin %80’i işveren. Hak grevini kaldırdılar, lokavt ilan ediyorlar.

Ahmet Çetin: Elini sallayan içeri giriyor. İçeri giriş çıkış engellenemez diyorlar. Niye o zaman grev yapıyorsun ki?

Bahadır Çatıkkaş: Biraz da yandaş sendikalardan kaynaklı böyle. Bazıları emlakçılık yapacağına işçilerin hakkını savunsa böyle olmayacak.

- Grevle sınıf dayanışması nasıl?

Ahmet Çetin: Eskiden bilinç vardı, şimdi herkes cebini doldurmaya bakıyor. Belediye başkan adayları geliyor, seçimler var ondan. 2004’de grevdeyken neredeydiler? Ankara ya gittik, çalışma bakanı bizi kabul etmedi. Çalışma bakanını göremiyorum, önüne polis koyuyorsun. Ben işçiyim, ekmeğimin kavgasını veriyorum. 12 Eylül’ü yaşattılar. Sınıf dayanışması kalmadı. Herkes korkuyor ve sineye çekiyor. Ama Asil Çelik işçisi sineye çekmiyor. Tek fark bu. Zaten adımız Bursa’nın yaramaz çocuklarına çıktı. Biz ekmek kavgamızın peşindeyiz. En büyük özelliğimiz bu. Ekmek kavgamızda siyasi kimliğimiz yok bizim.

Bahadır Çatıkkaş: Ücretsiz izinlere karşı duran Asil Çelik işçisidir. Buradan Bursa’ya yürüdük.

Ahmet Çetin: Kim vardı yanımızda? 500 işçi yürüdük. Tofaş, Renault işçisi ücretsiz izindeydiler o zaman. Ücretsiz izinlerin yasal olmadığını kanıtlayan Asil Çelik işçisiydi. Biz yürüdük, ama hala bakıyoruz kimseden ses çıkmıyor. Ekmeğimizi almış, huzurumuzu almış. Canımızı da mı alacak? Bu saatten sonra yürürüz de, koşarız da. Biraz da onun huzuru kaçsın.

Kızıl Bayrak / Bursa

Metal işçileri toplantısı...

Saldırılara ve sendikal ihanete karşı mücadelenin sorunları

BDSP’li Metal İşçileri 22 Şubat günü “Saldırılara ve ihanete karşı metal işçileri geleceğini tartışıyor” başlığıyla bir toplantı düzenledi. Krizin yüklediği faturaya karşı mücadelenin sorunlarının tartışıldığı toplantıya bir dizi fabrikadan işçi katıldı.

Direnışteki Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi **Sinter** ve **Gürsaş** işçilerinin yanı sıra eski Ünşa işçileri de toplantıda deneyimlerini paylaştılar. Ayrıca Birleşik Metal’de örgütlü **GU** ve **Aksan**’dan, Türk Metal’de örgütlü **Opsan**’dan işçiler kendi fabrikalarındaki süreçleri anlatarak mücadele ve örgütlenmenin sorunlarını tartıştılar.

Etkinliğin açılış konuşmasında, metal işçilerinin kriz sürecindeki eylemli tepkileri ve bu süreçte Türk Metal, Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş Sendikası’nın tutumları ele alındı. İhanetçi çizgi mahkum edilirken, BMİS yönetiminin titrek ve ufuksuz sendikal anlayışı eleştirildi.

Sermayenin sınıfa karşı ücret ödememe, işten çıkarma ve ücretsiz izinler olmak üzere saldırılarının hız kazandığı bir dönemde işçi sınıfının bu saldırılara karşı bölük-pörçük tepkiler verdiği ifade edildi. Yerellerde gelişen bu tepkilerin birleşik bir karşı koyuşa dönüşmediği ve direnişlerin yalnız kaldığı belirtildi. Metal işçilerinin bu duruma mahkum olmadığı, ortak bir irade oluşturarak geleceğini ellerine alacağı vurgulandı.

Ardından toplantının tartışma başlıkları özetlendi ve söz salondaki işçilere bırakıldı.

Canlı geçen tartışmalarda ilk olarak Ümraniye’den katılan bir işçi sözü alarak, krizin sendikal işyerlerinden çok örgütsüz işyerlerini vurduğunu belirtti. Örgütsüz olan fabrikalarda yaşanan saldırıların sınırının olmadığını ifade ederek, BDSP’li Metal İşçileri’nin örgütsüz işyerlerine daha fazla müdahale etmesini istedi.

BDSP’li Metal İşçileri temsilcisi, sendikal olmanın örgütlü olmak anlamına gelmediğini, çoğu durumda sendikal işyerlerinin aslında örgütsüz olduğunu hatırlattı. Dolayısıyla sendikal-sendikasıız bütün işyerlerinde taban örgütlenmelerinin yaratılmasının, ortak mücadele platformlarının oluşturulmasının şart olduğunu ifade etti.

Topkapı’ndan bir işçi, **İS-KA Kablo** fabrikası ve **Kurtiş Matbaası**’nda yaşanan direniş deneyimlerini aktardı. Taban örgütlenmesinin güçlü olduğu Kurtiş’te sendikanın olmadığını, ancak devrimci özneye bütünleşilerek direnişin kazandığını vurgulandı. İS-KA’da ise sendika olmasına karşın öncü işçilerin gerekli iradeyi koyamaması nedeniyle, sendika yöneticilerinin direnişi kırdığını söyledi.

Bursa’da toplantıya katılan metal işçisi yaptığı konuşmada, süreci “kriz öncesi ve sonrası” şeklinde ikiye ayırdı. Kriz öncesindeki TİS sürecinde metal işçilerinin talepleri olduğunu, BMİS eylemlerine çeşitli fabrikalardan Türk Metal üyesi işçilerin de katılarak destek verdiğini ifade etti. Kriz sonrasında ise Bursa’da 100 bin işçinin atıldığını, işçilerin işini kaybetmemek için hiçbir talepte bulunmadıklarını belirtti. Türk Metal Sendikası içerisinde milliyetçi-faşist örgütlenmelerin yanı sıra Fetullahçı’ların da fabrikalarda çalışmalar yaptığını, Renault’ta 250-300 işçiyle dini toplantılar yapabildikleri bilgisini verdi. Asemat ve Asil Çelik’te süren grevlerin en büyük

eksikliğinin sınıf dayanışmasının olmaması olduğunu vurguladı. Türk Metal çetesine karşı mücadelenin önemine değindi.

Ardından söz alan bir işçi ise, direnişte olan işçilerin kafalarında bir eylem hattının olmadığını, bunun için sendikaların fiili meşru mücadeleden kaçarak süreci mahkemelere havale ettiklerini belirtti. “Sonuç belli olsun, ona göre bakarız” biçiminde bekleme bir mantıkla hareket edilmesinin doğru olmadığını vurguladı.

Ardından söz alan bir başka metal işçisi, BDSP’li Metal İşçileri’nin TİS sürecinde olduğu gibi bu süreçte de sözünü söylemesi gerektiğini ifade ederek, kriz dönemine nasıl müdahalede bulunulacağını sordu.

BMİS üyesi bir işçi, BMİS’in ileri söylemlerine karşın, işyeri temsilcisi ve şube başkanları üzerinden sendikanın durumunu özetledi ve BMİS yönetiminden çok şey beklememek gerektiğini ifade etti.

Gürsaş işçisi de, yasal süreçlerin işleyişine göre tutum belirlendiğini, fiili ve meşru eylemlerden uzak durulduğunu, yasal sürece takılan bekleme bir tutumun söz konusu olduğunu belirterek, BMİS yönetiminin sendikal anlayışını eleştirdi. BDSP’li Metal İşçileri’nin direnişlere daha etkin müdahalede bulunması gerektiğini vurgulayarak konuşmasını bitirdi.

BDSP’li Metal İşçileri devrimci politikayı sınıf bölüklerine taşıyacak!

İlk bölümün ardından söz alan BDSP’li Metal İşçileri temsilcisi, salondaki tartışmalara ilişkin görüşlerini aktardı ve sorulara yanıt verdi. Metal işçilerinin devrimci politikayla ilişkilerinin mevcut durumdan çıkışlarının ne yönde olacağını tayin edeceğini belirten temsilci, devrimci politikayı sınıf bölüklerine taşıyabilmek misyonuyla hareket ettiklerini belirtti. Bugün henüz mücadelenin seyrini belirleyebilecek maddi güce sahip olunmasa da, bunun bilincine dayalı politik-pratik yoğunlaşmanın mutlaka sonuç vereceğini ifade etti. BDSP’li Metal İşçileri’nin şimdiden işkolunda bir odak olarak yükseldiğini vurguladı.

Temsilci, ülkenin kaderinin metal işçilerinin kendi geleceklerini yaratma iradesini gösterip göstermeyeceklerine bağlı olduğunu belirterek, “eğer Oyak, Tofaş, Beko işçisi bugünkü durumda olmasaydı bugün ülkenin havası da farklı olurdu” vurgusunu yaptı. Daha sonra “ne yapılmalı?” sorusuna yanıt olarak belli başlıklar altında BDSP’li Metal İşçileri’nin tutumunu ortaya koydu.

1- Sınıf kimliğinin oluşturulması, bunun için mücadelenin deneyimleri kadar bir eğitim ve aydınlatma çabasının sistematik olarak yürütülmesi,

2- Örgütsüzlüğe her düzeyde örgütlenmeyle yanıt verilmesi, fabrikada, havzada, bölge ve ülke düzeyinde örgütlenme seferberliğine başlatılması ,

3- Her şeyden önce öncü işçilerin birliğini sağlayacak adımların atılması ,

4- Bu sürecin sendikal ihanete ve bürokrasiye karşı kararlı mücadeleyle birleştirilmesi, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

5- Tek tek kapitalistlere karşı verilecek mücadelenin kapitalistler sınıfına yöneltmesi ve sınıfı kesen ortak talepler doğrultusunda bir mücadelenin örgütlenmesi.

Bu başlıkları açarak konuşmasını sürdüren temsilci, BDSP’li Metal İşçileri’nin ilk elden yapması gerekenleri ise şöyle sıraladı:

- Kendimizden başlayarak süreci göğüsleyecek bir iradeyi oluşturmamız gerekiyor.

- Mücadele ve örgütlenme planlarını oluşturmalıyız.

- Tek tek fabrikalarda verilecek mücadele ve örgütlenme çabasının düzeyinden bağımsız olarak devrimci metal işçileri olarak TİS sürecinde olduğu gibi taraf olmalıyız.

- Bulduğumuz alanlarda mevziler kazanmayı hedeflemeliyiz. Giderek metal işçilerinin politik-örgütsel önderliğini ele almayı hedeflemeliyiz.

İkinci bölümde tartışmalar bu çerçevede üzerinden yürütülmeye çalışıldı. Birçok fabrika ve işyerinden işçi söz alarak tartışmalara katıldı.

Bu bölümde söz alan **Sinter** işçisi, sendikaya üyelik sürecini anlattı ve 39 yıl sonra ilk defa iki günlük işgalin gerçekleştiğini vurguladı. Kriz bahanesinin öne sürüldüğünü ama atılmadan bir gün önceye kadar sevkıyatların devam ettiğini belirtti. Sinter işçisi, “Direne direne kazanacağız!” diyerek konuşmasını bitirdi. Direnişte olan **Gürsaş** işçisi de, direnişlerin sesini duyurmak için etkinlikler yapılmasını önerdi.

Son olarak konuşan BDSP’li Metal İşçileri Temsilcisi, ‘99 metal işçilerinin direnişine değindi. Bir kıvılcımın ardından, Türk Metal çetesinin kışkacına rağmen, tümüyle örgütsüz olan işçilerin büyük bir fırtınaya yol açtığını, ama iç örgütlülüğünden yoksun oldukları için ne yapacaklarını bilemediklerini, eylem halindeki fabrikalarla koordinasyon sağlayamadıklarını, bunun için yenildiklerini hatırlattı. Devrimci metal işçileri olarak bu ihtiyacı karşılayacak bir örgütlenme yaratmak hedefiyle hareket edeceklerini belirtti. Hem tek tek fabrikalarda örgütleneceklerini, hem de sektörel düzeyde devrimci bir politik-örgütsel odak haline gelmek hedefiyle hareket edeceklerini, öncü metal işçilerini de bu doğrultuda bir araya gelmeye çağırıldıklarını ifade etti. İşkolu düzeyinde öncü işçilerin birliğinin sağlanması ölçüsünde metal işçilerinin artık ne Türk Metal çetesine ne de icazetçi sendikacılık anlayışına mahkum olmayacağını belirterek konuşmasına son verdi.

Verimli tartışmaların yaşandığı ve 50 işçinin katıldığı toplantı, farklı fabrikalardan devrimci ve direnişçi işçilerin yan yana gelmesi bakımından oldukça anlamlıydı.

Kapitalizm, kent ve insan

(Yerel seçimlerin arifesindeyiz... Burjuva düzen partileri kendi aralarında rant savaşına tutuşurken, reformist sol ise yerel seçimler üzerinden parlamentarist hayaller peşinde koşmaya, ateşli seçim atmosferi içinde bir sürü vaadi ortalığa saçmaya devam ediyor. Ancak bu vaatler, insana yabancı kentlerin mimarı kapitalizm için fazlasıyla uzak hayallerdir. Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları olarak, kapitalizmin yarattığı kentlerin sorunlarını ve insan için olması gereken kenti belli başlıklar altında ele almanın yararlı olacağını düşünüyoruz...)

Kentlerin gelişimi incelendiğinde, insanlık tarihinin önemli dönemeçlerinin bu mekânlarda yaşandığı görülür. Tüm yapısıyla hâkim sınıf ideolojisinin bir yansıması olan kentler, sınıflı toplumların mülkiyet ilişkilerine göre şekillenir. Bugünkü egemen sistem olan kapitalizmin temel değişkeni ise sermaye birikimidir. Sermaye birikimi, bir dizi toplumsal ilişkinin, işbölümünün ürünü olarak gerçekleşir. Sistemin yapısından kaynaklı olarak eşitsizdir. Bu eşitsizlik kentin içinde de eşitsiz bir paylaşımı doğurur. Kapitalizmin kentleri proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkinin binbir görüntüsünü içerir.

Avcılık ve toplayıcılıktan yola çıkan, köleci ve feodal sistem içinden geçip kapitalizme ulaşan insanlık tarihinde temel belirleyici rolü, insanın ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olarak yürütülen ekonomik faaliyetler oynamıştır. Tarihin öznesi olan insan, değiştiren ve dönüştüren güç olarak her tarihsel kesitte üretici güçlerin gelişimi ile büyük değişimler yaratmış, hem birey hem de toplum olarak bu değişimlerden de köklü bir şekilde etkilenmiştir.

1917 yılında büyük Ekim Devrimi ile başlayan, bir dizi devrimle devam eden, 1990’ların başında çözölen sosyalizm deneyimlerini dışta tutarsak, son birkaç yüzyıl içinde yeryüzüne giderek artan bir tempoda hakim olan sistem kapitalizm, tüm hayatı kendine göre şekillendirmiş, toplumu ve doğayı kendi ihtiyaçlarına uygun bir şekilde değiştirmiştir. Bu değişimde belirleyici olan doğal olarak kapitalist sistemin işleyiş yasalarıdır.

Kapitalizmi bir sistem olarak belirleyen olgu kâr ve birikim dürtüsüdür. Emegın piyasada alınıp satılan metaya indirgendiğı bu sistemde artı-değere el koyan kapitalistler, devamlı birikim tutkusu ile plansız bir biçimde hareket ederler. Bu plansız sürükleniş kentsel mekâna da yansır ve sonuç olarak anarşik bir şekilde gelişen, altyapısı oluşturulmamış, ulaşım ilişkileri kurulmamış, içinde barındırdığı nüfusun ihtiyaçlarına karşılık veremeyen kentler, kısacası günümüzün kapitalist kentleri oluşur.

Kapitalist toplumlarda kentler, sanayinin yoğunlaştığı, artı-değerin üretildiğı ve ticaretin en geniş şekilde hüküm sürdüğü rant alanlarıdır. Bu açıdan bakıldığında kentler, bir yanıla sermaye düzeninin merkezleridir. Ancak aynı kentler diğer yanıla da burjuvazinin zenginliğini yaratan emegın de merkezlerini oluşturur. Dolayısıyla kent, toplumun bu iki temel dinamiğini, burjuvazi ve işçi sınıfını bağrında taşır. Kent, aynı zamanda, bu iki farklı ve çıkarları birbirine tamamen ters, karşıt iki sınıfın mücadele alanıdır. Mülk sahibi sınıflar ve mülksüz emekçi yığınların sürekli karşıtlık ilişkisi içinde bulunduğu mekân olarak kentler, her şeye damgasını vuran bu karşıtlığa uygun olarak biçimlenir. Kapitalizmde gelişen kentlerin yaşadığı sorunların özü ve özeti aslında bu tarihsel çelişki içinde yatmaktadır.

Kapitalizmin kent mekânında yarattığı sonuçlara ilişkin ilk ve kapsamlı değerlendirme sosyalizmin büyük kuramcısı Engels tarafından yapılmıştır. Engels, kapitalizmin kendi mantığına uygun bir biçimde kentleri nasıl dönüştürdüğünü Manchester kenti özelinde gösterirken, kapitalizmin yarattığı sömürü ve sefaletin sadece fabrikaya özgü olmadığını, kent mekânında da benzer bir sefalet, yoksulluk ve ikililiğin ortaya çıktığını vurgulamıştır.

Fransız marksist düşünürü Lefebvree göre de, kapitalizm ile kent arasındaki ilişki kapitalizm açısından yaşamsal bir öneme sahiptir. Diğer bir anlatımla, kapitalizm bugün görevbilmişse, bunu aynı zamanda kent mekânını alınıp satılır bir meta olarak keşfetmesine borçludur. Bu değerlendirmenin gerisinde, kapitalizmin kent mekânını metalaştırması vardır. Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında devletin öncülüğünde gelişmiş ülkelerde kent mekânı hızlı bir metalaşma sürecini yaşamıştır. Alt kentlere kaçan orta sınıflar bir yandan konut ve altyapı alanında büyük yatırımları köruklerken, diğer yandan da bu yeni yaşam biçimi araba sahipliğinden yeni okullar, hastaneler ve benzeri türden yatırımları gerekli kılmıştır. Diğer bir anlatımla, üretim alanında ortaya çıkan sermaye fazlası kent mekânına yönlendirilerek, sermayenin aşırı birikim krizi belli bir dönem için aşılabilmektedir. Kentlerin sermaye birikimi içinde oynadığı bu rol, kentsel arsanın kendisinin kapitalizm için en önemli meta haline gelişinin de en çarpıcı örneklerinden birisidir. Kapitalist kentin değişim ve dönüşümü, sermaye birikim süreçlerinde kentin üstlendiğı rol ve bu çerçevede ortaya çıkan sonuç, emegın yeniden üretimi sürecinde ortaya çıkan çelişki ve mücadelelerin bir sonucudur. Bu nedenle kentler basitçe binalardan ve yollardan oluşan yaşam alanları ya da insan yoğunlaşması değildir, kapitalist gelişme içinde anlam kazanmıştır.

Kentler kapitalist düzenin iktisadi çalkantılarına paralel olarak önemli kırılmalar yaşamıştır. Kapitalizmin egemen bir sistem haline gelip kendi modern şehirlerini yarattığı 20. yüzyılın ilk kırılmaları savaş dönemlerinde yaşanmıştır. Özellikle 2. Dünya Savaşı’ndan 1970’li yılların sonlarına kadar süren bu dönemde, kentlerin üstlendiğı işlevler açısından birincil olarak savaşın yıkıntılarını kaldırmak için ihtiyaç duyulan emegın yeniden üretimi önplana çıkmıştır. Neoliberal politikaların hayata geçmesiyle 1980’li yıllarda başlayıp halen süren dönemde ise, devletin kentsel alana müdahalesine ilişkin olarak iki

temel politika değişikliği ön plana çıkmıştır. Birincisi, neoliberal öğretiyeye uygun olarak kentsel hizmetlerin sağlanmasından devletin hızla çekilmesidir. Eğitim, sağlık, ulaşım ve benzeri türden hizmetlerin sağlanmasından devlet dereceli olarak çekilirken, çekilmediğı alanlarda da hizmetin sağlanmasını ihale ve benzeri yöntemlerle özel sektöre bırakmıştır. Bu yönelim bir anlamda “Keynesyen” politikaların çözölüşünün kentsel düzlemdeki yansımasıdır. Kent mekânına ilişkin düzenlemeler giderek gevşemiş, planlama kurumları güçlerini önemli ölçüde yitirmiştir.

Bunun somut yansımalarını Türkiye’de, neoliberal politikaların daha kararlı bir biçimde uygulanması ile görmekteyiz. Belediyelerin kontrolü altındaki bir dizi hizmetin taşeron şirketlere kiralanması, su, doğalgaz, ulaşım gibi belli başlı hizmetlerin belediye bünyesinde kurulan ve “kâr etmesi” öngörölen şirketlere devredilmesi bu değişimlerin en açık örnekleridir. Tüm bunlar arasında ciddi bir öneme sahip olan ve birçok şehirde son dönemde iyice önplana çıkan “kentsel dönüşüm” söylemi ve somut uygulamaları da bu politikaların bir ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu kısa özet bile, kentin aslında bir mekandan ibaret olmadığını ortaya koymaktadır. O aslında yaşayan bir organizmadır ve sistem içindeki yaşanan tüm değişimlere çok hızlı reaksiyon vermektedir.

İnsanın barınma ve toplumsal ilişkiler kurma gereksinimini karşılayan mekan olarak kentlerin doğrudan kapitalist üretim ilişkilerine bağlanması sonucunda, kentin iktisadi ilişkileri “insanı” tali plana itmiştir. Kent, insan üzerinde baskı oluşturan, onun eylem alanını daraltan, metropollerdeki kalabalıklara rağmen insanı yalnızlaştıran, kendisine ve çevresine yabancılaştıran bir mekana dönüşmüştür. “Evden işe, işten eve” sarmalında kültürel ve sosyal gelişimi budanan insan için kent, bir sosyalleşme alanı değil onun açık hapishanesi haline gelmiştir. Kültürel ve sanatsal alanlar bir lükse dönüşmüş, daha çok burjuvazinin, yani emegıyla yaşamayan asalakların gidebildiğı adresler olmuştur.

Böylece işlevsizleştirilen bu alanların yerine konulan tek şey kapitalizmin kâr hırsı olmaktadır. Kentsel alanlarda insan boş vakitlerini değerlendirmeye yönelik oluşturulan ve mevcut imar mevzuatında kişi başı metrekare değerleri ve standartları sayısal olarak ifade edilen sosyal ve kültürel tesisler, açık ve kapalı spor alanları, mesire yerleri gibi kent içinde ayrılması gereken alanlar sermayeye peşkeş çekilmektedir.

Sermayenin bu kâr hırsı kentsel mekanda kendini açıkça göstermekte ve karşımıza yeşil alandan ve sosyal-kültürel merkezlerden yoksun, tamamen kapitalist dürtülerle şekillenmiş kentsel mekanlar çıkmaktadır. Ayrıca altyapı eksikliği modern şehirlerin ortak özelliği olarak önplana çıkmaktadır. Örneğin trafik (ulaşım) çağımızda tüm büyük kentlerin en başat sorunu olduğu halde henüz sermaye bu sorunu tam olarak çözebildiği bir kent yaratmayı başaramamış değildir. Buna esas olarak kentin plansız gelişimi ve altyapının sermaye için gereksiz ve pahalı bir yatırım olarak görünmesi neden olmaktadır.

Kapitalist sistem doğal kaynaklarımıza da saldırmaktadır. Bu kapsamda su havzaları, orman alanları ve sulak alanlar kapitalizmin kâr hırsı uğruna hazırlanan imar planlarıyla yerleşime açılmaktadır. Bunun en son örneğini yerel seçimlerin arifesinde alelacele onaylanan 1/100.000 İstanbul Çevre Düzeni Planı'nda da görmekteyiz. Bazı orman alanları "2B Yasası" kapsamında alınarak, yani orman vasfını yitirmiş alan ilan edilerek farklı kullanımlara açılmaktadır. Aynı şekilde küresel ısınmanın da etkisiyle barajlardaki su tutma oranları günbegün düşerken ve susuzluk tehlikesi kapıdayken, İstanbul içindeki bazı su havzalarında yapılaşma öngörülmektedir. Sanayi havzalarında yeterli denetimin yapılmaması ya da bazı eksiklere göz yumulması (katı ve sıvı atık tesislerinin ve filtrelerin oluşturulmaması) hava, su ve toprak kirliliğinde ciddi artışların yaşanmasına sebep olmaktadır. Soluduğumuz havadan içtiğimiz suya ve üzerinde yaşadığımız toprağa kadar insanlığa ait olan tüm değerler ayrıcalıklı bir azınlık tarafından göz göre göre heba edilmektedir.

Kamusal alanların ranta açılarak tüketilmesiyle yaratılan bu tarz kentler yaşam biçimlerimizi ve alışkanlıklarımızı doğrudan etkilemektedir.

Sonuç olarak, paylaşımdan uzak, insanı yabancılaştıran ve yalnızlaştıran hayatlar bu mekânlar aracılığıyla oluşturulmaktadır. Tüm bunlara kapitalizmin ağır çalışma koşulları da eklendiğinde, sabahları metropollerin keşmekeş trafiğinde yollara dökülen, yorgun ve uzun çalışma saatlerinin ardından yine aynı keşmekeş içinde evlerine dönen, faturalarını nasıl ödeyeceğini düşünen, hayat kavgası içinde yönünü kaybetmiş kapitalizmin istediği ideal insan tipi ortaya çıkmaktadır.

"Aslan yattığı yerden belli olur" atasözü ile kapitalist kentleri anlamlandırmak daha kolay olacaktır. İçindeki pisliği dışarıya göstermek istemeyen karartılmış camlarıyla, göğe yükselen gökdelenleriyle meydan okuyan kapitalist kentin yalan dünyasının arka planında gettolara hapsedilmiş işçiler ve emekçiler, her türlü pisliğin ve çürümüşlüğü kol gezdiği sokaklar vardır. Bu çelişik yapı, tekniğin ve bilimin bugün geldiği noktada insanlık tarihinin en çözümsüz denklemini gözler önüne sermektedir. Ancak herkesin çok iyi bildiği gibi, bu denklemin tek çözümü emektir. Yaşanabilir bir kent ancak işçi sınıfının iktidarı sosyalizm ile mümkün olacaktır.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Ankara'da kriz çalışması...

"Kriziniz sizin olsun, gelecek bizimdir!"

Kapitalist sistem yaşadığı krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyor. Kriz ve etkilerine karşı üniversitelerde, mahallelerde ve fabrikalarda paneller, etkinlikler ve toplantılar yapılmakta krizin faturasını ödememe çağrısı yükseltilmektedir.

Bizler de kriz gündemi üzerinden bir araya gelen politik gençlik örgütleri olarak gençliği sistemin krizi karşısında taraf olmaya ve bu faturayı kapitalistlere ödetmeye çağırıyoruz. Bununla ilgili olarak Ankara'da kriz gündemli ortak bir çalışma başlattık.

Hacettepe, Ankara ve ODTÜ'de başlattığımız kriz çalışmasını "Kriziniz sizin olsun, gelecek bizimdir!" şiarı ile yürütüyoruz. Gençlik düne göre bugün geleceksizlik sorununu daha yoğun yaşıyor. Güvenli bir gelecek için gençliği düzene karşı harekete geçirmek, varolan hoşnutsuzluk ve öfkeyi

düzene karşıtı bir mücadele hattında örgütlemek gerekiyor.

Ankara'daki üniversitelerdeki başlattığımız çalışmayı uzun bir sürece yayarak yürütmeyi düşünüyoruz. Dernek, topluluk ve kulüpleri de kriz çalışmasına katmayı amaçlıyoruz. Bu gündemi daha geniş gençlik kesimlerine taşıyarak, gençliğin taleplerini dillendirilmesi ve sorunlarına karşı çözüm önerileri ortaya koymasını sağlamaya çalışacağız.

Bu çalışma çerçevesinde Hacettepe Üniversitesi'nde bildiriler dağıttık ve bir sergi açtık. Cebeci Kampüsü'nde ise "Kriz mağdurları tartışıyor" başlıklı bir forum gerçekleştirilecek ve 26 Şubat günü saat 15:00'de merkezde yapılacak eyleme çağrı yapılacaktır.

Ekim Gençliği / Ankara

Gençlik hareketinden...

Trakya'da soruşturma protestosu

Trakya Üniversitesi'nde yaşanan soruşturma terörünü protesto etmek amacıyla Trakya Üniversitesi öğrencileri tarafından 20 Şubat günü Ayşe Kadın Yerleşkesi önünde basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada yaşanan hukuksuzluk teşhir edildi, 12 Eylül ürünü YÖK'ün zihniyetinin bu ülkede varlığını koruduğu sürece üniversitelerde bu tip saldırıların devam edeceği vurgulandı. Bu baskılara ve saldırılara karşı mücadelenin sürdürüleceği söylendi.

Özerk, demokratik üniversite ve eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebinin dile getirildiği eylemde "Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "Direne direne kazanacağız!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!" sloganları gür bir şekilde atıldı.

Ekim Gençliği, Genç Kurtuluş, Genç-Sen, SGD, DGH, Emek Gençliği, TÜÖD, YÖGEH tarafından örgütlenen basın açıklamasına diğer sendika ve DKÖ'lerden de destek geldi.

Eyleme yaklaşık 30 kişi katıldı.

Ekim Gençliği / Edirne

Beytepe'de Genç Sen faaliyetlerinden...

Hacettepe Üniversitesi Beytepe kampüsünde uzun bir zamandır öğrencilerin sosyal alanları olan kantinler kapatılıyor, bunun yerine fakültelerimizden uzak ve belli bir öğrenci kesiminin gidebileceği alışveriş merkezleri açılıyor. Bir yanda lüks ve pahalı öğrenci evleri varken, diğer taraftan kapasitesi yetersiz yurtların ise pek çok eksikliği bulunmaktadır. Bu nedenle, Beytepe'deki yurtlarda kalamayan büyük bir öğrenci kesiminin ulaşım sıkıntısı ortaya çıkmaktadır. Pek çok öğrenci ders çıkışı evlerine dönebilmek için uzun bir zaman harcamak zorunda kalmaktadır. Buna bir de birlikte oturup konuşabileceğimiz sosyal alanların kapatılması eklenmektedir.

Bu sorunla ilgili olarak Genç-Sen olarak "Kantinlerimizi geri istiyoruz!" şiarlı bir kampanya başlattık. Kampanya, şiarın dışında daha bütünlüklü olarak işlenecek. Ticari eğitimin bir yansıması olarak eğitim hizmetlerin paralılaştırılması, özelleştirilmesi, üniversite gençliğinin apolitizmi, yabancılaşması, güvensiz, mutsuz bir yığına dönüşmesi de Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kampanyamız dahilinde ele alınacak. Bu çerçevede bir bildiri hazırlanmış bulunmaktadır.

Hacettepe Ekim Gençliği

MSGSÜ'de tepki büyüyor!

MSGSÜ'de bir süredir otomasyon ve kontenjan yetersizliği sorununa ilişkin "ses çıkarma" eylemlilikleriyle ve dilekçe toplayarak sürdürdüğümüz faaliyeti 23 Şubat günü sonlandırdık.

20 Şubat günü gerçekleştirdiğimiz ses çıkarma eyleminin ardından dilekçeleri teslim edeceğimiz tarihi açıklamış ve hep birlikte rektörlüğe yürüyerek dilekçeleri teslim etme çağrısında bulunmuştuk. 23 Şubat günü de yaptığımız çağrının ardından dilekçelerle beraber rektörlüğe gidip bu sorunları rektörle konuşma talebimizi dile getirdik, fakat rektörün seyahatte olduğu ve 27 Şubat günü döneceği yanıtını aldık.

Bunun üzerine dilekçelerimizi yazı işlerine teslim ettik. Kantinde açık bir toplantı düzenleyerek, bundan sonra okulda bu soruna ve yaşadığımız diğer birçok soruna ilişkin neler yapabileceğimizi konuştuk. Bu sorunlara ilişkin öğrencilerle tartışabileceğimiz bir anket çalışması başlatmaya karar verdik. Ankette sadece otomasyon ve kontenjan yetersizliği değil harçlar, kantin fiyatları, okulun kullanım saatleri, Fen-Edebiyat kampüsünün taşınması, öğrenci temsilcilikleri, ÖGB, turnike ve kameralar gibi birçok konuya ilişkin sorulara yer verilecek.

MSGSÜ Ekim Gençliği

Mamak'ta coşkulu etkinlik...

“Direnişçi işçilerin çağrısıyla devrimci baharı örgütlüyoruz!”

Bir süredir yoğun bir çabayla hazırlıkları sürdürülen “*Direnişçi işçilerin çağrısıyla devrimci baharı örgütlüyoruz!*” etkinliği başarıyla gerçekleştirildi.

Mamak İşçi Kültür Evi'nin 22 Şubat günü düzenlediği gecede, kapitalist sömürü karşısında işçi ve emekçiler baharın kavga çağrısına kulak vermeye çağrıldı.

Etkinlik saat 14.30'da işçi ve emekçilerin selamlanmasıyla başladı. Program, BDSP'nin hazırladığı “Devrimci baharı örgütlüyoruz” belgeselinin gösterimiyle devam etti. İlgiyle izlenen gösterimin ardından baharın mücadele ve kavga dolu direngen tarihinden, 8 Martlar'dan, 1 Mayıslar'dan bahsedildi. Emekçiler devrim ve sosyalizm davasında ölümsüzleşenlerin anısı önünde saygı duruşuna davet edildi. Saygı duruşunun ardından “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı hep bir ağızdan atıldı. Denizler, Mahirler, İbolar'la sembolleşen devrimci direniş geleneği örnekledi.

Açılış konuşmasında Mamak İşçi Kültür Evi'nin 8 yıldır sürdürdüğü devrimci kültür sanat mücadelesi ve son olarak “Krizin faturası kapitalistlere!” şiarıyla sürdürülen faaliyet aktarıldı. İşçi ve emekçiler krizin faturasını ödememek için mücadeleye çağrıldı.

Ekinliğin devamında söz direnen işçilerindi. İstanbul Sefaköy'de sürdürdüğü direnişinde 235 günü geride bırakan Deri-İş üyesi DESA işçisi **Emine Arslan**, içinden geçtiği süreci aktararak sözlerine başladı. Arslan'ın konuşması sık sık alkışlarla kesildi.

DESA'daki sendikal örgütlenme mücadelesinin ilk adımlarını atan DESA direnişçisi, direnişe başlama sürecini özetledi ve şunları söyledi: “*Biz kadın-erkek, doğulusuyla batılısıyla hep birlikte çalışıyoruz. Ben vatan haini dedikleri insanların işçilerin ve emekçilerin yanında olduklarını gördüm. Asıl vatan haini onlar. Örgütlenmemiz gerekiyor. Örgütlenmekten korkmayın. Biz sesimizi çıkarmadıkça onlar çoluğumuzu, çocuğumuzu mahvetmeye devam ediyor.*”

8 Mart ve 1 Mayıslar'da alanlarda olma çağrısını yükselten Arslan konuşmasını “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla bitirdi. Ardından hep birlikte “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganı atıldı.

Ardından silikozis hastası kot taşlama işçisi Gazi Polat yaşadıkları süreci anlattı. **Kot İşçileri Birliği** adına yapılan konuşmada ise, yaşamları ellerinden alınan işçilerin kum ziyan olmasın diye kapalı odalarda çalıştırıldıkları söylendi. “*Onların kumları insanlardan daha değerli. Yaklaşık bir ay çalışan işçi silikosiz hastalığına yakalanıyor. 5 -10 bin kot taşlama işçisi var*” diyerek devam eden konuşma, açılan davalar ve patronların işçileri nasıl ölüme mahkûm ettiğinin vurgulanmasıyla sürdü. Konuşma, “*Biz o mahkemeleri işçi kardeşlerimizin vicdanında kuracağız. Sizi orada mahkûm edeceğiz*” sözleriyle son erdi.

Etkinlik, **Sincan İşçi Derneği Girişimi** ve Ankara Üniversitesi'ndeki yemekhane direnişi sürecini yaşayan bir işçinin yaptığı konuşmalarla devam etti.

Dernek girişimi adına konuşan bir döküm işçisi Sincan'daki sömürünün boyutunu ortaya koydu, örgütlenmenin önemine dikkat çekti.

AÜ yemekhane işçisi işçisi ise maaşlarının verilmemesi, sigortalarının yetmemesi nedeniyle

boykota başladıklarını, kendilerine verilen sözlerin tutulmaması nedeniyle 17 günlük bir işgal gerçekleştirdiklerini söyledi. Yemekhane işçisinin konuşması; “Mücadele şart, örgütlenme şart!” sözüyle son buldu.

Program, Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi'nin sunduğu işçi ezgileri ile devam etti.

Ardından, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) Ankara Bağımsız Sosyalist Büyükşehir Belediye Başkan Adayı **Evrin Erdoğan** söz aldı. İşçilerin ve emekçilerin sömürsü üzerinden ayakta duran sermaye düzeninin baştan aşağıya çürüdüğünü, kurtuluşun sandıktan değil, kendi sınıf kardeşlerimize güvenerek mücadeleden geçtiğini vurgulayan Erdoğan, bugün emekçilerin karşısına çıkarak bin bir sahte vaatle bulunanların hepsinin işçilerin yaşadıkları cehennemin sorumlusu olduklarını hatırlattı. Tek kurtuluşun devrimde ve sosyalizmde olduğunu ifade etti.

Direnen işçilerin çağrısı **Tersane İşçileri Birliği Derneği** (TİB-DER) Başkanı Zeynel Nihadioğlu'nun yaptığı konuşmayla sona erdi. Kapitalizmin krizinin tersanelerdeki yansımalarına değinen Nihadioğlu, iş cinayetlerine karşı devletin müdahalesinin öncesiyle sonrası arasında fark olmadığını, işçi ölümlerinin devam ettiğini söyledi. Yalnızca iş cinayetlerine karşı değil, aynı zamanda düşük ücretler ve hak gasplarına, işten çıkartmalara karşı da mücadele ettiklerini söyledi. İşçi ve emekçileri sosyalizm mücadelesine çağırarak konuşmasını sonlandırdı.

Coşkulu geçen etkinlik Mamak İşçi Kültür Evi Çocuk Tiyatrosu'nun 14 kişilik ekiple sergilediği “En güçlü kim!” isimli oyunla devam etti. Bir AÜ

yemekhane işçisinin devrimci marşlar ve halk ezgilerinden oluşan dinletisi ilgiyle dinlendi.

Ekim Gençliği ve Liselilerin Sesi adına yapılan konuşmalarda Sinter, Gürsaş ve DESA'da süren direnişler selamlandı. Gençlik, işçi sınıfının safında devrim ve sosyalizm mücadelesine çağrıldı. Etkinlik, Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi'nin söylediği halay parçaları ve Avusturya İşçi Marşı'yla sona erdi.

Etkinliğe 250 kişi katıldı. Etkinlik, salonun oldukça soğuk olmasına karşın canlı ve coşkulu bir atmosferde geçti.

Kızıl Bayrak / Ankara

BDSP'li Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısı...

“İşgal, grev, direniş!”

2008-2010 Metal Grup Toplu İş Sözleşmesi sürecinden itibaren metal işçilerine seslenen BDSP'li Metal İşçileri Bülteni'nin yeni sayısı çıktı. Kapitalist krizle birlikte işten atmalar, hak gaspları ve ücretsiz izin dayatmalarını ele alan bülten, umutsuzluk tablosu içinde olan metal işçilerine mücadele çağrısı yapıyor. “*Krizin faturasını ödememek için... Mücadele parolamız: İşgal, grev, direniş!*” başlığıyla çıkan bülten kapağında, Ümraniye'de devam eden Sinter Metal ve Kocaeli'de süren Tezcan Galvaniz direnişlerinin metal işçilerine yürünmesi gereken yolu işaret ettiği vurgulanıyor. Bültenin kapak sayfasında yer alan yazıda “Neden işgal, direniş, grev?” sorusunun yanıtı da veriliyor.

Bülten sayfalarında fabrikalardan yansıyan hak gaspları ve direnişler gündemleştirilirken, ihanetçi sendikal anlayışla beraber kararsız ve icazetçi anlayışa karşı da mücadele çağrısı yapılıyor.

Sinter ve Gürsaş direnişlerinden öncü işçilerin kaleme aldığı yazılar, direnişin sesinin farklı sendikalara üye metal işçilerine taşınması açısından anlamlı bir yer tutuyor.

Gebze'de Türk Metal'in örgütlü olduğu Opsan'da hak gasplarına maruz kalan işçilerin uğradığı ihanet anlatılırken, Ünal Elektronik'te yaşanan hak gaspları da işçilerin kendi kaleminden dile getiriliyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu ABB işyerinden bir işçinin yazdığı yazıda, tabandaki işçilerin sendika yöneticilerini denetlemeleri uyarısında bulunuluyor.

Çelik-İş Sendikası'nın ihanetine uğrayan İS-KA işçilerinin süreci de bülten sayfalarına yansıtılmış.

Bursa'da kriz bahanesiyle işten atılan bir Renault işçisi ile yapılan röportajın da yer aldığı bültende, Türk Metal çetesinin ihanetleri güçlü biçimde teşhir ediliyor.

Bursa'da Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Asemat işçilerinin greviyle ilgili röportaja yer verilen bültende, Kadıköy mitinginde provokasyon yaratmak isteyen Türk Metal çetesinin alandan kovulması da gündeme taşınıyor.

8 sayfa halinde çıkan bültenin arka kapağında ise BDSP'nin 29 Mart yerel seçimlerine ilişkin çağrısına yer verilmiş. “*BDSP, işçi sınıfını sandığa değil mücadeleye çağırıyor!*” başlıklı çağrıda, metal işçilerine çözümün devrim ve sosyalizmde olduğu hatırlatılıyor.

Küçükçekmece İşçi Platformu'na mektup...**Ludizm ve sabotaj üzerine...**

“Bu yüzyılın ilk 15 yılında, İngiltere’de manüfaktür bölgelerinde görülen ve özellikle buharlı tezgahların kullanılmasının yol açtığı, Luditte hareketi diye bilinen, büyük ölçüde makine tahrip olayları, Sismounth, Castlereagh ve benzerlerinin, anti-jakoben hükümetlerine, en gerici ve zorlu önlemleri alma bahanesi sağlamıştır. İşçilerin, makine ile sermayeyi birbirinden ayırdetmeleri ve saldırılarını maddi üretim araçlarına değil, bunların kullanılış tarzına yöneltmeyi öğrenmeleri için, hem zamana, hem de deneyime gereksinimleri vardı.” (K. Marks, Kapital, Cilt 1, s.411)

Manüfaktür üretiminden sanayi üretimine geçiş daha yetkin makinelerin bulunması ile başladı. Manüfaktür döneminde işbölümüne dayalı olarak gerçekleşen üretimin fabrikalarda makineli kullanımı şeklinde gelişmesi, ilk etkilerini erkek ve özellikle “vasıflı işçiler” üzerinde gösterdi. Bunların yerine daha ucuza kadın ve çocuk emeğinin sömürülmesi kapitalistlere muazzam kârlar sağlarken, vasıflı işçileri işsiz bırakarak, bunların makineye tepki duymasına yol açtı. Başını vasıflı işçilerin çektiği Ludist hareket böyle bir tarihsel dönemde ortaya çıktı ve Marks’ın deyişiyle “*tarihin tekerleğini geriye doğru çevirmeye*” çalışan bir konumdaydı.

İnsanlık tarihi, üretici güçlerin gelişmesi ve bunun sonucu olarak üretim biçimlerinin değişmesi ile karakterize olur. Bu üretici güçlerin en önemli parçası üretim araçlarıdır. Kapitalizmin üretim araçlarını geliştirmesiyle kendinden önceki toplumları katbekat aşmıştır. Sosyalist toplumun maddi zeminini hazırlayan da üretim araçlarındaki bu gelişme, merkezileşme ve üretimin toplumsallaşmasıdır. Ludizm, bir bakıma üretici güçlerin kendi içerisindeki çelişkisidir. Bu yüzden ki işçilerin bu gelişime ayak diremesi tarihin tozlu raflarında kalmıştır.

Akademisyen ve dost yazarlarımızın dile getirdikleri Ludizmin özü ve sınırları budur. Ek olarak şunlar söylenebilir: Ludizm hiç de kapitalizmin özüne yönelik, işçi sınıfının sınıf bilinçli saldırısı değildir. Emeğe yabancılaşma kapitalizmin en temel olgusudur. İşçi sınıfı kapitalist patronlar için arabalar, televizyonlar ve üretim araçları üretirken kendisi için ise sadece ekmek üretir. Oysa bunların hepsi işçinin emeğinin ürünleridir. Ancak kapitalist bunlara el koyar, bu yanı sıra işçi emeğine yabancılaşır, günlük mücadelesine ücret mücadelesi içerisinde bakar. Ludizm daha baştan bu yabancılaşmayı pekiştirir, kapitalistin el koyduğu üretim araçlarını onun malı olarak varsayarak işçinin emeğini reddeder. Bu yanı sıra da en geri iş ve ücret mücadelesi olarak düşünülebilir.

Sabotaj alanları?

Ludizmin politik sonuçları üzerinden söylenenler “sabotaj” için de aynı biçimde geçerlidir. Bir eylem biçimi olarak “sabotaj” işçiyi üretim araçlarından uzaklaştırmaktan başka bir şey değildir. (Yeri gelmişken, söylenenler DİSK’in “fabrikamı-ışimi seviyorum” şiarında ifadesini bulan liberal çizgisiyle karıştırılmasın!) Sorun üretimi yavaşlatmak, aksatmak ve grev kırıcıları engellemekse, bunun ilerici yolları mevcuttur.

En son Telekom direnişinde sabotaj tartışma konusu olmuştu. Grev kırıcılarını engellemek, üretimi aksatmak için Telekom işçilerinin kabloları kestikleri

söylenmiş, dahası patronlar tarafından grevi gözden düşürmek için kullanılmıştı. Ancak Telekom işçileri bu eylemi sahiplenmediler bile. Ve sonrasında grev kırıcılara karşı “telefon kutularında nöbet beklemek” gibi sabotajın “bireysel” ve “güvenli” yönteminden daha militan bir yöntem izlediler.

Komünistler mücadele talep ve biçimlerine hareketin düzeyinin yükseltilmesi üzerinden bakarlarsa ve bazı durumlarda sınıfın geri taleplerini bile sahiplenmek durumunda kalabilirler. Ama “sabotaj” ne sınıfın yükselttiği bir mücadele biçimi, ne de en azından bir eğilim olmadığı halde, Küçükçekmece’den sınıf devrimcilerinin şiarlaştırmaları anlaşılır şey

değildir.

Denebilir ki teori gridir, sınıflar mücadelesi sonsuz olasılıklar üzerinden yürür. Biz de deriz ki, elbette bir noktadan sonsuz sayıda doğru geçer ancak iki nokta arasında tek doğru vardır. Burada sorun diğer noktaya hangi konumdan baktığınızla ilgili. Bu ikinci nokta sizi bir sosyalist yapabileceği gibi bir liberal ya da ludizm taraftarı bir anarşist de yapabilir. Bu yüzden, bırakalım mücadelenin yeşil dallarından ilk sonbaharda dökülen yapraklar toprağa karışsınlar. Biz yüzümüzü her baharda filizlenen işgallere, grevlere ve direnişlere çevirelim.

İzmir’den bir demir-çelik işçisi

Çiğli’de krize karşı mücadele çağrısı...

Çiğli’de krize karşı işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak amacıyla bir süredir toplanan ve eylem- etkinlik kararı alan bileşenler, 24 Şubat günü düzenledikleri basın toplantısı ile mücadele taleplerini ve eylem takvimini açıkladılar.

Açıklamada krizin daha da büyüyeceği, işten atmaların artacağı, zamların ardı arkasının kesilmeyeceği söylendi. Neoliberal saldırıların emekçi halka ekonomik kriz olarak yansıdığı vurgulandı. Krizler üreten kapitalizmin artık sınırına dayandığı ve tarihinin en büyük krizine girdiği söylendi. AKP’nin de neoliberal politikaların temsilcisi ve uygulayıcısı olarak işçilerin ve emekçi halkların haklarının gaspedilmesinde başrolü oynadığı ifade edildi.

Açıklama şu sözlerle devam etti: “Bizler Çiğli’de bir araya gelen demokratik kitle örgütleri, partiler, emek güçleri olarak krizin faturasını ödemeyeceğimizi ilan ediyor, uğruna mücadele edeceğimiz taleplerimizi ve eylem takvimimizi açıklıyoruz:

- İşten çıkarmalar yasaklansın, tüm çalışanlara iş güvencesi sağlansın!
- Ücretler insanca yaşama seviyesine yükseltsin, asgari ücret vergiden muaf tutulsun!
- Zamlar geri çekilsin, fiyatlar dondurulsun!
- Temel gıda maddelerinden vergi alınmasın, her eve mutfak maaşı bağlansın!
- İç ve dış borçlar ödenmesin, emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- Özelleştirmeler durdurulsun, eğitim, sağlık, ulaşım, elektrik, su herkese eşit ve parasız sağlansın!
- Kirli savaşa değil kamusal alana bütçe sağlansın!

Bu taleplerimizden hareketle;

- “**Kapitalizmin krizi ve krizin sonuçlarına karşı ne yapmalı?**” konulu, SES İzmir Şube Başkanı Ergün Demir, Dokuz Eylül Üniversitesi’nden Prof. Yaşar Uysal ve ÇHD’den avukat Dilek Güzel Gürbüz’ün katılımıyla **28 Şubat Cumartesi tarihinde saat 15:00’te Çiğli Belediyesi Toplantı Salonu’nda panel düzenleyeceğiz.**

- “**İşten çıkarmalar yasaklansın, tüm çalışanlara işgüvencesi sağlansın!**” talepleriyle **13 Mart Cuma günü saat 12.00’de Çiğli Belediye şantiyesinde toplanarak Çiğli Organize Sanayi Bölge Müdürlüğü’ne bir yürüyüş düzenleyeceğiz.**

- “**Zamlara, vergilere, açlığa ve yoksulluğa karşı yürüyoruz, faturalarımızı yakıyoruz!**” adı altında **15 Mart Pazar günü saat 15:00’te Güzeltepe Uğur Mumcu Parkı’nda toplanarak Çiğli AKP ilçe binasına yürüyeceğiz ve basın açıklaması gerçekleştireceğiz.”**

Eylem ve etkinlikleri Alevi-Der, Çiğli İşçi Platformu, Çiğli Halkevi, Çiğli ÖDP, Çiğli Belediyesi İşyeri Temsilciliği, İzmir ‘78’liler ve Ege ‘78’liler örgütleyecek.

Kızıl Bayrak / İzmir

Türkiye siyonist İsrail’den istihbarat sistemi alıyor...

Davos şovu geçici, “stratejik” işbirliği bakidir!

Siyonist İsrail’in kimyasal silahlar kullanarak Gazze’de katliamlar gerçekleştirmesi tüm dünya halklarının öfkesini sokaklara taşımasına yol açmıştı. Siyonist katillerin yanısıra emperyalistler ile Türkiye dahil işbirlikçi bölge ülkeleri katliama suç ortaklıkları nedeniyle halkların hedefi olmuşlardı.

Yıllardır siyonist İsrail ile başta askeri olmak birçok alanda antlaşmalar yapan, Konya Ovası’nı siyonist pilotların eğitim alanına çeviren sermaye devleti, İsrail’in Gazze katliamı sırasında, tam bir ikiyüzlülükle, İsrail karşıtı söylemlerle ortaya çıktı. Dahası Erdoğan, Davos’ta İsrail Cumhurbaşkanı Simon Peres’e “siz öldürmeyi iyi bilirsiniz” diyerek salonu terketti. Türkiye’ye “Davos fatihi” olarak dönen Erdoğan, yandaş medyayı ve seçim meydanlarını da kullanarak, bunu oy olarak devşirmeye çalıştı. Ancak, “stratejik ortaklığın” gereklerinden dolayı Davos’un havasını tam olarak kullanmadı, Peres’e değil moderatöre tepki gösterdiğini açıklamak zorunda kaldı. Aslında fazla söze de gerek yok. Bizzat Erdoğan Aralık 2008’de, yani “Davos fatihi” olmadan bir ay önce, İsrail’le savunma ve ticaret anlaşmaları imzalamıştı. İsrail Gazze’yi kana bulamadan 9 gün önce ise, İsrail’den Silahlı İnsansız Hava Araçları alımı için imza atmış ve bu anlaşma gizli tutulmuştu. Buna rağmen Erdoğan Davos’ta Filistin halkının dostu rolünü oynamayı sürdürdü.

Siyonizmle işbirliği stratejiktir!

İsrail emperyalistler tarafından Ortadoğu’da bir ileri karakol olarak kurulduktan sonra, ilk tanıyan devletlerden biri Türkiye oldu. Türk sermaye devleti İsrail’le olan yakınlaşmasını bu tarihten itibaren sürdürmüş, en önemli adımları ise “islamcı” Refah Partisi lideri Necmettin Erbakan imzası ile atmıştır. İki işgalci ülke arasında savunma ve ticaret anlaşmaları süreklilik kazanmıştır. Ve bugün İsrail’le işbirliğini daha ileri bir düzeye taşımak yine “islami” partiye nasip olmuştur. Bu da gösteriyor ki, siyonizmle işbirliği ne dönemseldir, ne de bir hükümet politikasıdır. Siyonizmle işbirliği, emperyalizme göbekten bağımlılığın sonucu olarak, “milli menfaatler” doğrultusunda gerçekleşen “stratejik” bir işbirliğidir.

Son 8 yılda sürekli artış kaydeden Türk-İsrail

ekonomik ilişkileri, 2008 yılı itibarıyla 3 milyar doları aşan bir hacme sahiptir.

İsrail’le askeri anlaşmalar sürüyor!

İşçi ve emekçilerin en hayati haklarını gaspeden, Kürt halkının haklı ve meşru talepleri karşısında inkar ve imha politikasını dayatan sermaye devleti, zora dayalı egemenliğini sürdürebilmek için bütçenin önemli bir bölümünü militarist harcamalara ayırmaktadır. Davos şovunun fazla uzatılmasını istemeyen sermaye ordusu, Aralık ayında yapılan anlaşma sonucu istenilen uçakların bir an önce İsrail’den teslim almak istiyor. Ordu, 2008 Kasım ayında İsrail’e, 10 adet Heron İHA ve 3 adet yer istasyonu için 188 milyon dolar ödemişti.

Savunma Sanayii Müsteşarlığı bürokratları, Aralık ayı toplantısında “taaruzi insansız hava uçak sistemi tedariki projesi” çerçevesinde İsrail’den herhangi bir talepleri olmadığını iddia ettiler. Ancak İsrail toplantıda alınan kararlar yayınlama yoluna giderek, sermaye devletinin kirli anlaşmaları gizleme girişimlerini boşa çıkardı.

Heron’ların ardından Türk Silahlı Kuvvetleri, hava ve uzay görüntülü istihbarat sistemi sağlaması için iki İsrail şirketiyle anlaştı. İhaleyi kazanan şirketlerden biri olan İsrail’in en büyük özel savunma firması Elbit Systems proje karşılığında 87 milyon dolar, kamuya ait İsrail Havacılık Sanayi ise 54 milyon dolar alacak.

Anlaşma sonrasında açıklama yapan siyonist silah şirketi Elbit’in Genel Müdürü Haim Rouso, TSK’nın projelerini tercih etmelerinden gurur duyduğunu belirtti, TSK’nın alacağı Hava ve Uzay Görüntülü İstihbarat Sistemleri’nin (IMINT) çok gelişmiş ve “kendini kanıtlamış” bir sistem olduğunun altını çizdi. Siyonist tüccar, tam bir arsızlık örneği sergileyerek, sistemin “binlerce operasyonda başarısının teyit edildiğini” söyledi. Filistin’e yönelik katliamlardaki başarının gerisinde kendilerinin olduğunu vurgulamış oldu.

“Davos fatihi” Erdoğan’ın şovu, sermaye devletinin siyonist İsrail’le olan kanlı ve kirli ilişkilerinin üzerini örtemez. Siyonist İsrail’den hesap sormak, Erdoğan gibi ABD’ye gitmek için İsrail’den vize alanlar tarafından değil, bu ülkenin onurlu işçi ve emekçilerinin omuzlarında taşıması gerekir. Davos şovu, emperyalistlerin sermaye devletiyle olan ilişkilerini güçlendirmek için yapılmıştır.

Uluslararası Af Örgütü’nün zihniyeti siyonistlere hizmet ediyor...

Cellat ile kurban aynı kefedede!

İsrail savaş makinesinin Gazze’ye düzenlediği vahşi saldırının ardından rapor hazırlayan Uluslararası Af Örgütü (UAÖ), siciline kirli bir yaprak daha eklemiş oldu. Siyonistler ile Hamas’ı aynı kefeye koyan örgüt, iki tarafın da savaş suçu işlediğini iddia etti. Londra merkezli UAÖ, savaş suçu işledikleri gerekçesiyle her iki tarafa da silah ambargosu uygulanması çağrısında bulundu.

İsrail’in savaş suçu işlediğine dair verileri sıralayan rapor, somut veri sunmadan, Hamas’a da aynı suçlamayı yöneltiyor. Kurbanla celladı aynı kefeye koymaktan başka bir anlam taşımayan bu yaklaşım, UAÖ şeflerinin zihniyetine ayna tutuyor. İşgale karşı direnenleri işgalcilerle aynı kefeye koyan örgüt, dar bir alana sıkıştırılmış 1.5 milyon insan üzerine bomba yağdıran İsrail savaş aygıtı ile bu barbarlığa karşı direnenler arasında fark görmemektedir.

Gazze ve İsrail’in güneyine yaptıkları araştırma gezisinde, İsrail ordusunun, ABD’den aldığı silahlarla savaş suçu işlediğini saptadıklarını belirten Uluslararası Af Örgütü araştırmacılarından Donatella Rovera, Gazze’den İsrail’e atılan el yapımı roketleri gerekçe göstererek Hamas’ın da savaş suçu işlediğini iddia etti.

Bu zihniyet, 6 milyonluk nüfusuna rağmen dünyanın beşinci büyük savaş aygıtına komuta eden İsrail’i, kendi yapımları olan roketlerle siyonist işgale karşı direnen Hamas’la eş tutmaktadır. Kitle imha silahları deposu olan İsrail’in, aynı zamanda dünyanın belli başlı silah tüccarlarından biri olduğunu görmezden gelen UAÖ, iki yıldır halkla birlikte vahşi bir kuşatma altında bulunan Gazze’deki direnişçilere silah ambargosu uygulanması için Birleşmiş Milletler’e çağrıda bulunmaktadır.

Filistin halkının direnme iradesini kırmayı hedefleyen vahşi İsrail saldırısında sadece katledilen çocuk sayısının 400’ü aştığı tüm dünya tarafından biliniyor iken, bu saldırıya karşı direnen Hamas’ın siyonistlerle eş tutulması, örgütün insan haklarından başka şeylerle ilgilendiği izlenimi vermektedir.

Belirtmek gerekiyor ki, İsrail savaş makinesinin savaş suçları bin 500’e yakın Filistinliyi katledip, 5 bini aşkın kişiyi yaralamasından ibaret değil. Havadan, karadan, denizden 22 gün süren bombardımanda Filistin halkının hayatta kalabilmek için gerekli olan neredeyse tüm varlıklarını tahrip eden İsrail’in bu ağır savaş suçu da UAÖ tarafından görmezden gelinmektedir.

50 bin Gazzeli’nin evini temellerine kadar yıkan İsrail savaş aygıtı portakal, limon, zeytin bahçelerini de kökünden tahrip etti. Büyükbaş-küçükbaş hayvanları telef edip tavuk çiftliklerini de bombaladı. Küçük atölyeler dahil Gazze’deki tüm fabrika ve işletmeleri bombalayan siyonist cellat takımı, Gazze’nin alt ve üst yapısını da tahrip ederek 1.5 milyon Filistinliyi bir parça ekmeye muhtaç duruma düşürüp toplu göçe sürüklemeyi hedefledi. Soykırımcı bir zihniyetle yapılan saldırının bu boyutunu görmezden gelen Af Örgütü, bu barbarlığa karşı direnenleri İsrail ile aynı kefeye koyarak ırkçı-siyonizme hizmet etmiştir.

Taliban ile anlaşmanın yolları aranıyor...

Emperyalist işgalciler Afganistan bataklığında debeleniyorlar!

Emperyalist Amerikan rejiminin yeni şefi Barack Obama, seçim propagandasında, başkan seçilmesi durumunda Afganistan'a öncelik vereceğini ve NATO komutasındaki güçlere katılmak üzere takviye birlikler sevk edeceğini söylemişti. Bu vaat, ABD'nin saldırganlık ve savaş politikasının Bush yönetiminden sonra da devam edeceğinin göstergelerinden biriydi.

Nitekim başkanlık koltuğuna oturan Barack Obama'nın ilk icraatlarından biri, Afganistan'a 17 bin asker gönderilmesini öngören karara onay vermek oldu. İşgalci ABD birliklerinin yaklaşık %50 oranında arttırılması demek olan bu karar, Afganistan'daki savaşın daha da yaygınlaştırılması anlamına gelmektedir. Hem ABD rejiminin hem NATO şeflerinin diğer ülkelerden de asker takviyesi talebinde bulunmaları, savaşı yaygınlaştırma çabasının bir diğer göstergesidir.

Kararın ardından yazılı açıklama yapan Beyaz Saray şefi Obama şunları söyledi: *"Bu artış, acil bir biçimde ihtiyaç duyduğu stratejik dikkat, kaynak ve yönden yoksun kalan Afganistan'daki giderek kötüleşen durumu istikrara kavuşturmak için gereklidir."*

Amerikan işgalci güçlerinin şeflerinden General David McKiernan ise, NATO toplantısı öncesinde yaptığı konuşmada, ABD Başkanı Obama'nın Afganistan'a 17 bin takviye asker gönderme kararına rağmen, önümüzdeki yılın zorlu geçeceğini itiraf etti. Zira Amerikalı general, Afganistan'daki derin açmazdan çıkabilmek için 30 bin askerden oluşan takviye güç talebinde bulunmuştu. Bundan dolayı Pentagon ve NATO şefleri, işgale katılan diğer devletlerin de takviye güç göndermeleri için yoğun çaba harcıyorlar. Aralarında Türk devletinin de bulunduğu NATO üyeleri Afganistan bataklığına daha fazla dalmaya pek hevesli olmadıkları için Washington'dan gelen basınç artıyor.

Nisan ayında Fransa'nın Strazburg kentinde yapılacak NATO'nun 60. kuruluş yıldönümü zirvesine hazırlık çerçevesinde 18-20 Şubat tarihinde düzenlenen toplantıda da gündem maddelerinden biri, savaş aygıtına üye devletlerin Afganistan'a asker göndermeleri idi. NATO savunma bakanlarının katılımıyla Polonya'nın Krakow kentinde düzenlenen toplantıya giderken açıklama yapan Amerikan Savunma Bakanı Robert Gates, daha fazla asker göndermekte isteksiz olan müttefik güçlere, en azından güvenliğin sağlanmasında daha fazla destek sağlamaları için basınç uygulayacağını ifade etti.

Hem Amerikan rejimi adına peş peşe yapılan açıklamalar hem ek asker gönderilmesi için "müttefikler"e yapılan yoğun baskılar, emperyalist zorbaların Afganistan'da yaşadıkları fiyaskoya işaret etmektedir. Afganistan'ın işgalci güçler için bir bataklıkla dönüşmesi anlamına gelen bu tablo, Hamid Karzai'nin başını çektiği işbirlikçi soysuzlar şebekesini de umutsuzluğa sürüklemektedir. Kabil'deki uşaklarına moral vermek için ABD Temsilciler Meclisi Başkanı Nancy Pelosi'yi Afganistan'a gönderen Obama, "dayanın, imdadınıza yetişiyoruz" mesajı göndererek işbirlikçilerini teskin etmeye çalışıyor.

Kapitalist-emperyalist düzenin vurucu gücü NATO'nun bir fiyasko ile yüzyüze kalabileceği kaygısı taşınmasına rağmen, ABD-İngiltere ikilisi dışındaki devletlerin Afganistan'a ek kuvvet göndermekten

kaçınmaları bir rastlantı değil elbet. Görünen o ki, ABD'nin suç ortakları, ek kuvvet gönderilse de başarıya ulaşma şanslarının çok düşük olduğunu bilmektedirler. Zira NATO komutasındaki işgalci güçlerin sivil halkın üzerine bomba yağdırıp toplu katliamlar yapmak dışında, henüz kayda değer bir başarıya ulaşamadıkları bilinmektedir. Hal böyleyken, Afganistan'dan tabut taşımanın yaratabileceği tepkilerden de çekinen gerici rejimler, halen Pentagon-NATO merkezli basınçları savuşturabiliyorlar.

Son gelişmeler, Pentagon'daki savaş baronlarının da Afganistan'da "zafer" kazanma umudunu yitirmeye başladıklarına tanıklık etmektedir. Obama işgalci güçlere 17 bin askerden oluşan ek kuvvet gönderilmesi kararının altına imza atar, ABD savaş aygıtı ile NATO'nun şefleri diğer devletlerin asker göndermeleri için basınç uygularken, aynı zamanda Taliban güçleriyle anlaşmanın yollarını da aramaktadırlar. Kabil'deki uşak takımının yanı sıra, yakın zamanda Pakistan'ın bir bölgesinde şeriat kurallarının geçerli olması konusunda Taliban güçleriyle anlaşılan İslamabat'taki Amerikancı rejim de Taliban-Washington anlaşmasını sağlayabilmek için uğraşüyor.

Gazetecilerin bu girişimlerle ilgili sorularına verdiği yanıtta, "silahlarını bırakmaları ve hükümetin koşullarını kabul etmeleri durumunda Afganistan hükümetiyle Taliban arasındaki siyasal bir anlaşmayı kabul edebileceklerini" belirten ABD Savunma Bakanı Robert Gates'in sözleri, işgalci güçlerin Afganistan'da başarıya ulaşma şanslarının olmadığını teyidi olarak kabul ediliyor.

Taliban güçlerinin geçmişte CIA ile Pakistan istihbaratı tarafından silahlandırılıp eğitildikleri göz önüne alındığında, Hamid Karzai aracılığıyla hayata geçirilecek bir ABD-Taliban anlaşması sürpriz olmayacaktır. Zira ne ABD emperyalizmi şeriatçı

gericiliğe karşıdır ne Taliban güçleri anti-emperyalisttir. Biri işgalci, diğeri işgale karşı çıkan iki gerici güç arasında anlaşma sağlanmasının önünde ciddi bir engel görünmüyor.

Anlaşma girişimi, işgalci güçlerin diktatörlere karşı olduğuna dair yayılan söylemlerin iğrenç yalanlardan ibaret olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Öte yandan işgale karşı savaşa bile, dinci akımların anti-emperyalist olmayacağı, emperyalistlerle anlaşmaları için uygun koşulların oluşmasının yeterli olduğunu da göstermektedir. Emperyalist işgalcilerin - şeriatçı güçlerin de katkılarıyla- Afganistan'ın toplumsal dinamiklerini tahrip etmeyi başarması, yazık ki, bu ülke halklarını derin bir açmazın boğucu iklimine sürükleyebilmiştir.

DAF'ta işçi çıkarmalar gündemde...

Kapitalist krizin etkileri Hollandalı otomobil ve ticari taşıt üreticisi DAF'ta da kendini gösterdi. Krizin DAF'taki faturası ilk elden 2 bin işçinin işine son verilmesi oldu. Bunlar taşeron firmalarda çalışan süreli sözleşmeli işçilerdi. Yeni yıla girerken (2009), hükümetin açmış olduğu kredi fonlarıyla kısa süreli çalışmaya geçildi.

16 Şubat 2009'dan bu yana kısa süreli çalışma devam ederken, DAF yönetimi Westerlo'daki fabrikasında 873 işçiye çıkış verdiğini açıkladı. Bu, fabrikada çalışanların yarısı anlamına geliyor.

Aynı gün DAF'ın Eindhoven'daki fabrikasında da 570 kişiye çıkış verileceği açıklandı. 170 işçinin yıl başından önce çıkışları gündeme gelmiş, fakat işyeri temsilciliğinin karşı çıkması üzerine bu çıkışlar geri çevrilmişti.

16 Şubat akşamı Belçika sendikaları ABVV ve ACV sert açıklamalar yaptılar, çıkışların kabul edilemeyeceğini bildirdiler. Belçika hükümeti de DAF'a kredi yardımıyla bulunacağını açıkladı. Kredinin bir kısmı hibe olarak, bir kısmı da faizsiz veya çok düşük bir faizle verilecek.

İşçiler söz konusu olduğunda her kuruşun hesabını yapan sermaye hükümetleri, tekeller söz konusu olduğunda kesenin ağzını açıyorlar.

16 Şubat günü Westerlo DAF'taki çıkışlara karşı sert tepkiler gelişti. 17 Şubat günü Eindhoven DAF yönetimi çıkışların durdurulduğunu açıkladı. Şimdilik çıkışların verilmeyeceği, ilk elden sendikalar ve yönetim arasında prensip olarak anlaşılan "sosyal plan" uygulamasının devreye sokulacağı ifade edildi.

DAF yönetimi, eldeki yıllık sipariş bilançosuna göre işler daha da gerileyeceğinden dolayı, hükümette kısa süreli çalışmanın en az 24 hafta daha uzatılması talebinde bulunacak. Talep kabul edilmezse, Haziran veya Temmuz 2009'da toplu çıkışlar yaşanacak.

“Sinter ve Gürsaş’ta Direnişin Sesi”nin 3. sayısı çıktı...

Ümraniye’de sınıf bilinçli işçiler tarafından çıkartılan “*Sinter ve Gürsaş’ta Direnişin Sesi*”nin 3. sayısı çıktı.

Sinter ve Gürsaş direnişlerinin sesi ve soluğu olma, direnişleri büyüterek havzaya yayma hedefiyle çıkan Direnişin Sesi’nin 3. sayısı öncelikli olarak direnişlerin ve sorunlarını tartışıyor. “Direnişlerimiz ve sorunlarımız” başlığını taşıyan yazıda sendikanın icazetçi-beklemeci tutumu eleştiriliyor. Ortada her düzeyde fiili-meşru bir mücadelenin örgütlemesi ihtiyacı varken, direnişlerin uzun süreli bir bekleyiş içine sokularak zayıflatılması tutumu eleştiri konusu ediliyor.

Sorunlarını çözümü konusunda atılması gereken adımlara ilişkin şu görüşlere yer veriliyor: “*Elbette ortak komite adıyla olmasa da iki fabrika komitesinin bir araya getirilmesi, nihayet sendikal eğitimlerin başlatılması oldukça gecikmiş adımlar olsa da anlamlıdır. Fakat bunlar işçilerin, sendikal yönetimin tutumlarını da belirlemesi gereken bağımsız iradesinin ne yerini tutabilir ne de oluşmasını sağlayabilir. Bunun için en başta öncü kimlikli arkadaşlarımızın bürokratik tahakkümü aşmaları gerekir. Daha ileri bir eğitim için de böyle, gerçekten bağımsız bir taban örgütlenmesi için de...*

İki taraftaki direnişi de gerçek bir üretimi durdurma eylemine çevirecek, direnişleri tüm havzada işçi ve emekçilerin temel bir gündemi haline getirecek, iç birlikteliği sağlamlaştıracak, dayanışma ve desteği büyütecek irade ancak bu şekilde oluşturulabilir. Başından beri vurguladığımız gibi, gerçek anlamda kazanmanın yolu böylesi bir taban iradesinin oluşturulmasından geçiyor.”

Direniş güncesinden...

Bültende Şubat ayı içinde Sinter Metal ve Gürsaş direnişlerine dair gelişmeler yer alıyor. Ayrıca 1

Şubat’ta gerçekleşen Ümraniye işçi Kurultayı’nın haberi, Gürsaş işçilerinin İMES’te BMİS ve Türk Metal’in örgütlü olduğu fabrikalardaki bildiri dağıtımları, OSİM-DER ve Huzur Mahallesi halkının Sinter ve Gürsaş işçileri için ortaklaşa yemek vermeleri, Kartal, Dudullu ve Sultanbeyli bölgelerinde oturan Sinter işçilerine sendika tarafından ilk eğitim seminerinin verilmesi, Sultanbeyli merkezde işçiler tarafından toplu bildiri dağıtımı yapılması, DİSK’in 42. kuruluş yıldönümünün direniş alanında kutlanması, Başaran gençliğinin direnişlerle dayanışma etkinliği ile Sinter işçilerinin işe iade davasına yer veren yazılar yer alıyor...

“Onurumuz için kazanacağız” diyen bir Sinter işçisinin yazısı ile yine bir Sinter işçisiyle yapılan röportajın yanısıra “Direnen Gürsaş işçileri” imzalı bildiri de bülten sayfalarında yerini buluyor. “Birlikte direnişi örmenin öncü işçilerin sorumluluğu” olduğu ise ayrı bir yazı ile olarak yer alıyor.

Bültenin 3. sayısında ayrıca 2. Ümraniye İşçi Kurultayı’na sunulan tebliğlerden bölümlere, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun yerel seçim çağrısına ve acil mücadele taleplerine yer veriliyor.

Hollanda/Eindhoven’de 8 Mart etkinlikleri

Bu yıl da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, çeşitli etkinliklerle uzun bir sürece yayılarak ele alınıyor. İlk olarak 18 Şubat’ta “Hristina’nın Evleri” adlı film gösterimi yapıldı. Filmde temizlik işçisi kadınların yaşamı işleniyordu.

19 Şubat’ta ise Bir-Kar ve VWE (Eindhoven İlticacılar Kurumu) olarak bir etkinlik düzenledik. Yaptığı işler açısından değer görmeyen temizlik işçisi kadınların ve ücretsiz olarak yaptığı tüm görevlere rağmen çalışmıyor sayılan kadınları tartışma konusu yapmak istedik. Rode Morgen (Kızıl Şafak) üyesi olan ve Liman İşçileri Kadın Kolu’nda yer alan Hollandalı bir devrimciyi konuşmacı olarak davet ettik.

Etkinliğe atılan 15 kadının 10 farklı ulustan olması, halkların kardeşliği adına anlamlı bir tablo oluşturdu. Somali, Türk, Kürt, Hollanda, Afgan, İran, Yarı Rus, Avustralya, Romen ve Iraklı kadınlar canlı tartışmalar yaptılar.

Sunumun ardından yapılan konuşmada, Hollanda’da kadının konumuna değinildi. Hollanda’da kadınların % 66’sının (3,3 milyon) çalıştığı, bunlardan ancak % 44,3’ünün ekonomik olarak bağımsız olduğunu vurguladı.

Hollanda’da henüz güçlü bir devrimci kadın hareketinin olmadığı belirtilerek, ‘60’lı , ‘70’lı yıllardan bugüne gelişen kadın hareketliliği anlatıldı. Rotterdam’da gerçekleşen hastane temizlik işçisi kadınların grevinden bahsedildi.

Son olarak 2011 yılında Venezuela’da yapılacak olan BM’nin düzenlediği Dünya Kadınlar Konferansı’na karşı örgütlenen *Dünya Emekçi Kadınlar Konferansı*’ndan bahsedildi. Bu konferansa hazırlık için Hollanda’da oluşturduğumuz komiteye katılım çağrısı yapıldı.

Daha sonra katılımcılarla yapılan tartışmalarda değişik başlıklar ele alındı. Tartışmada erkeklerin kadının gelişmesini engellediği yönünde bazı fikirler öne sürüldü. Bir-Kar’lı kadınlar olarak, kadının özgürleşmesi yönünde mücadelenin erkeklerle dönük olmaması, bu ezilmişliği yaratan sisteme karşı örgütlü mücadele verilmesi gerektiğini belirtti.

Etkinlik 8 Mart günü Eindhoven’da yapılacak Uluslararası Emekçi Kadınlar günü kutlamalarına çağrı ile sona erdi.

Bir-Kar Emekçi Kadın Komisyonu / Hollanda

Ücretsiz PDF Kılav Arşivi - <https://mantev.org>

Demir-Çelik İşçileri Bülteni okuru bir Ege Çelik işçisiyle konuştuk...

“Güvenilir bir güce ihtiyacımız var!”

- Krizle birlikte yaşanan son süreci anlatır mısınız?

- Kriz öncesine kadar Ege Çelik’te yaklaşık 750 kişi çalışıyordu. Şu ana kadar 150’ye yakın işçi çıkarıldı. Çıkış olmadan önce Ocak ayından itibaren bizleri üç gruba bölmüşlerdi ve her grubu birer ay ücretsiz izinlere çıkartıyorlardı. Bu durum Mart ayının ortalarına kadar devam edecek.

İlk grubu, çoğunluğunu 2001 yılında giriş-çıkışlar nedeniyle dava açanlar oluşturuyordu. Yaklaşık 150 kişi dava açmıştı. Şu an dava bitim aşamasında ve işçiler lehine sonuçlanacak. Patron krizi bahane göstererek, özellikle dava açan işçilere gözdağı vermeye çalışıyor. Böylelikle tüm işçiler üzerinde baskı oluşturuyor. Patronun ücretsiz izin dayatmasına dava açan arkadaşlar karşı çıktılar ve ücretsiz izinleri imzalamadılar.

Bunlara karşı yapılan birşey olmuyor. Sendikalı olarak gözüküyoruz ama sendika ortalıkta görünmüyor. Bu yüzden de hepimiz kendimizi yalnız hissediyoruz. Ege Çelik’te gerçek bir birlikteliğin olamaması yaşanan krizde bizi bölüyor. Dava açanlar eninde sonunda çıkarılacaklarını bildikleri için sadece davaları üzerinden hareket ediyor ve çıkarılmakta çok sakınca görmüyorlar. Bu konudaki haklarını alacaklar. Bu da onların en doğal hakkı. Ama 2001’den sonra yüzlerce işçi giriş yaptı buraya ve şu an kriz hepimizi etkiliyor. Patron en eski işçisine bile tüm haklarını verip çıkarmakta bir sakınca görmüyor. Dava açılmış olması patron için yeterli. Herkesin hakkını alabileceğini gösterip örnek olmalarını istemiyor, bu yüzden çıkışlara bunlardan başladılar.

Şu an fabrikada sadece gündüz vardiyası çalışıyor. Onunla da sadece bakım yapıyor, üretim adına birşey yok. Siparişler var ama bekletiyorlar. Bu da gösteriyor ki, kriz patronlara daha çok para kazandırıyor. Bu yüzden de üretime ara veriyorlar. Ege Çelik’te haksızlıklara karşı gerçekten bir güç olmadığı için çözümler üretilemiyor. Büyük çoğunluğumuz, işsiz kalacağız düşüncesiyle sessiz kalıp ücretsiz izinleri imzalamak zorunda kalıyoruz. Yani şu an burada alternatifsiziz. Güvenmemiz gereken sendika olsa en azından bazı şeyler yapılabilir. Burada patrondan çok sendikadan korkar haldeyiz. Ama nereye kadar böyle gider bilmiyorum. Hepimizin içinde biriken bir tepki var, bunu açığa çıkaracak güvenilir bir güce ihtiyacımız var.

Bakırçay Havzası Demir Çelik İşçileri Bülteni

Mücadele Postası

5. Dünya Su Forumu'na karşı eylem çağrısı...

“Su haktır satılamaz!”

Çeşitli sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve kurumların oluşturduğu Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Platformu, 23 Şubat günü Saraçhane'deki İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde, 16-22 Mart 2009 tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenecek 5. Dünya Su Forumu'na karşı 15-22 Mart tarihleri arasında gerçekleştirilecek etkinliklere çağrı yaptı.

“Su halkındır, satılamaz! Dünya Su Forumu'na hayır!” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını Tüm Bel-Sen 4 No'lu Şube Başkanı Saadet Yeğin okudu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Dünya Su Forumu'na ev sahipliği yapacağını ilan ettiği için basın açıklamasını Belediye'nin önünde yapmayı tercih ettiklerini belirtti. Bu ülkenin ve bu dünyanın gerçek ev sahiplerinin halklar ve bütün canlılar olduğunu söyleyen Yeğin, Dünya Su Forumu'nun bundan sonra ne İstanbul'da ne de dünyanın başka bir yerinde toplanmaması için, suların satılmasına karşı çıkan herkesi 15-22 Mart tarihleri arasında gerçekleştirecekleri miting ve etkinliklere katılmaya çağırdı.

Eylemde, “Su haktır satılamaz!” ve “Su halkındır satılamaz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İHD saldırıları kınadı

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, 20 Şubat günü şube binasında gerçekleştirdiği basın açıklaması ile, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Türkiye getirilişinin 10. yılı olan 15 Şubat 2009 tarihinde yapılan eylemlerde Diyarbakır, Batman, Cizre ve Adana'da polisin kadın ve çocuklara yönelik müdahalesini kınadı.

Yapılan açıklamada 14 Şubat'tan bu yana birçok yerde yapılan eylemlere polisin acımasızca saldırdığı belirtildi. Özellikle Kürt özgürlük mücadelesinin gündeme getirildiği bu gösterilere polisin müdahalesi sonucunda, aralarında kadın ve çocukların bulunduğu yüzlerce kişinin yaralandığı, birçok kişinin de gözaltına alınarak tutuklandığı söylendi.

Basın açıklaması sırasında eylemlere dönük polis terörünü anlatan gazete küpürleri sergilendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Polat Ailesi “adalet” istiyor!

Adana 6. Kolordu Komutanlığı 1. Sınıf Askeri Cezaevi'nde işkence sonucu yaşamını yitiren Murat Polat'ın ölümüne ilişkin olarak ailesi tarafından 22 Şubat günü basın açıklaması gerçekleştirildi.

İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirilen açıklamaya Murat Polat'ın babası Kenan Polat ve annesi Gülşen Polat katıldılar. 2005 yılında askerliğini yaptığı sırada hırsızlık suçlamasıyla disiplin cezası alan Murat Polat'ın ölümünün ardından başlayan yargı süreci hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

Murat Polat'ı öldürenler hakkında açılan davanın sonuçlanmaması ve sorumluların tutuklanmamasına tepki gösteren Kenan Polat, işkence emrini veren rütbeli askerlerin cezalandırılmasını istedi.

İHD yöneticisi de, bu olayın asıl failleri olan üst rütbelilerin gereken cezaya çarptırılmasını istediklerini belirtti. “Olayı yaratanlar her zaman her yerde perde arkasında kaldı” diyen yönetici, İHD olarak yaşanan olayın takipçisi olacaklarını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mayınsız Bir Türkiye Girişimi'nden açıklama!

Mayınsız Bir Türkiye Girişimi, Küresel Eylem Haftası nedeniyle, 23 Şubat günü bir basın toplantısı gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada, dünyada ve Türkiye'de kara mayınlarının yarattığı sorunlara dikkat çekmek için 23 Şubat-1 Mart tarihleri arasında çeşitli etkinlikler düzenledikleri, çıkış noktalarının mayınların yarattığı acıya, ölüm ve yaralanma olaylarına son vermek, mayınsız ve misket bombasız bir dünya yaratmak olduğu söylendi.

12 Mart 2003 tarihinde Mayın Yasağı Anlaşması'na katılmaya karar veren ve 1 Mart 2004 tarihinden itibaren de taraf olan Türkiye'nin, aradan geçen beş yıla rağmen stoklardaki

mayınların imha işlemini tamamlamadığı, toprağa döşeli mayınların temizliği için bir takvim açıklamadığı belirtildi. Türkiye-Suriye sınırındaki mayın temizliğine ilişkin yasa tasarısının aylardır meclis gündeminde olmasına rağmen görüşülmediği, kurbanların sayısı, yeri ve ihtiyaçları ile ilgili veri toplama sisteminin oluşturulmadığı, sivillere yönelik önlemlerin alınmadığı ve yeni mayın vakalarının devam ettiği ifade edildi. 6 maddeden oluşan taleplerin sıralandığı açıklama, “Mayınsız bir Türkiye ve mayınsız bir dünya gerçekleştirebiliriz” sözleriyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Sarı Gelin”e tepki...

“Çocuklarımızdan katil yaratan zihniyeti sorguluyoruz!”

“Çocuklarımızdan katil yaratan zihniyeti sorguluyoruz!” şiarıyla bir araya gelen çeşitli kurumlar, 21 Şubat günü “Sarı Gelin” belgeseline ilişkin bir basın toplantısı gerçekleştirdiler.

Bileşenler adına yapılan ortak basın açıklamasında, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından, belgesel adı altında imal ettirilen seviyesiz propaganda filmi “Sarı Gelin”in halen gösterilmeye devam edildiği ifade edildi.

“Sarı Gelin” filminin bir belgesel olmadığı, bu belgeselin sinema ahlakının kıyasına yanaşamayacak bir propaganda filmi olduğu, sadece tek yanlı ve saldırgan değil, kışkırtıcı ve alenen ırkçı olduğu vurgulanan açıklamada, belgesel için, “bugünün insanların ruhunu zehirlemek için, türkileri Ermenilere düşman etmek için imal edilmiştir. Sarı Gelin ayıbını yaratanların teşhir edilmesi ve cezalandırılması ivedi talebimizdir” denildi.

Basın açıklamasının ardından Dr. Serdar Kaya bir konuşma yaptı. Üsküdar Ata İlköğretim Okulu'nda okuyan 11 yaşındaki çocuğuna 13 Şubat günü belgeselin izlettirildiğini, çocuğunun ruh sağlığının sarsıldığını ve Bakanlık hakkında suç duyurusunda bulunduğunu söyledi. Dava açtıktan sonra internet üzerinden tehditler aldığını ifade eden Kaya, yaşananların faşizan bir tutum olduğunu belirterek, tüm velileri bu konuda duyarlı olmaya çağırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 ESKİŞEHİR

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

8 Mart'ın emekçi kadınlara çağrısı...

**Düzenin seçim oyununa
kanmayalım, krizin faturasını
ödemeyelim!**

**8 Mart'ta alanlarda
hesap soralım!**

